

Silhouette

Romance

No. 6

**SONDRA
STANFORD**

**Golden
Tide**

Silhouette Romance

Silhouette

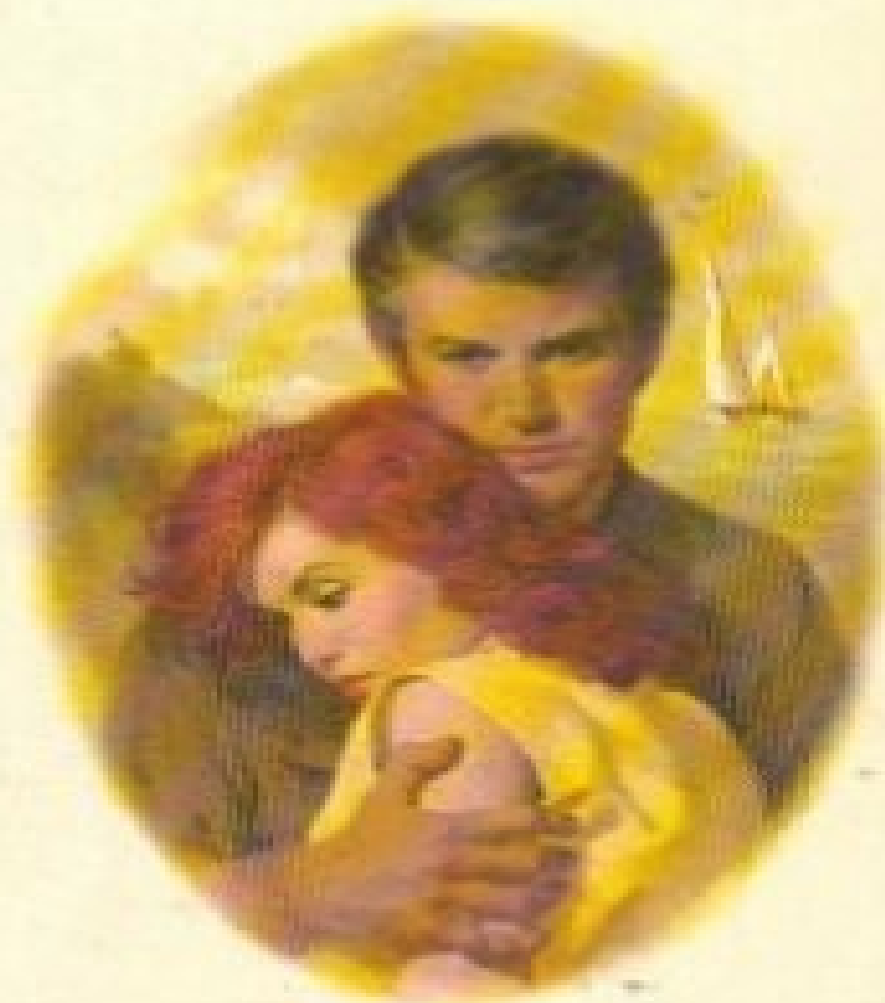

Romance

No 6

SONDRA STANFORD

Golden Tide

Silhouette Romance Silhouette Romance

Silhouette Romance Silhouette Romance

Silhouette Romance

THỦY TRIỀU VÀNG

SONDRA STAFORD

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Chương 1

“Có trời mới hiểu họ nghĩ gì khi nhồi nhét một đồng người lạ cùng ngồi ăn với nhau tại một cái bàn quá đồi bé nhỏ. Cảnh tượng này làm anh nhớ đến đàn gia súc lúc bị vây ráp”, Dale Upton cầu nhàu vào tai em gái mình.

Melody Travers cười khúc khích. ít ra thì Dale cũng đã may mắn khi được ngồi ở cuối dãy bàn. Cô bị kẹt giữa anh trai và một bà bự con ở bên trái. “Họ xếp chỗ không phải với mục đích để chúng ta thoải mái”, cô thì thầm đủ để tiếng của mình không vọng sang bà ngồi cạnh. “Em gần như ngồi trong lòng cái bà tội nghiệp này rồi”.

Dale quan sát bàn ăn với cái ánh mắt đầy kinh tởm. Anh cầu nhẩn nho nhỏ: “Cứ đợi đến khi khách đến đủ mà xem. Khi những chiếc ghế đồi diện với chúng ta đã kín chỗ, chúng ta sẽ không chỉ vai kề vai mà còn mắt kề mắt nữa. Tất cả những gì anh có thể mong chờ là thức ăn nên tuyệt vời như ...buổi trình diễn này”

“Anh hối tiếc vì đã mời em đến đây chứ gì?”, Melody nhìn anh trai với nụ cười trêu chọc.

Anh miễn cưỡng cười lại. “Gần như vậy”, anh thừa nhận “thà ngồi ở sòng bạc còn hơn”

“Những người này sẽ vẫn ngồi đây cho đến khi buổi trình diễn kết thúc, vì vậy tốt hơn là anh đừng than phiền nữa”, Melody nói thẳng ra. “Anh biết đấy, lý do duy nhất em đến đây với anh là vì anh hứa rằng sẽ có một buổi trình diễn hay”

“Và anh vẫn đang giữ lời hứa đấy chứ”, Dale vừa nói vừa lần tìm thuốc lá trong túi áo,”vì vậy em nên tôn trọng anh một chút! Em biết đấy, trên đời này không có nhiều người anh trai sẵn sàng chịu đựng sự chen lấn đến mức này chỉ vì một cô em gái đâu”

Melody cười to, và nhìn căn phòng với vẻ hứng thú. Nó rộng khùng khiếp, được nhồi nhét bàn ghế đến mức có thể, và hầu như bàn nào cũng kín người. Cho dù Dale có căn nhẩn đi nữa thì anh em cô cũng may mắn được ngồi ở một bàn gần sân khấu, nơi họ có thể dễ dàng quan sát buổi trình diễn bắt đầu. Tuy nhiên, cũng chẳng phải hoàn toàn là do may mắn. Melody đã nhìn thấy Dale trao tay người chủ trì một số tiền không nhỏ.

Sự chú ý của cô quay lại phía anh trai khi Dale cứ sốt ruột gõ trống tay lên mặt bàn. Anh đang nóng lòng chờ bữa ăn được mang đến để rồi buổi trình diễn bắt đầu. Melody biết anh rất muốn trở lại sòng bài và anh sẽ làm chính xác như cô nghĩ, một khi anh đã hoàn thành nghĩa vụ hộ tống cô em gái đến đây.

Qua làn mi dài, cô liếc nhìn khuôn mặt nghiêng của anh trai.ở tuổi hai chín, Dale khá đẹp với mái tóc dài ngang tai màu nâu sẫm và đôi mắt nâu nhạt. Khuôn mặt anh tròn trịa, trẻ trung, và đây là đặc điểm mà Dale rất thất vọng. Anh nuôi râu quai nón rậm rạp để trông có vẻ già dặn hơn, mà Melody lại chúa ghét bộ râu đó.

Hai anh em không giống nhau lắm. Mái tóc thề hơi xoắn của cô màu nâu nhạt và đôi mắt to mang màu xanh lá cây điểm chút sắc nâu và vàng. Melody cho rằng Dale ưa nhìn hơn, vì anh

giống mẹ, còn cô lại mang những đặc điểm của cha, nhất là chiếc cằm hơi vuông, tạo cho vẻ đẹp của cô cái vẻ bướng bỉnh. Đàn ông khen cô đẹp, nhưng cô luôn tiếp nhận lời khen ấy với một chút cay đắng, bởi vì khi soi gương, cô thấy một sự thật hoàn toàn khác. Cô không hề ý thức được sức mạnh phá huỷ của cặp mắt xanh luôn mở to, được viền quanh bởi làn mi dày và đen nhánh, cộng với làn môi mềm mại, tươi thắm, biểu lộ một con người có cá tính. Những đường nét ấy hấp dẫn nam giới, bởi ấn tượng đây là một cô gái can đảm và nghị lực hơn là bướng bỉnh.

Suốt một năm rưỡi, đến tận hôm qua cô mới gặp lại Dale, và nhận thấy ông anh mình chẳng thay đổi chút nào kể từ lần cuối họ gặp nhau. Vẫn vô tư lự và luôn sẵn sàng tận hưởng sự vui vẻ, như khi cả hai còn nhỏ. Niềm ham mê duy nhất của Dale mà cô từng biết là công việc. Và dù con người Dale có thể nào đi nữa thì công việc của anh luôn thành công.

Nhưng rồi cô phải nhìn nhận lại đánh giá ấy khi nhớ Dale đã kể lại trò cờ bạc mà anh vừa tham gia hồi chiều. Cô lắng nghe và ớn lạnh, y hệt cảm giác trước đó khi tận mắt xem Dale chơi, Dale xử sự như thể đó là vấn đề giữa cái chết và sự sống, quá xa với việc ném ra một vài dollar để mua vui. Và đó chính là điều làm cô sợ. Đây chính là mặt trái của con người anh mà cô lần đầu chứng kiến và không thể thích thú nổi. Ham mê công việc là một chuyện. Nhưng cũng sự ham mê ấy lại đặt vào một trò may rủi thì quả thật đáng sợ. Cô tự hỏi rốt cuộc thì việc đến Las Vegas có phải là một sai lầm hay không?

Chuyện có vẻ buồn cười khi Dale gọi điện cho cô tuần trước ở Dallas và chính anh đề nghị về chuyển đi này. Dale bảo anh có kỳ nghỉ phép vài tuần và dự định đến Las Vegas vài ngày, rồi gợi ý tại sao cô không đi cùng anh? Melody nhận lời ngay, mặc Rob kịch liệt phản đối. Tuy nhiên cô cũng đã hỏi anh, có gì là xấu khi cô xả hơi một vài ngày với chính anh trai mình? Rob không trả lời được. Thế là cô đi.

Hôm qua quả thật là ngày vui, nhưng cũng khá mệt. Melody đợi chuyến bay đến của Dale ở sân bay Dallas và sau vài giờ đồng hồ, họ cùng lên một chuyến bay khác đến Las Vegas.

Trên đường, Dale kể cho em gái nghe về công việc của anh và về một vài cô gái anh đang gặp, dù cho đến giờ anh vẫn chưa định kết hôn, với bất kỳ ai. Mạch chuyện làm hai anh em cùng nhắc đến đôi chút về đám cưới mới đây của người cha goá bụa với một người đàn bà mà chưa ai trong số họ gặp. Lý do đơn giản là từ khi về hưu, ra khỏi ngành hải quân vài năm trước đây, ông đã chuyển đến sống lâu dài ở tay Ban Nha. Dale chất vấn về Rob, về công việc của cô. Cả hai anh em đều rất thoải mái khi trò chuyện với nhau. Chỉ duy nhất một chủ đề họ hoàn toàn không đề cập tới. Mà họ cũng đã né tránh nó từ năm năm qua, và dù trong đầu Melody có muôn vàn thắc mắc, cô cũng không bao giờ hỏi tới.

“Thật là tồi, anh chàng luật sư của em đã không thể dứt khỏi công việc để đi với chúng ta”, câu nói của Dale đưa cô trở lại hiện tại. “Anh thấy mình cần gặp và xem xét anh ta, làm cái điều mà bố, vì hạn chế về không gian, và cả ngân sách, đã không thể làm được”

Melody nhẹ nhàng đáp “Xem xét anh ấy ư? Nghe có vẻ như anh có quyền đồng ý hay phản đối chuyện riêng tư của em? Không đâu nhé. Dale, em muốn anh gặp Rob, Nhưng em sẽ cưới anh ấy, cho dù anh có thích hay không. Lần này em đâu còn là cô gái mười tám tuổi nhẹ dạ bị loá mắt bởi những cảm giác lãng mạn nữa!”

“Em đã hai năm và đã thực sự trưởng thành” Dale gật đầu xác nhận và dụi tàn thuốc.”Em có vẻ bất cần đấy, Mel. Nhưng dù gì đi nữa thì em vẫn là cô em bé nhỏ của anh. Anh chỉ không muốn em lại một lần nữa sai lầm”

“Anh đừng lo” Cô thở dài, xoay xoay cốc nước giữa hai lòng bàn tay với vẻ bồn chồn vô thức.”Em chẳng vội vã lao vào cái gì cả. Em làm thư ký cho Rob Wallis gần được ba năm rồi, vì thế có thể nói chúng em hiểu nhau khá rõ. Trên mọi phương diện, Rob khác xa so với...”

“Brand đấy ư?” Dale bỗng thốt lên bằng một giọng sừng sốt.

Melody giật mình, tuột tay làm rơi cốc. Một chút nước tràn ra chiếc khăn trải bàn. Cô nhìn chằm chằm, không thể tin vào mắt mình, như thể có một vật gì đang siết chặt lấy ngực khiến cô hít thở hết sức khó khăn.

Dale xô lùi chiếc ghế của anh và đứng dậy, vươn qua bàn để bắt tay người đàn ông mà họ vừa mới đề cập đến. Và rồi cả hai cùng ngồi xuống. Dale ngồi cạnh cô, người chồng cũ của cô ngồi ngay đối diện.

“Chào em, Melody” Brand Travers lịch sự nói trong khi đưa mắt từ khuôn mặt đến khe cổ áo chữ V của chiếc váy xanh cô đang mặc.

Melody đỏ mặt giận dữ vì cử chỉ cố tình xúc phạm của Brand, và dưới tấm khăn trải bàn, cô siết chặt nắm tay lại “Chào Brand”, cô đáp tỉnh bơ “Thật ngạc nhiên được gặp anh ở đây”

“Ngạc nhiên thật”, Dale đồng ý, nhưng giọng anh hào hứng hơn nhiều. “Quả thật là một điều ngạc nhiên, Brand. Đây hẳn không thể là một sự tình cờ. Có phải anh đến đây để tìm tôi không?”

Cái nhìn xác xược của Brand chuyển từ Melody sang Dale, và sau một tíc tắc, anh gật đầu xác nhận “Đúng, tôi đến đây tìm anh”

“Chuyện gì vậy?”, Dale lo lắng hỏi “Chắc là tài khoản Bateman ở New Orleans không thâm hụt đấy chứ? Tôi đã giải quyết ổn thỏa rồi mà, Brand”

“Theo tôi được biết thì tài khoản Bateman vẫn rất tốt” Brand lơ đãng đáp trong lúc đảo mắt xem xét căn phòng, y như Melody vừa làm trước đó.

“Vậy thì chuyện gì?”, Dale căng thẳng hỏi

Melody ngạc nhiên nhìn anh trai. Thậm chí ngay trong cú sốc gặp lại Brand, cô vẫn để ý thấy anh mình tỏ ra rất hài lòng được gặp anh ta, nhưng giờ đây, Dale lại có vẻ hơi thất vọng, thậm chí lo lắng.

Brad cuối cùng cũng quay lại phía Dale, và trong đôi mắt màu đen than của anh ta có vẻ gì đó ngần ngại. Thay vì trả lời Dale. Sau một lúc, anh ta lắc đầu “Chỉ là chuyện cá nhân thôi, và tôi nghĩ chúng ta nên thảo luận riêng tại phòng của tôi ở khách sạn, sau khi buổi biểu diễn kết thúc”

“Ch-chuyện cá nhân á?”, Dale lặp lại, và một lần nữa Melody liếc nhìn anh một cách tò mò. Dale thực sự bối rối trước người chủ của mình? Hiển nhiên là như vậy.

Cố gắng làm dịu bầu không khí khó xử này, Melody nói “Ồn thôi, Dale. Em chắc chắn là dù Brand nói về chuyện gì đi chăng nữa thì cũng không liên quan đến em”

“Không hẳn vậy”, Brand trả lời, cố ý làm bẽ mặt cô “Tôi cũng muốn em có mặt, nếu em không phiền. Chuyện cũng có liên quan đến em đấy. Tuy nhiên”, anh ta liếc nhìn đầy ngụ ý dọc bàn ăn toàn những người lạ “tôi cảm thấy chúng ta nên bàn bạc ở một nơi yên tĩnh hơn”

Đúng lúc, người phục vụ xuất hiện, chờ họ gọi các món ăn cho bữa tối, và câu chuyện đột nhiên ngắt quãng. Và trong suốt thời gian còn lại, trong bữa ăn, cho cả đến khi buổi biểu diễn thực sự bắt đầu, Brand chỉ nói những câu chuyện lịch sự nhưng vô nghĩa, đôi khi với cô, đôi khi với Dale.

Melody thấy khó khăn khi phải trả lời người chồng cũ với giọng điệu lịch sự song lạnh lùng tương tự. Hiển nhiên là Brand chẳng hề xúc động gì khi gặp lại người vợ cũ, sau năm năm. Nhưng rồi Melody không muốn nghĩ xa hơn về vấn đề tế nhị đó, tuy cô vẫn chưa hết sốc khi đột nhiên phải đối mặt với anh ta theo cách này, trong khi chắc hẳn anh ta đã biết cô ở đây với Dale, vì chuyện anh ta muốn nói cũng liên quan đến cô mà.

Cuối cùng thì bữa ăn cũng kết thúc và cà phê được dọn ra. Cô và Brand còn có thể có gì chung sau chùng ấy năm tan vỡ? Thật vô lý hết mức. Khi cô bỏ Brand, Dale vẫn tiếp tục làm việc cho anh ta, nhưng họ không hề có một mối quan hệ riêng tư nào. Giữa họ không còn một chút ràng buộc trách nhiệm nào.

Melody kín đáo quan sát Brand từ phía đối diện của chiếc bàn hẹp. Anh ta đang hút thuốc, uống cà phê và tay anh cầm điều thuốc lá ở phía trên cái gạt tàn chỉ cách cô vài inch. Dễ dàng với tay ra và chạm vào anh, nếu cô muốn vậy. Bàn tay anh đã từng vuốt ve da thịt cô thật dịu dàng, âu yếm..

Melody gật mình cắt đứt dòng suy nghĩ thiếu cân nhắc, ngược lên quan sát gương mặt Brand. Anh ta đang nghiêng về phía Dale, lắng nghe, và cô có thể quan sát mà không sợ bị anh ta nhìn lại. Brand hơi khác một chút so với những gì cô còn nhớ. Thân hình hình một mét bảy lăm vẫn còn rắn rỏi, song hơi xương. ở anh luôn toát ra sức mạnh và cơ thể anh vẫn còn toả ra một mùi hương quyến rũ mà trước kia, khi kết hôn với anh, cô hoàn toàn bị hấp dẫn. Cái nhìn của Melody lướt qua ngực rồi vai Brand. Chiếc áo jacket hoàn hảo ăn khít với bờ vai và bộ ngực rộng của anh, không hề che giấu sức mạnh, mà cô biết vẫn luôn còn đó. Mái tóc đen màu dầu Texas vẫn dày như trước, chỉ có điều là hôm nay, hai bên thái dương, đã điểm vài sợi bạc mà trước kia không hề có. Khuôn mặt góc cạnh và rắn rỏi của anh nâu sạm vì bắt nắng, trên trán và dọc xương má cũng điểm vài nếp nhăn mà năm năm trước chưa xuất hiện. Cô cho rằng đôi mắt và cái miệng là thay đổi nhiều nhất. Trước kia, đôi mắt ấy thường lấp lánh niềm yêu thương, sự trêu chọc hoặc ánh lên những tia nhìn trêu chọc và vui nhộn. Bây giờ, nó tối đen, bí ẩn, không hề bộc lộ anh đang suy nghĩ hoặc đang cảm thấy gì. Và đôi môi mà trước kia cô thường cho là mềm mại và dịu dàng thì nay nom thô cứng và dường như có cả nếp nhăn.

Đối với Melody, buổi tối mà ban đầu tưởng chừng rất thoải mái lại trở thành một sự tra tấn với cô. Khi người ca sĩ thần tượng của cô bước ra sân khấu, cô căng thẳng đến nỗi chẳng còn nghe được anh ta hát gì nữa. Và cô còn ý thức rất rõ về bầu không khí căng thẳng quanh bàn.

Hiển nhiên là không khí đang mỗi lúc căng thẳng thêm . Bên cạnh cú sốc của bản thân cô vì phải chạm trán quá bất ngờ với Brand, hai người đàn ông cũng đang tỏ ra căng thẳng với nhau. Giữa họ có một hàng rào vô hình làm cho cả những câu chuyện phiếm cũng trở nên khó khăn. Brand luôn bắt đầu một cách lịch sự và chính Dale là người đảo ngược nó. Anh ngày càng trở nên bồn chồn, chỉ chú ý ăn uống và thậm chí chẳng thêm tỏ vẻ lịch sự xã giao nữa. Anh hút quá nhiều và trên khoé miệng xuất hiện những đường hằn mà trước khi Brand đến chưa hề có. Bản thân Brand cũng trở nên lặng lẽ hơn.

Cuối cùng, trước khi buổi diễn kết thúc, Melody cũng chẳng biết mình có thoải mái không nữa. Đầu cô căng cứng khi cả ba đứng dậy và lách đám đông đi về phía lối ra.

“Tôi đã thuê sẵn xe ở ngoài”, Brand nói vọng lên từ phía sau khi họ tới sông bạc. “Chúng ta có thể quay về khách sạn của tôi và nói chuyện trong phòng của tôi”

Melody muốn phản đối. Cô đã quá mệt mỏi và chỉ muốn trở về phòng riêng ở khách sạn để đi nằm. Cô liếc trộm Dale, và chỉ vậy thôi cũng đủ để cô hiểu mình phải im lặng. Mặt Dale trắng bệch, và trông như bị ốm. Anh rút ra khăn mùi xoa và chấm chấm những giọt mồ hôi trên trán.

Không nhìn Brand, Melody rẽ ngang, vượt qua sông bạc và tiến về phía cửa chính, để ngoài tai những tiếng loảng xoảng của các máy giặt xèng và tiếng lầm rầm phát ra từ các bàn chơi bạc.

Khi thoát ra ngoài, cái lạnh của màn đêm thấm vào cánh tay trần làm cô rùng mình.

“Đáng ra em phải mang theo áo choàng”, Brand nói khẽ. Melody giật mình. Cô không ngờ anh lại ở gần cô đến thế. Anh nắm lấy tay cô, khẽ nói “Xe đỗ hướng này. Cần thận vệ đường”

Melody giật tay ra. Một luồng điện chạy qua người khi Brand vẫn giữ lấy tay cô “Đừng... chạm..vào...tôi!”, Cô nghiêng răng lại

Nét mặt anh không thay đổi. Họ đến chỗ để xe và khi Brand mở khoá, Melody liếc ra sau và thấy Dale đang nặng nề theo họ chỉ cách đó vài yard.”Trước kia em thường không quen nói thế” Brand mỉm cười nói

Melody nhìn chằm chằm vào anh “Hoàn cảnh khác xa rồi”

Lần này, Brand nghiêng chặt hàm và căng người lên, rồi gật đầu, cộc lốc”Hoàn toàn khác xa”, Có chút gì đó tàn nhẫn trong giọng nói của Brand khiến cô đột ngột sợ hãi

“Anh-anh có ý gì?”, Melody thì thầm

Brand nhìn cô và chỉ dừng lại một vài giây. ánh mắt dữ tợn và có vẻ không nhượng bộ “Lên xe đi”, anh ta thô bạo nói rồi mở cửa xe phía trước và Melody không có sự lựa chọn nào khác là bước vào. Khi Brand đóng cửa, cô có cảm giác thật lạ, như thể vừa bị nhốt sau chấn song nhà tù

Dale ngồi ở ghế sau. Cả ba im lặng khi Brand cho xe rời khách sạn và hoà vào dòng người tấp nập trên phố Strip.

Melody nhìn qua cửa. ánh đèn đêm Vegas dường như mĩa mai cô, nhấp nháy, trêu chọc, mời gọi cô thưởng thức một buổi tối vui vẻ. Vậy mà trong xe vừa tối mò lại vừa căng thẳng. Có điều

gì đó không ổn và chỉ có mình cô là không biết điều đó.

Trước khi họ đến chỗ của Brand, một giờ sau đó, cô đã cảm thấy đầu đau nhói, sợ hãi một cái gì đó mơ hồ, nhưng không thể nghĩ ra nó lại là một nỗi đe dọa thực sự.

Trong phòng khách, Brand phẩy tay về phía mấy chiếc ghế và sofa, ý ra hiệu hai người ngồi đó, trong khi anh ta nhanh chóng nhấc điện thoại và gọi cà phê.

Dale ngồi xuống một chiếc ghế và Melody rơi phịch xuống chiếc sofa sang trọng phủ đệm. Cô bắt đầu căng thẳng xoay xoay chiếc nhẫn đính hôn và khi ngược lên, bắt gặp ánh mắt của Brand. Melody cau mày. Anh ta mím môi một cách độc ác khi quan sát cô và chính trong khoảng khắc ấy, cô biết mình ghét anh ta, và bỗng hiểu anh ta phần nào chủ ý làm tổn thương cô.

Brand châm thuốc hút và đi về phía cửa sổ, nhìn ra ngoài, vai uốn cong, dáng vẻ đột nhiên rất mệt mỏi.

Dale quay chếch ghế của mình để nhìn được Brand. Anh nói qua làn môi cứng và xanh nhợt: “Brand, đừng kéo dài làm gì, hãy bắt đầu đi”.

Chậm rãi, Brand quay lại nhìn Dale, và Melody ngạc nhiên khi thấy vẻ mặt buồn rầu của anh. Brand nói một cách nặng nề “Anh biết tại sao tôi muốn gặp anh rồi chứ?”.

Dale gật đầu, xác nhận bằng một giọng căng thẳng, “Đúng. Nhưng không cần phải để Melody phải tham dự vào, đúng không? Hãy để cô ấy ngoài cuộc”.

Brand lắc đầu: “Không. Tôi muốn cô ấy ở đây. Nó cũng liên quan đến cả Melody nữa”.

“Không!”, Dale hét lên, đứng phắt dậy “Mẹ kiếp, không can dự gì hết!”

Brand thoáng nhìn Dale và nói nhẹ nhàng: “Anh biết đấy. Cô ấy cần phải phát hiện ra”

Dale quăng mình xuống chiếc ghế, chống khuỷu tay vào đầu gối vào lòng bàn tay một cách tuyệt vọng.

“Liệu ai, vì Chúa, có thể cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra? Tôi không thể chịu đựng thêm được nữa”, Melody run rẩy nói

Một tiếng gõ cửa khê vang lên và Brand đi ngang qua phòng, mở cửa. Người phục vụ đi vào với khay cà phê, và một lát sau, Brand nói: “Melody, em có thể rót cà phê cho chúng tôi chứ?”

Melody run rẩy đáp lại “Những gì tôi cần là một ly rượu mạnh, chứ không phải là cà phê?”. Câu nói đùa của cô thất bại một cách thảm hại. do cả hai người đàn ông đều biết cô không uống rượu, và họ đều mỉm cười.

Melody rót cà phê. Brand tiến lại và ngồi vào đầu kia của chiếc sofa, để một khoảng trống giữa hai người.

Cuối cùng Brand cũng nói “Dale, anh có muốn bắt đầu hay không, hay là tôi?”

Dale lắc đầu “Tôi xin lỗi, Brand. Đó..đó là tất cả những gì tôi có thể nói. Tôi..tôi thực sự xin lỗi”, Anh nhìn chằm chằm vào chiếc thảm dưới sàn

Melody hơi xoay người lại để có thể nhìn thấy Brand. Cô nói như ra lệnh, Bằng giọng đánh thép. “Hãy kể cho tôi. Kể cho tôi ngay đi, Brand, trước khi tôi điên lên bây giờ”

Brand nghiêng người về phía trước và đặt ly cà phê xuống. Rồi anh bình tĩnh nhìn cô và một lần nữa cô gặp phải ánh nhìn của một người không hạnh phúc. Thậm chí như vậy đi chăng nữa, cô cũng không có cách nào chuẩn bị cho những gì sắp xảy ra

“Dale đang rút trộm tiền từ quỹ công ty”, Brand nói ngắn gọn

Sắc hồng trên gương mặt Melody tan biến. Nó trắng bệch trên màu xanh ngọc của chiếc váy cô mặc

Chương 2

Một tuần sau, Melody trở thành bà Brand Traver lần thứ hai. Họ kết hôn tại một trong những nhà thờ nhỏ ở Las Vegas và Melody không thể không so sánh với đám cưới lần trước, cũng với người chồng này. Lần trước, tại một nhà thờ lớn đầy hoa, cô dâu lộng lẫy trong bộ váy cưới, và đông đủ bạn bè, người thân, Lần này, cô dâu mặc chiếc váy màu vàng, hoa cũng có, nhưng ít và tệ nhất là ngoài Dale, không còn vị khách nào khác. Song, sự khác biệt lớn nhất chính là thái độ của họ. Lần trước, họ đã cung nhau, tràn ngập tình yêu và hạnh phúc, với niềm tin chắc chắn vào tương lai. Lần nay, Brand mặt rầu như đá còn Melody thì câm lặng, và chẳng ai hy vọng gì. Hôn lễ đầu kết thúc trong cay đắng còn hôn lễ sau bắt đầu bằng cay đắng.

Tuy nhiên, thật lạ là tuần lễ tiếp đó không phải toàn là buồn bực hay sầu khổ. Khi đã có Melody, Brand đâm ra thoải mái với Dale, luôn nài nỉ Dale cứ ở lại và nghỉ ngơi như đã định trước, với Melody...và tất nhiên, giờ đây, sẽ thêm Brand nữa, và cả ba sẽ vui vẻ cùng nhau. Mặc dù Dale không dám chạm tay vào lá bài nào nữa, họ vẫn tới sòng bạc để ...nhìn những kẻ khác chơi. Họ lái xe đến vùng núi thưởng thức không khí khô, và nắng rực rỡ của vùng Nevada. Ngày khác, họ tới thăm Hoover Dam và hồ Mead gần đó, và mỗi tối họ lại tận hưởng một show trình diễn khác nhau tại một khách sạn nào đó dọc vùng Strip.

Trong tuần đó, Brand không tỏ ra một chút nỗ lực nào để được một mình bên vợ, dù chỉ là giây phút. Thực tế, anh dường như còn cố tránh những cơ hội ngẫu nhiên có được. Thái độ của anh với Melody gần giống như của Dale với cô: thờ ơ và lạnh lùng. Và nếu không bị đầu độc bởi ý nghĩ rằng Brand đã buộc cô quay trở lại với một đám cưới không tình yêu thì cô đã rất yêu cái tuần lễ này rồi.

Nhưng giờ đây, họ đã quay trở về khách sạn. Hai người đàn ông đang ngồi trong phòng khách và cô có thể nghe thấy tiếng họ thì thầm qua khe cửa buồng ngủ khi đi ngang qua để chải lại tóc và sửa lại chút son môi.

Cô liếc nhanh qua chiếc giường lớn đến túi hành lý của mình, tự nhủ phải dỡ bỏ hành lý ra, nhưng bỗng thấy không thể nhắc nổi mình lên làm việc đó. Cô cầm lược và bước đến trước

guơng, thấy mặt mình tái xám, đôi mắt tối và vô hồn, như chính tình cảm của cô lúc này vậy. Cô nhấc từng lọn tóc lên để dễ dàng chải, và chợt thấy ánh sáng kim cương loé lên. Một lần nữa cô lại đeo nhẫn đính hôn, và cả chiếc nhẫn cưới mà cô đã để lại khi chạy trốn, năm năm về trước. Cô hạ tay xuống, và nhìn chăm chăm vào những chiếc nhẫn. Chúng đang như chế nhạo cô. Giờ đây cô như thể một tù nhân, đóng cái vai trò như Dale, nếu anh phải vào tù. Và cô đã làm điều duy nhất có thể. Cô không thể đang tâm để anh vào tù, nếu ngăn lại được.

Cô thở dài, đi ra phòng khách.

Rượu sâmpanh chưa bao giờ được mang ra khi Melody ở trên giường ngủ. Brad đang rót nó vào chiếc ly trong khi Dale đang nói chuyện điện thoại. Melody ngồi xuống sofa. Dale buông máy xuống, vui vẻ. “tốt rồi, tôi chắc chắn bay được chiều nay”

Brand bước tới đưa cho Melody một ly sâmpanh, rồi cho Dale, rồi nâng ly của mình lên. “Uống vì tương lai của chúng ta”, Mặt anh tối lại khi nhìn sang Melody “Vì tương lai hai em”, Dale thành tâm hưởng ứng.

Melody chậm rãi nâng ly lên, Việc chúc mừng thật là vô lý, theo cô, và cả sự kỷ niệm cũng là đối trá, trong hoàn cảnh này. Nhưng những gì phải làm thì đã làm rồi, và tức tối về nó cũng là vô nghĩa.

Sau những câu chúc tụng, Brand ngồi xuống cạnh Melody và duỗi tay dọc thành sofa. Melody đột nhiên cảm thấy căng thẳng song thấy Brand không có ý định đụng chạm, cô thư giãn dần.

“Bây giờ anh biết chính xác mình sẽ làm gì khi quay về rồi chứ?”, Brand hỏi

Dale gật đầu và nhanh nhẩu đếm những việc cần làm”Thứ nhất, thăm ông bà cậu và báo cho họ về đám cưới. Thứ hai, đánh điện cho bố. Thứ ba, thông báo cho công ty và đám nhân viên ở nhà. Thứ tư, đi máy bay đến Chicago để họp mặt với công ty Whitaker”

“Chính xác! Đó là một công ty khá xương, nhưng ta đã chào cho họ một giá thị trường khá hời và em biết anh sẽ hợp tác được với họ”

Dale uống cạn ly và đứng dậy. “Tốt hơn là anh về phòng và hoàn tất việc đóng gói hành lý. Anh sẽ không gặp lại , cho đến khi các em quay trở về nhà, vì vậy mà...chúc hai em những điều tốt đẹp nhất”. Dale đi ngang qua Melody và hôn nhẹ vào trán cô “Anh biết em sẽ hạnh phúc, Melody”, anh nhẹ nhàng nói

Melody chỉ có thể nhìn chăm chăm vào anh mình. Dale xử sự như thể tất cả những gì xảy ra thật bình thường, thật tự nhiên, và rằng anh ấy không hề làm gì để huỷ hoại cuộc đời cô!

Khi thấy cô không trả lời, mặt Dale hơi đỏ lên một chút, và rồi anh quay sang người em rể: “Brand, cảm ơn em đã cho anh thêm một cơ hội”

Brand gật đầu và đứng dậy “Em biết anh sẽ không để em ...hay Melody, phải thất vọng một lần nữa”

Dale gượng cười “Anh xin hứa” Dale vừa bắt tay Brand vừa nói “Và hứa lâu dài” Rồi nhanh chóng cắt ngang phòng đi ra cửa

“Cũng gần trưa rồi” Brand dịu dàng “Em muốn chúng mình ăn trưa ở đây hay muốn đi nhà hàng?”

“Em, em muốn đi ăn tiệm” cô đáp nhanh.

Đôi mày rậm của Brand nhíu lại nhưng đôi môi nhẹ nhàng mỉm cười” Một sự trì hoãn?” Hai tay Brand chạm vào hông Melody khi đứng sát vào cô. “Thời gian để tính toán giữa hai ta là không thể tránh khỏi, Melody”

Cô phớt lờ câu nói của anh và đứng phắt dậy.”Em,em lấy cái ví” cô bảo.

Họ ăn thong thả và Brand đã gọi rượu trong bữa ăn. Khi Melody cố gắng phản đối, anh lắc đầu. “Anh biết em không uống được nhiều. Nhưng anh nghĩ em dư sức uống một ly sampanh và một vài ly rượu nhẹ nữa. Người ta đâu phải ngày nào cũng kết hôn, đúng không em?”

“Không á?” Cô mĩa mai đốp lại “Chúng ta dường như lại có thói quen đó”

Brand cười giễu “Anh mừng là tinh thần em vẫn như trước. Tuần qua anh có hơi nghi ngờ về điều đó”

“Vậy à?” Cô cộc lốc hỏi lại “Tôi ngạc nhiên vì anh đó, Brand. Tôi cứ nghĩ tất cả những chuyện kết hôn ép buộc này chỉ là để nghiền nát tinh thần tôi”

Anh nhíu mày, khuôn mặt tối sầm xua tan nụ cười “Vậy thì em hoàn toàn lầm rồi” Anh nói gay gắt “Khi em cố tình lần đầu bỏ rơi tôi, như em đã từng làm, tôi giận điên lên và chỉ muốn phá huỷ cuộc đời em. Nhưng tôi đã kiềm chế được” Brand lắc đầu nói “Không, tôi không muốn nghiền nát tinh thần em. Đó là một trong những nguyên nhân khiến tôi luôn khâm phục em”

Melody cảm thấy ngạc nhiên và thậm chí một chút hài lòng vì những lời nói đó, nhưng cô cẩn thận che dấu những suy nghĩ của mình “Có thể anh chưa bao giờ nghiền nát đó, nhưng anh chắc chắn đã vắt kiệt nó”

Brand mỉm cười” Có lẽ tôi phải làm như thế, bà Travers ạ” Anh nâng ly “Có lẽ tôi phải làm như vậy”

Cô nhìn anh suy tư:”Tại sao anh lại muốn cưới tôi một lần nữa,Brand?”

Brand khó chịu vì câu hỏi “Anh đã bảo em rồi. Đó là vì Tammy”

“Tôi không tin anh. Hay ít nhất đó không phải là tất cả câu trả lời”

“Không phải ư?” Anh hỏi lại “Vậy em nghĩ mục đích thực sự của anh là gì?”

Melody nhún vai “Để trả thù”

“Trả thù vì em đã chạy khỏi anh ư?” Khi thấy cô gật đầu xác nhận, anh lim dim mắt nhìn khắp gian phòng trong giây lát và quay lại nhìn cô “Có lẽ em nói đúng”

Cái tinh thần mà Brand vừa đề cập đến vài phút trước đây giờ đã cạn khô, và Melody nhìn chằm chằm vào đĩa thức ăn, chẳng còn thấy ngon miệng nữa. Tại sao họ lại kết hôn với nhau chỉ đơn giản dựa trên sự trả thù? Làm như vậy chỉ dẫn đến một kết cục tai hại mà thôi.

Cuối cùng thì bữa ăn cũng qua đi. Khi họ rời nhà hàng, Brand nói “Anh chắc rằng em muốn có một chút thời gian riêng tư để tháo hành lý. Vì vậy anh sẽ ở lại sòng bạc một chút. Sẽ gặp lại em sau, trên phòng”

Cô gật đầu và đi ngay, cảm thấy vui mừng vì bất ngờ có một chút thời gian cho mình. Gương mặt cô ửng hồng, và hơi nóng. Cô phân vân không biết mình có bị sốt không. Nhưng khi bấm nút thang máy, cô chợt nghĩ ra rằng đó là tác dụng của rượu. Nó làm cho mặt cô nóng bừng và mí mắt trĩu xuống. Khi nghĩ rằng chút nữa thôi Brand sẽ quay về phòng, cô bỗng ước gì mình có thêm nhiều rượu nữa để uống. Có lẽ nếu học được cách uống rượu, cô có thể xoá sạch các sự kiện trong cuộc đời cô, và cũng tẩy sạch tương lai trống rỗng...cái tương lai với một người chồng mà cô đã từng yêu điên cuồng song bây giờ anh ta ghét cô đến nỗi đủ để cầm tù cô.

Cô chẳng mất nhiều thì giờ để sắp xếp hành lý. Đồng quần áo này cũng chỉ ở đây vài ngày nữa cho đến khi cô quay trở về Texas...một thời gian chỉ đủ để Brand thông báo tin anh và cô lại kết hôn, và để tỏ ra rằng họ đang có một tuần trăng mật, ngăn ngán.

Cô cảm thấy lạ lẫm khi treo váy áo của mình bên cạnh y phục của Brand. Đã lâu lắm rồi, kể từ khi cô lại dùng chung tủ quần áo với anh...hoặc chung một căn phòng...hay chung chiếc giường ngủ.

Cô đã nỗ lực hết sức để khỏi nhìn thấy cái giường và nghĩ về ý nghĩa của nó. Nhưng khi dọn dẹp xong quần áo, cô buồn ngủ đến nỗi đã quên hết cả nỗi tức giận với nó. Cô thấy ngà ngà và thật khó giữ cho mắt mở to, thậm chí ngay cả khi xả vòi sen cho hết buồn ngủ. Cô ngập ngừng giây lát, phân vân không biết có nên mặc váy vào và đi xuống tầng một không. hay thử chợp mắt một chút. Nhưng cuối cùng, cơn buồn ngủ không thể cưỡng lại được đã quyết định hộ cô.

Cô mặc nhanh chiếc váy ngủ màu đồng và cuộn mình trong đồng chăn mát lạnh, thiếp đi lúc nào không biết.

Khi tỉnh giấc, chiếc đồng hồ bên cạnh giường cho thấy đã hơn bốn giờ chiều rồi. Bóng đồ vật trong phòng đổ dài ra, có nghĩa là trời đã đang về tối.

Melody vươn mình và quay người lại, giật mình khi thấy Brand, áo và cà vạt đã cởi ra, đang ngồi trên chiếc ghế đối diện giường.

“Em ngủ ngon chứ?” Brand hỏi.

“Anh đã ngồi nhìn tôi như thế này bao lâu rồi?” Cô hỏi, giọng đầy tức tối.

“Ít nhất là hơn một giờ rồi” anh hào hứng thừa nhận “Tại sao em lại giận dữ?” Anh vẫn thường nhìn em ngủ, không mặc gì trên người”

Khuôn mặt Melody ửng đỏ và giận lây cả bản thân vì điều đó. Cô ngồi dậy và vội kéo chăn về phía mình. Dù sao thì Brand nói cũng đúng. Anh đã nhìn thấy cô nhiều hơn cả những gì chiếc váy ngủ kia bộc lộ, và sự nhạy cảm quá mức chỉ làm thấy cô cảm thấy mình thật là vô lý trong những hoàn cảnh tương tự. Mặc dù vậy cô vẫn căm ghét anh vì đã đẩy cô vào tình huống này, và anh đương nhiên lại có quyền chia sẻ chiếc giường với cô...và cô không hề định cho anh biết về nỗi thất vọng của mình. Bây giờ, cảm cô nhô ra với một niềm tự hào vô thức.

“Không phải như vậy” Cô nói dối “Nhưng thật không thoải mái chút nào khi thức giấc và thấy một người đang nhìn mình”

Brand đứng đây, trông như một con báo, và mau chóng xoá tan khoảng cách giữa họ “Không phải là một người, mà là chồng em” Anh nhắc nhở, khi buông mình xuống phần giường bên cạnh, Và anh vói tay gạt nhẹ một lọn tóc ra khỏi trán cô.

Sự gần gũi làm cô sửng sốt. Các giác quan của cô đều nhận thấy sự hấp dẫn đầy nam tính của cơ thể anh. Cái nhìn của anh phiêu du từ khuôn mặt đến chiếc cổ mảnh mai, và rồi đến chỗ hõm của bộ ngực. Cái nhìn ấy làm cô cảm thấy khuôn mặt và dòng máu mình nóng bừng lên.

“Giờ đây em còn xinh đẹp hơn cả năm năm trước kia” Anh nhẹ nhàng nói và đưa mặt tới gần làn môi cô.

Bàn tay anh chạm vào bờ vai cô. Nhẹ nhàng, anh kéo cô lên cho đến khi ngực cô chạm nhẹ vào ngực anh. Có một ngọn lửa bùng lên trong cô khi môi anh buộc miệng cô mở ra và đáp ứng lại, mặc cô cố gắng một cách vô ích không để mình bị tác động.

Cuối cùng anh ngẩng đầu lên và bàn tay anh chạm nhẹ vào ngực cô một cách thật âu yếm, dường như làm cô ngọt thở. Khi bàn tay ấy khum lại nâng bầu vú cô lên, Melody chậm chạp lắc đầu:

“Brand, dừng...” Cô lẩm bẩm một cách yếu đuối. Thậm chí ngay cả khi ham muốn đã chạy khắp cơ thể cô.

“Đừng có ngốc nghếch vậy. Chúng ta không bao giờ có thể cưỡng lại nhau. Và em cũng biết điều đó” Anh thủ thỉ. Bàn tay anh rời khỏi ngực cô khi anh tự cởi khuy áo mình.

Melody nhắm mắt lại, hoàn toàn thất bại khi Brand không quần áo và chui vào chăn. Cô biết anh có cách riêng của mình, và những hành động tự vệ cô dày công dàn dựng trong suốt năm năm qua đã tan thành bụi. Cho dù đầu óc cô đã cẩn thận ép mình quên Brand đi, trái tim và cơ thể cô lại không thể làm theo.

Rồi Brand ôm lấy cô. Khi hai làn da ép sát vào nhau, cô thấy mình tan biến. Sự ham muốn anh, Brand, mà bấy lâu cô tự ép mình quên đi nay lại bùng lên, nhấn chìm cô xuống. Tất cả những suy tư đều tan biến, và chỉ còn ngọn lửa cháy lên trong cả hai, nhai nuốt họ.

Cuối cùng, thoả mãn và tận hưởng, họ duỗi dài nhẹ nhàng bên nhau. Brand chống đầu lên tay để nhìn cô rõ hơn “Em đã thích điều đó” Anh thẳng thừng nói.

Melody nhìn trân trân vào trần nhà, né tránh cái nhìn của anh “Đúng vậy” Cô miễn cưỡng. Làm sao có thể nói dối được khi từng bộ phận trên cơ thể cô đều xấu hổ thừa nhận điều này?

“Đã không có gì là bất đồng xảy ra khi chúng ta chung chăn gối” Anh tiếp tục nói, giọng đánh lại vì giận dữ “Melody, vậy thì vì cái gì? Điều gì đã khiến em chạy trốn khỏi anh, năm năm trước?”

Melody lắc đầu “Em không muốn nhắc đến chuyện đó “

“Mẹ kiếp. Em không nghĩ là em nợ anh một lời giải thích hay sao? Em là vợ anh kia mà!”

Brand nổ ra một tràng tức tối.

“Em chẳng nợ gì anh cả” Melody giận dữ đáp lại “Không gì hết! Và thực sự là anh buộc tôi phải kết hôn lại với anh cũng chẳng thay đổi được những gì đã xảy ra trước kia” Không để ý là mình đang trần truồng, Melody rời khỏi giường và đi vào buồng tắm.

Cô tưới vòi sen lên như để rửa trôi nỗi tức giận trong cả cô, và cả Brand nữa. Cơ thể đã phản bội lại ý chí của cô, đáp lại cơ thể của anh với, cùng một sự yếu đuối như khi cô kết hôn lần đầu với anh. Brand đã nói chưa hề có bất đồng gì khi họ chung chăn gối, và cô lập tức thấy anh nói đúng. Nhưng đó không phải hoàn toàn là sự thật, vì nếu như vậy thì tại sao anh lại phản bội cô?

Lorraine White có còn là thư ký của Brand không? Cô phân vân tự hỏi. Và tại sao Brand không cưới cô ta khi anh và cô ly dị?

Melody cắn chặt môi khi làn nước nóng tưới khắp cơ thể. Chỉ nghĩ về Lorraine thôi đã làm cô đau ở dạ dày. Lorraine đã từng làm cô phải lao đao từ cái ngày cô kết hôn với Brand, lần đầu, không nhân nhượng tấn công vào cái tuổi mười tám còn ngại ngùng và non nớt của cô. Cô ta đã xảo quyết làm tất cả những gì có thể để cô trở nên yếu đuối hơn cả bản chất của mình. Quan hệ xã hội rộng rãi và sự giàu có của Brand đã đủ là một rào cản quá khó để cô vượt qua rồi; và mỗi bước nhảy, Lorraine lại làm cho rào cản đó càng lớn, cô ta luôn chỉ trích sự không tương xứng của cô trong cuộc hôn nhân.

Cô đã chịu đựng hai năm, vì tình yêu với Brand. Cô đã cẩn thận che dấu nỗi sợ, nỗi sợ mất Brand vì Lorraine, cũng như nhiều nỗi sợ khác. Và cô cũng nỗ lực hết mình để trưởng thành và hoà nhập với thế giới của Brand. Xét về mối quan hệ giữa hai người thì mọi chuyện có vẻ như ổn thoả.

Mặc dù vậy, cô luôn linh cảm thấy có một sự cạnh tranh giữa cô và Lorraine. Brand không hề che giấu rằng anh thích và khâm phục cô ta, với tư cách một thư ký và một người đàn bà. Nhưng chỉ đến khi Brand và Lorraine đi công chuyện đến Los Angeles thì cô mới cay đắng nhận ra sự thật là Brand và cô ta đã ăn nằm với nhau.

Cô tắt vòi hoa sen và ra khỏi buồng tắm, lau khô người, đầu óc vẫn theo dòng suy nghĩ.

Kỷ niệm tràn về làm cô đau đớn. Brand thường có thói quen gọi điện về cho cô mỗi tối, khi anh phải ra ngoài thành phố. Nhưng trong cái tối đặc biệt đó Melody đã cố gọi cho anh. Cô cảm thấy cô đơn và nhớ anh, và chỉ muốn được nghe giọng nói của anh. Nhưng không có ai trả lời cô lúc đầu giờ sáng, và nửa đêm, khi cô định đi ngủ, cô lại gọi lại cho anh.

Và Lorraine, chứ không phải Brand đã trả lời trong điện thoại trong phòng khách sạn! Cô sững sốt không thốt nên lời, và một chút sau thì giọng nói của Brand vang lên ở đầu dây bên kia. Đó là một giọng ngái ngủ.

Melody úp máy mà không nói gì. Cô chẳng còn gì để nói...lúc đó cũng như bây giờ. Vết thương đã ăn quá sâu và đã trở thành một vết cắt không bao giờ lành, mặc dù năm năm trôi qua đã làm cho nỗi đau chai sạn đi. Nhưng ngay cả khi nhiều năm đã trôi qua, cô không bao giờ có thể đối mặt nói ra điều này với Brand. Cô coi đó là sự tự cho lòng tự hào bị tổn thương của cô. Đó là một nỗi xấu hổ tủi nhục và trong suốt năm năm qua, cô không hề đề cập đến nó với

bất kỳ ai. Cô chỉ biết làm một điều mà cô biết phải làm lúc đó...bỏ chạy.

Và cho đến bây giờ, cô sống cũng không đến nỗi nào. dần dần, cô đã xây dựng lại cuộc sống và nhận ra rằng, mặc dù có lẽ nó vẫn thiếu một thứ gì đó, cô vẫn có thể sống mà không có Brand. Trước khi Brand trở về từ chuyến đi đó, cô đã bỏ đi được hai tháng, và cũng chẳng thèm gọi điện cho Dale để cho anh trai biết cô đang ở đâu. Nhưng rồi cuối cùng cô cũng gọi cho Dale, ngay lập tức sau đó, Brand đã gọi lại cho cô. Giọng anh qua điện thoại nghe lạnh như băng, và anh cũng chẳng tranh luận khi cô thông báo với anh cô muốn ly dị.

Cô bất giác mỉm cười khi nhớ tới người luật sư đã lo vụ ly dị cho cô. Anh ta chắc đã nghĩ cô điên hay sao mà không thèm đòi chia đồng gia tài kếch sù của Brand. Trái lại, cô không đòi gì cả và từ chối mọi sự hỗ trợ, ngoại trừ số học phí khi cô theo học trường thư ký. Và khi tìm được công việc với một luật sư tên là Rob Willis, cô đã viết một lá thư rất nhã nhặn yêu cầu Brand thôi không chu cấp tiền cho cô nữa. Anh đã ngay lập tức cắt khoản trợ cấp đó. Và không lần nào, anh tìm cách gặp lại cô. Mọi chuyện thật khó hiểu khi đột nhiên, anh lại đề nghị kết hôn với cô.

Thở dài ngao ngán, cô chui vào chiếc áo ngủ và leo lên giường.

Hai ngày sau, họ rời Las Vegas. Máy bay vượt qua đầm Hoover đưa họ về hướng đông và sau đó thì bay ngang qua vùng núi Grand Canyon hùng vĩ. Nhưng Melody chẳng hề chú ý đến điều này. Cô im lặng chấp nhận thực tế là đang quay trở lại với cuộc sống mà cô đã từng bỏ đi. Và lần này cuộc sống ấy không có một chút thú vị nào để cô hướng tới, như cô đã từng nghĩ trước kia. Cho dù có thể Brand vẫn là một người tình tuyệt vời trên giường ngủ, nhưng bây giờ anh ấy có một vẻ hoàn toàn mới và không hề thân thiện. Điều đó đã biến anh thành một người lạ.

Tại Dallas, họ vẫy taxi đến căn hộ của Melody để cô có thể gói ghém thêm chút quần áo nữa và sắp xếp để chuyển đồ đạc của cô đi bằng một chuyến xe tải.

Brand để mặc cô sắp xếp quần áo. Anh xuống nói chuyện với bà chủ nhà. Ngay khi anh vừa đi, Melody bỏ dở những gì đang làm và chạy vội đến gọi điện thoại cho Rob. Dale đã hứa gọi cho Rob để nói về đám cưới của cô. Nhưng dù vậy, bản thân cô cũng nợ anh một lời giải thích, và đây là lần đầu tiên, Brand đi khá lâu đủ để cô nói chuyện với Rob.

Rob giận dữ “Tại sao em có thể làm điều này với anh? Em bỏ đi để lại một mớ công việc lộn xộn cùng một cô thư ký. Và rồi đột nhiên em kết hôn. Anh cứ tưởng là em yêu anh cơ đấy”

Melody liếm đôi môi khô khốc, phân trần, “Em.. em biết em thật tồi tệ, Rob. Nhưng mọi chuyện không đơn giản như vậy”

Rob vặn lại “Em muốn nói gì hả, Melody?”

“Em..em không thể giải thích. Nhưng sự thật là em chỉ định đi gặp Dale và không may có ý định gặp Brand hay kết hôn với anh ta”

Đường dây điện thoại lặng đi trong một thời gian khá dài, rồi Rob nói”Có phải em định nói rằng em bị buộc phải kết hôn với gã đó?”

Chính xác, Melody nghĩ. Nhưng tất nhiên cô không thể nói ra điều này. Vì vậy mà cô chối phắt.

“Tất nhiên là không phải như vậy. Mọi chuyện.. mọi chuyện xảy ra nhanh quá. đó là tất cả những gì em muốn nói. Em thật sự xin lỗi, Rob. Em không có ý làm tổn thương anh. Em không bao giờ muốn anh đau lòng, và em...”

Cửa phòng ngủ đột nhiên bật mạnh vào tường. Melody, ngồi trên thành giường, quay lại và trắng bệch khi thấy Brand đang nhìn cô.

“Thật là mùi mẫn” Brand chế nhạo “Hãy bảo với anh chàng đáng yêu đó là anh ta sẽ nhận lại chiếc nhẫn đính hôn của mình qua đường thư đảm bảo”

“Em...” Melody máy móc lập lại những gì Brand nói, và nói thêm “Em phải úp máy đây, Rob. Em...em sẽ viết cho anh và.. và giải thích thêm. Em xin lỗi. Cahò anh”

Khi cô treo máy điện thoại, Brand sải bước dài ngang qua phòng “Đáng ra tôi không nên biết là cô tìm cách liên lạc lại với anh ta” Brand nghiêng rằng “Sẽ không có một bức thư, một cuộc nói chuyện, hoặc một chuyến thăm viếng nào hết. Như thế đã rõ chưa?”

“Anh không thể ngăn tôi!” Melody rít lên, cô vùng vẫy trong cái siết mạnh của Brand .

“Tôi có thể. Và nếu tôi phát hiện ra rằng cô vẫn cố tình lừa dối, thì tôi sẽ khiến cô phải ân hận vì đã sinh ra trên đời này. Tôi hứa đấy.” Anh ta đáp bằng một giọng lạnh lùng đáng sợ.

Mắt Melody mở to ngạc nhiên, và lòng căm giận tràn đầy trong giọng nói của cô “Cái gì được với anh thì không được với tôi sao? Chẳng lẽ luật lệ không áp dụng với anh à?”

Brand nhúu mày, buông cô ra. Và khi thấy cô xoa đôi tay mình, Brand hỏi “Cô đang nói cái quái gì vậy?”

Melody lắc đầu. Trong khoảng khắc giận dữ, cô đã nói nhiều hơn những gì định nói. Brand đã mang một vẻ ngây thơ vô tội, và giả bộ không hiểu gì. Tất cả là giả dối. Nhưng ngay cả bây giờ, khi đang bị dồn hỏi, cô cũng không hề muốn đề cập đến cuộc tình cay đắng giữa Brand và Lorraine. Đó là những chuyện của quá khứ và cô muốn rời bỏ quá khứ đó. Nhưng chuyện tương lai lại là một chuyện khác.

“Chúng ta hãy thẳng thắn với nhau về chuyện này, Brand” Cô nói với một giọng đánh thép rất hợp với thái độ của Brand lúc này. “Nếu quan hệ của tôi với những người đàn ông khác phải chấm dứt thì quan hệ của anh với những người đàn bà khác cũng phải chấm dứt. Cho dù lần kết hôn thứ hai này của chúng ta có thể nào đi chăng nữa, tôi cũng không muốn làm trò cười cho người khác”

Trước sự ngạc nhiên của cô, Brand gật đầu đồng ý. “Chúng ta sẽ xây dựng cuộc hôn nhân dựa trên lòng tin, cho dù tình cảm hay cảm giác của hai người về nhau có thể nào đi nữa. Tôi hy vọng ít nhất chúng ta sẽ chờ đợi điều này ở nhau”

Tất nhiên là anh ta nói dối, Melody nghĩ. Nhưng hôm nay đã là một ngày dài và mệt mỏi lắm rồi, và cô chẳng còn hơi sức đâu mà tranh cãi.

Không còn chút hứng thú nào nữa, cô tiếp tục gói ghém đồ đạc của mình.

Chương 3

Họ qua đêm trong căn hộ của Melody và sáng hôm sau lại quay lại sân bay Dallas khổng lồ để đi nốt hành trình của mình.

Trên máy bay, Melody thấy căng thẳng dù đã cố đọc một chút tạp chí. Cô nhìn chăm chăm vào nó với cặp mắt trống rỗng, đầu óc thì quá lộn xộn để có thể tập trung vào bất cứ bài nào. Cô phân vân không biết mình sẽ được đón tiếp ra sao khi xuống sân bay. Cô đã có mối quan hệ thân thiết với bố mẹ Brand và em gái anh, nhưng đó là năm năm trước, và chắc chắn tình cảm mà họ dành cho cô bây giờ đã khác. Cả bạn bè của Brand cũng thế. Không một ai biết tại sao cô bỏ đi, và mỗi người chắc đều có mỗi giải thích khác nhau về sự kiện này. Thật là tồi tệ khi một lần nữa cô lại phải sống với người đàn ông đang ngồi lặng lẽ bên cạnh cô đây. Cô sẽ lại phải sống trong thế giới của anh, với bạn bè và gia đình anh. Và Melody cũng không tự đánh lừa mình để nghĩ rằng cuộc sống như vậy sẽ dễ dàng.

Chuyến bay dường như quá ngắn. Melody tự nhủ đó là vì cô quá lo lắng mà thôi. Cô liếc nhìn Brand, anh vừa thức dậy. Hoá ra vẫn chớp được mắt trong một hành trình ngắn ngủi, và điều đó làm cô ghen tỵ, thậm chí, dù chỉ thoáng qua thôi, căm ghét. Anh đã lôi cô trở lại trong một tình huống không lấy gì làm dễ chịu, rồi không thêm bận tâm tới.

Nhưng tại sao lại phải lo lắng nhỉ? Cô tự giễu mình. Chẳng phải anh kết hôn với cô một lần nữa chỉ để trả thù đó sao? Và nếu đó là sự thực thì chắc hẳn anh sẽ rất thích thú khi biết rằng cô đang hoang mang, bối rối.

Brand vươn đôi chân dài hết mức giữa hai khoang ghế máy bay. "Thật tuyệt khi được trở về nhà" anh lẩm bẩm.

Melody không hưởng ứng. Một giây sau, cô cảm thấy cái nhìn của anh phía sau khi cô quay đầu nhìn qua cửa sổ máy bay. Phía dưới là vịnh Nueces và khi máy bay hạ độ cao để đáp xuống, cô có thể điểm thấy những chiếc thuyền nhỏ trên mặt nước. Cô nhìn thấy vòng cung của chiếc cầu cảng vươn ngang qua con kênh và những chiếc tàu khổng lồ đang neo trên bến cảng.

Máy bay hạ cánh, tạo ra tiếng ồn đinh tai nhức óc. Cô nhắm chặt mắt lại, ngón tay bấu chặt tay vịn của ghế. Cánh tay Brand ôm lấy cô. Cô mở choàng mắt, chớp chớp nhìn anh không khỏi ngạc nhiên. Máy bay đã đáp mặt đất, lướt từ từ trên đường băng, nhưng Melody lúc này chỉ cảm nhận được ánh mắt đen thẫm của Brand đè nặng xuống mình. Tim cô đập loạn xạ. Cô dường như bị thôi miên bởi ánh mắt đó.

"Chúng ta sẽ sống bên nhau, Melody. Quá khứ là quá khứ, còn tương lai vẫn mãi mãi sẽ là tương lai" Brand hạ giọng, nói một cách thuyết phục. Cô gật đầu xác nhận, nhưng không nói, chỉ mỉm cười ra dấu đồng ý. "Cưng ngoan của anh" Brand vừa nói vừa rút tay về.

Ngay khi rời máy bay, cái không khí ẩm áp song ẩm ướt và cái gió mạnh mẽ của vùng vịnh đã tác động đến họ. Chiếc váy đập liên hồi vào chân Melody và mái tóc xoã tung, bay theo tứ phía. Cô đang phải mang túi xách và ví, và cô đã chiến đấu với gió để giữ cho váy khỏi bay, nhưng bất lực không giữ nổi mái tóc. Brand bất chợt thấy tình cảnh đó, bật cười.

Melody cười theo, và chợt nhận ra đây là nụ cười bất giác đầu tiên mà họ chia sẻ cùng nhau, kể từ khi bất chợt nhìn thấy nhau, một tuần trước đây. Nụ cười đột nhiên khiến cô nhẹ cả người, và gần như hạnh phúc nữa.

“Sắp bay theo gió rồi phải không?” Anh hỏi cô, đồng thời xách hộ cô chiếc túi để cô có thể chiến đấu với gió dễ dàng hơn.

“Em đã quên mất cái gió của vùng Corpus Christi” cô thừa nhận “Đấy là chưa kể đến cái ẩm ở đây. Em cảm thấy khắp người dính dính rồi”

“Chỉ cần một tuần em sẽ quên thôi”

“Em biết. Khi lần đầu đến Dallas, em rất nhớ biển. Việc đầu tiên em định làm là phơi nắng một chút”

Brand mỉm cười: “Có vẻ ở đây vẫn còn có một vài điều lôi cuốn em. Và anh mong được thấy vẻ hấp dẫn của em...trong bộ bikini” Những từ cuối cùng anh nói bằng một giọng trêu chọc, sát vào tai cô, như để người khác không nghe được.

Melody chun mũi lại, không đáp. Họ đi dọc một hành lang dài không có mái che về phía nhà đợi. Trong đám đông, có một người đàn bà cao to vừa gọi vừa vẫy vẫy tay để họ dễ thấy. “Brand, lại đây này, Brand”

Melody cảm thấy đau ở dạ dày. Khoảnh khắc vui vẻ mới xuất hiện mấy giây trước đây vụt tan biến. Khi cùng chồng đến gần người đàn bà kia, xương sống Melody cứng lại và vai cô căng ra.

“Chào Lorraine” Brand mỉm cười “Anh không nghĩ lại gặp em ở đây”

Lorraine White đáp lại bằng một nụ cười và Melody nhận thấy cô ta vẫn xinh đẹp như xưa. Mái tóc vàng óng được búi gọn theo kiểu nhà doanh nghiệp, trông khá hấp dẫn và kể cả ngọn gió kia cũng có thể không dám làm tung ra một lọn nào. Cô ta mặc bộ váy áo màu be, và chiếc khăn màu da cam càng làm tăng hiệu quả của sự tinh tế. Melody thu mình lại khi liên tưởng tới sự thiếu chăm sóc bản thân của mình. Cô ép chặt hai tay bên người khi Lorraine nói bằng một giọng thấp và thân mật với Brand, cố tình phớt lờ Melody:

“Em quyết định tự ra đón anh, thay vì một trong những gã nào đó ở trong văn phòng. Không có anh, em cô đơn quá. Chuyển đi của anh thú vị chứ?”

“Rất tuyệt” Brand trả lời bằng một giọng khẳng định “Và nah có thể cập nhật tin tức kinh doanh cho em khi chúng ta ngồi xe về công ty” Đến lúc này, cô ta, cuối cùng cũng đưa mắt xác nhận sự hiện diện của Melody. ánh mắt xám lạnh lùng và giọng nói không có vẻ gì niềm nở.” Xin chào Melody. Dale nói cô cũng sẽ đến đây”

Melody hài lòng với câu đáp lại ngắn ngủi: “Chào Lorraine”

Brand gợi ý “Chúng ta đi lấy hành lý thôi. Anh chắc rằng Melody sẽ rất vui khi được trở về nhà và tháo bỏ hành lý”

Melody im lặng trên suốt quãng đường từ sân bay về nhà, và cô hiểu tại sao Lorraine lại ra

đón họ. Đây là xe của cô ta, và chỉ Brand là cảm thấy thoải mái khi ngồi ở ghế trước, bên cạnh Lorraine, và họ cùng thảo luận công chuyện kinh doanh. Melody một mình ngồi ghế sau, bị tách biệt về không gian, và tách khỏi cả cuộc nói chuyện đó. Lorraine đã chứng tỏ cô ta đánh bại Melody, mà không cần nói ra điều đó.

Nhưng đôi khi, quá khứ cay đắng lại không làm Melody bận tâm. Lần này, tình cảm của cô không hề lên tiếng. Đúng, cô lại là vợ Brand, nhưng cô không còn yêu anh. Cô đã phải trả giá đắt trước khi vượt qua được tình yêu đó, và lần này cô không định để những tình cảm sâu thẳm trong cô bị cảm xúc làm bùng lên bởi một trong hai người kia.

Năm năm qua, thành phố đã có nhiều thay đổi đến chóng mặt. Melody ngắm nhìn quang cảnh một cách thích thú. Đó là một ngày đẹp trời. Bầu trời không gợn bóng mây và những tòa nhà cao vút bùng sáng lên trong nắng.

Họ đi theo hướng Nam, về phía đảo Padre, và Melody có thể nhìn thấy hòn đảo trở nên sầm uất như thế nào. Vùng đất phía Nam này, mới năm năm trước đây thôi, chỉ có vài nông trại lớn, và vài khu chợ nhỏ nhỏ, giờ tràn ngập các công ty, khu thương mại, ngân hàng, cùng một hệ thống giao thông tương ứng.

Đến Airline, Lorraine rời đường quốc lộ, cho xe chạy về phía vùng vịnh, và Melody thấy cảm giác phấn khích chạy khắp cơ thể. Vài phút nữa thôi, họ sẽ về nhà.

Về nhà! Trong hoàn cảnh này, hai tiếng ấy với cô thật trớ trêu. Tuy vậy, niềm phấn khích và sự mong mỏi hồi hộp vẫn cứ xâm chiếm cô. Trái tim cô hiểu rõ sự thật. Cô đang trở về nhà, sau một thời gian dài tự đầy ải.

Họ đã tới Ocean Drive, trên đường, họ qua một trong những ngôi nhà đồ sộ nhất thành phố. Những bông hoa nở rộ, khoe sắc trắng, hồng, hoặc đỏ rực, những cây cọ đu đưa nhẹ giữa những đợt gió nhẹ từ biển khơi. Nhưng ánh mắt Melody luôn hướng về vịnh. Hôm nay thật đẹp, mặt biển lấp lánh ánh trời. Xa xa, có thể nhìn thấy những chiếc thuyền buồm căng gió nhẹ nhàng lướt đi.

Lorraine lượn một vòng tròn trước khi dừng lại trước cánh cổng mái vòm.

Bước ra khỏi xe, Melody nheo mắt nhìn đầy ngưỡng mộ. Đó là một ngôi nhà màu trắng trông rất sáng sủa, có cửa chớp đen sạch bóng bên ngoài cửa sổ. Cổng vào được lát đá đỏ, trông càng đẹp hơn với những chậu cây to tía tròn. Dọc theo mặt trước ngôi nhà là những luống đất dày đặc những bông hoa màu sắc sặc sỡ, sống động. Bãi cỏ nhỏ trước nhà rợp bóng cây và xa xa, là những hàng rào um tùm hoa ngải cách ngôi nhà với phố xá tấp nập bên ngoài. Chỉ ít thì bề ngoài cũng không có gì thay đổi, Melody thở phào nhẹ nhõm.

Brand lấy hành lý ra khỏi xe và cả ba bước lên thềm, vào đại sảnh mát mẻ. Anh đặt túi xuống, bước đến chiếc bàn, cầm cả tập thư lên và xem lướt qua. Lorraine nói, "Em đã tự ý sắp xếp cho anh một cuộc hẹn ăn trưa để bàn công chuyện đấy, Brand"

Brand thoáng cau mày, vặn hỏi "Tại sao em lại làm vậy? Anh rất mệt, và đã định nghỉ ở nhà, với Melody"

"Em hiểu" Lorraine nhẹ nhàng "nhưng đó là với ông Wickers, và ông ấy cứ khẳng khẳng đòi

gặp anh hôm nay, ngay khi anh về. Mà anh biết đấy, ngày mai ông đấy lại phải đi rồi”

Brand thở dài, đưa tay xốc tóc và nhìn Melody với ánh mắt đầy ái ngại “Anh e rằng anh phải đi. Em sẽ ổn chứ?”

“Sao cô ấy lại không ổn chứ?” Lorraine bực bội “Chả lẽ ngôi nhà này còn xa lạ với cô ấy?” Cô ta sốt ruột dậm chân xuống sàn nhà lát đá Mehico màu xanh.

“Em chắc chắn sẽ ổn thôi, Brand” Melody nhanh chóng đáp “Anh cứ đi lo công việc đi”

“Thế em sẽ làm gì?”

Cô nhún vai “Em sẽ đỡ đỡ trước, sau đó có lẽ sẽ dành cả buổi chiều để tắm nắng”

Một chút tinh quái loé lên trong mắt Brand, và họ cùng nhớ lại những lời trêu đùa ở sân bay. Nhưng trước khi Brand kịp thốt nên lời thì Lorraine đã giục “Gần muộn rồi đấy, Brand. Nếu anh muốn đến chỗ hẹn đúng giờ thì ta phải đi thôi.”

Brand gật đầu và không nhìn Melody nữa.”ừ, đi đây”

“Anh sẽ đi luôn cùng em chứ?” Lorraine hỏi.

Anh ngạc nhiên nhìn cô ta. “Thế thì làm sao anh đến nhà hàng? Anh sẽ tự lái xe. Hẹn gặp em sau nửa giờ nữa.”

Rõ ràng là một lời từ chối. Melody thấy Lorraine cố gượng nở nụ cười trước khi gật đầu “Được thôi, sẽ gặp lại anh ở nhà hàng”

Cô ta đi khỏi, Brand lại xin lỗi Melody ‘Anh thật sự lấy làm tiếc, Melody, ngày đầu tiên em trở về mà lại như thế này”

Cô mỉm cười với anh, và tự thấy ngạc nhiên trước sự vui sướng trong lòng, rằng anh thực sự muốn ở nhà với cô. Vì một vài lý do, điều này có ý nghĩa rất quan trọng. “Không sao đâu. Thật đấy. Em sẽ tự làm cho mình luôn bận rộn”

Vừa lúc ấy, một người giúp việc bước tới và tỏ ra ngạc nhiên khi thấy họ. Brand cười với bà ta, “Opal, đây là bà Travers. Tôi phải đi bây giờ, nhưng hãy làm ơn bảo Barney mang hành lý của chúng tôi lên gác. Bà giúp vợ tôi đỡ đỡ nhé”

Opal mỉm cười, “Tất nhiên rồi, thưa ông Travers. Thật vui khi ông trở về. Tôi sẽ bảo Juanita là bà Travers cần dùng bữa trưa” . Nói rồi bà ta rút lui ngay.

Brand bước về phía cửa, dừng một chút, rồi lại quay lại. Bằng sự nhanh nhẹn của một con chim mòng biển lao xuống nước bắt mồi, anh cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô, rồi đi.

Melody đứng chôn chân đến vài phút. Cô chạm nhẹ lên môi, khẽ lắc đầu rồi bước chậm rãi về phía cầu thang.

Phần còn lại của ngày trôi qua rất nhanh. Melody mất gần cả buổi sáng để xếp quần áo của cả cô và Brand. Cô lịch sự từ chối sự giúp đỡ của bà Opal.

Cô ngạc nhiên khi phát hiện ra phòng ngủ của Brand..phòng ngủ của họ...hoàn toàn không

thay đổi qua những gì đã xảy ra. Đó là một căn phòng rộng rãi nhìn ra vịnh, nằm trong bóng mát của biển xanh, với những đồ đạc làm bằng tre sáng trắng, nổi bật giữa đám cây xanh nhiệt đới sum suê. Cô đã tự mình trang trí căn phòng, và vì yêu biển tha thiết nên cô muốn mang hơi hướng của nó vào căn phòng. Brand để cô trang trí nhà theo cách riêng của mình. Chính căn phòng thân quen của họ, cùng với những dấu ấn phong cách của riêng cô, là nơi cô không hề hy vọng vẫn còn y nguyên như cũ. Vì thế, cô đã rất vui khi thấy nó vẫn vậy. Đó dường như là một lời chào đón thân mật, làm mờ đi cảm giác lạ lẫm khi cô quay trở lại.

Đến trưa, cô bước xuống cầu thang xoắn ốc và đi vào phòng điểm tâm nhỏ nằm ngay sau phòng ăn. Chính Junita mang bữa trưa của cô lên: một đĩa salad tôm lạnh kèm hoa quả và phomát.

Melody mỉm cười trước sự dụt dè của bà ta. Cô chưa dám chắc mình có được hoan nghênh, ở đây? Không ai biết chính xác Juanita bao nhiêu tuổi, với mái tóc hoa râm và những nếp nhăn chẳng chịt trên khuôn mặt đen sạm. Mặc dù các động tác chậm chạp và đôi lúc bị bệnh viêm khớp hành hạ, nhưng bà vẫn còn rất khỏe. Bà đã trở thành một thành viên của nhà Travers kể từ trước khi Brand chào đời, và đáng lẽ bà có quyền được nghỉ ngơi để con cháu phụng dưỡng trong những năm tuổi già, song bà vẫn dứt khoát từ chối. Những ý kiến của bà luôn được coi là quan trọng trong gia đình Travers. Từ Brand cho đến những người giúp việc, không ai thoát khỏi miệng lưỡi sắc sảo của bà, nếu bà thấy họ đáng bị như vậy. Trước đây, Melody được bà yêu quý và hiếm khi là đối tượng cho những lời lẽ châm chọc như dây thép gai ấy, nhưng giờ đây sự may mắn của cô đã chấm dứt.

Juanita đứng đó, tay chống nạnh, công khai dò xét Melody.

“Cô thậm chí còn gầy hơn so với trước đây” bà chỉ trích.

“Chào Juanita” Melody nói “Bác có khỏe không?”

“Tôi khỏe” bà miễn cưỡng trả lời “Thế là ..cô đã trở lại?” Bà để thêm , giọng thẳng băng.

“V-vâng” Melody do dự nở một nụ cười “ Cháu đã trở lại”

“Hừm! Và lần này cô định ở lại đây bao lâu?”

“Juanita!” Giọng Melody cầu xin “Cháu..bác biết đấy, có một số lý do khiến cháu phải đi, và...”

Juanita gật đầu “Tôi biết, tôi nên hy vọng như vậy, sau những náo động mà cô đã gây ra cho tất cả chúng tôi”

Ngay lập tức Melody nhận ra rằng bản thân người phụ nữ này cũng bị tổn thương trước sự bỏ đi đột ngột của cô. Juanita đã từng yêu quý cô với trái tim rộng lượng của mình, như đã yêu Brand và Tammy, và bà thấy Melody đã làm bà thất vọng, và cả Brand nữa.

Melody đẩy lùi chiếc ghế lại và đứng lên. “Cháu xin lỗi, Juanita” cô nói nhẹ nhàng “Cháu phải ra đi..nhưng giờ thì cháu quay lại rồi, và cháu đã rất nhớ bác”

“Hừm” Juanita còn chưa muốn tha nhưng khi Melody quàng tay qua vai bà, bà cũng vòng tay ôm lấy cô và nở một nụ cười hài lòng trên đôi môi khô héo. Sau đó, bà đẩy cô ra và nói “Cháu ăn đi”

Melody ngoan ngoãn ngồi xuống cầm đĩa, và hỏi “Bác hãy kể cho cháu về Tammy, về ông bà Travers và cả về gia đình bác nữa. Mọi người thế nào ạ?”

Juanita nhún vai “Ông bà Travers thì cũng như tôi thôi. Tuổi già đang đến với họ, nhưng họ vẫn khoẻ. Các con tôi vẫn bình thường. Giờ tôi có cả cháu bảy đứa rồi”

“Còn Tammy thì sao?” Melody hỏi trước khi cắn một miếng salad ngon tuyệt.

Juanita lắc đầu, “Cô ấy không còn là một đứa trẻ đáng yêu nữa. Giờ thì hay sùng sĩa và tức giận. Cô ấy không còn nghe lời già Juanita hay bất kỳ ai khác nữa. Tôi nghĩ chính các trường học đã biến Tammy thành như vậy. Cô ấy căm thù trường học, nhưng cậu Travers biết phải làm gì đây? Cậu ấy không thể tự nuôi dạy cô bé, còn tôi phải về nhà mình vào buổi tối. ông bà thì lại quá già rồi. Hiện nay cô ấy đang ở với họ, nhưng cô biết đấy, nếu cô ấy ở lại quá lâu thì sẽ không tốt cho bất kỳ ai trong số họ. Mọi việc không thể yên ổn khi Tammy ở đó”

Melody hiểu sự khiển trách bóng gió trong lời nói của Juanita. Cứ như bà đang đổ lỗi cho cô trước những thay đổi trong tính cách của Tammy. Cô thở dài và bỗng nhiên không còn thấy ngon miệng nữa. Brand đã nói là anh cần một sự giúp đỡ đối với Tammy, nhưng anh không nói với cô rằng em gái anh lại trở nên khó tính, trừ việc cô ghét các trường nội trú. Melody chỉ còn hy vọng rằng tất cả những điều đó chỉ là tưởng tượng của Juanita. Dù gì đi chăng nữa, Tammy giờ đã là một thiếu nữ tuổi mười lăm, và cô bé cần phải có đôi chút độc lập, thoát khỏi những ràng buộc và phép tắc của người lớn. Có lẽ Juanita đã quá già để có sự kiên nhẫn cần thiết trong việc đối phó với cô bé. Ít nhất thì Melody cũng hy vọng đó là tất cả khó khăn.

Chiều muộn hôm đó, Melody ở sân trong, dưới bóng mát của ngôi nhà và cây cối xung quanh. Cô nhắm nháp ly nước chanh mát lạnh và chăm chú nhìn vào làn nước xanh xám ngoài vịnh. Cô đã tắm và tẩy một chiếc váy cộc tay màu trắng. Giờ cô đang nằm sấp trên chiếc ghế dài, tận hưởng cảm giác hơi thở của biển mơn man trên da thịt. Dưới chân dốc là bờ biển chạy dài và cầu tàu nhô ra ngoài mặt nước. Vài con chim mòng biển đang bay lượn trên cầu tàu tìm mồi. Melody vẫn vờ định bụng sẽ mang vụn bánh mỳ ra tung cho chúng ăn, nhưng rồi lại thấy lười, không muốn nhúc nhích.

Trong khoảng nóng nhất của buổi chiều, cô đã bơi trong bể bơi của ngôi nhà. Lúc bơi, cảm giác thật mát mẻ và khoẻ khoắn, nhưng khá cô đơn. Ký ức về một thời, khi Brand còn ở bên cô, chợt thoáng qua trong suy nghĩ đầy bối rối và chua chát, nhưng nó cũng kéo dài không lâu, trước khi cô có thể ra khỏi bể.

Đó là vấn đề với toàn bộ ngôi nhà, cô nghĩ một cách không vui khi nhắm mắt lại, Tất cả các phòng đều gợi lại kỷ niệm của một thời hạnh phúc. Mặc dù một phần trong cô đã vui vẻ làm quen lại với nó, nhưng phần còn lại vẫn đau khổ. Đặc biệt là trong phòng ngủ, mặc dù có vẻ ngoài chào đón, song vẫn tác động mạnh đến cảm giác của cô, gây nên một nỗi đau không thể lý giải, mà cô không biết làm thế nào để hàn gắn được.

“Cô ấy đây rồi” giọng Brand cắt ngang suy nghĩ của cô “Anh dẫn theo hai vị khách mời ăn tối đấy, Melody”

Cô nhồm người dậy. Brand đang bước từ sảnh tới mảnh sân lát đá, sau lưng anh là Dale và

Lorraine.

“Thật.. thật vinh hạnh. Tôi sẽ bảo Juanita ngay.” Cô muốn đi ngay khỏi đó, và khi vừa định đứng lên thì Brand đã nắm lấy tay và giúp cô đứng dậy..

Dale bước đến hôn vào má cô “Chào em gái. Tuần trăng mật thế nào?”

Melody nhìn Dale bằng ánh mắt nghiêm nghị, khiến anh ta đỏ mặt lùi lại và nói lảng “Tôi chắc được uống chút gì chứ, Brand”

“Dĩ nhiên rồi” Brand lịch sự trả lời. Rồi anh quay sang Lorraine “Em muốn uống gì?”

”Như thường lệ” Lorraine nói bằng giọng mượt như lụa “Anh biết chính xác em thích gì mà”

Melody trốn vào trong nhà. Cô bảo Juanita dọn thêm hai chỗ nữa ở bàn ăn, rồi đi vào phòng khách, một mình trong vài phút để tự kiểm chế. Tại sao Brand lại mời Dale và Lorraine đến ăn vào tối đầu tiên họ ở nhà? Liệu có phải để cho cô thấy ngay rằng Lorraine vẫn đóng một vai trò lớn, bất chấp cuộc hôn nhân này? Có thể lắm chứ, và cô cho rằng Dale cũng được mời đến chỉ để cho chẵn số người, cũng như là người sẽ thu hút sự chú ý của cô trong khi Brand tán tỉnh Lorraine.

Khi quay lại sân trong, cô càng khẳng định mọi thứ chính xác như cô nghĩ.. Dale đang ngồi cạnh chiếc bàn ngoài sân, tay cầm ly rượu. Lorraine và Brand đứng cách đó một chút, đang làm ra vẻ ngắm hoa hồng, nhưng thực chất lại đang đắm chìm trong một cuộc chuyện trò thì thầm và thân mật. Lát sau, họ đi vòng quanh ngôi nhà, hướng về phía bể bơi.

Melody ngồi phịch xuống chiếc ghế bên cạnh anh trai khi thấy họ đã biến mất sau màn cây um tùm. Quay lại, cô thấy Dale đang nhìn mình chăm chú “Anh xin lỗi, Mel” anh nói với sự chua chát mà cô chưa từng thấy trước đây “Anh đã tự nhủ là mọi việc đều ổn...rằng em sẽ đến và thực sự cảm ơn anh vì chính anh đã khiến em kết hôn lại với Brand, nhưng thực tế thì anh đã làm hỏng mọi việc của em phải không?”

Cô mỉm cười yếu ớt “Em không thể giả bộ coi đây là những gì em muốn, Dale, bởi vì sự thực không phải như vậy. Nhưng nếu điều này cứu anh thoát khỏi cảnh tù tội và tránh làm tổn thương cha thì cũng đáng lắm chứ. Cho dù là điều gì cũng đáng”

Dale mỉm cười và nắm lấy tay cô .”Cô em thật đáng bạc triệu, Mel. Và một ngày nào đó, bằng cách nào đó, anh sẽ bù đắp cho em. Hiện anh đang dành dụm tiền để trả cho Brand. Thậm chí anh sẽ tìm cho mình một căn hộ rẻ tiền hơn, và ngay khi trả hết nợ, anh sẽ thuyết phục anh ta giải phóng cho em. Anh biết, đến lúc đó là quá muộn cho em và Wallis, nhưng ít nhất là em cũng được tự do làm lại cuộc đời”

Mặc dù trong sâu thẳm Melody biết chắc rằng mọi việc sẽ không diễn ra như vậy, song cô cũng chẳng nói gì. Thay vào đó, cô hỏi anh về chuyến đi làm ăn tới Chicago và Dale nói anh đã thành công.

Bữa ăn tối diễn ra không vui vẻ, đúng như Melody dự kiến. Ba người kia hầu như chỉ bàn về chuyện công việc và cô thấy mình hoàn toàn lạc lõng. Cô chắc chắn rằng Lorraine cố tình làm vậy, và cô nghi Dale cũng thế. Từ sau cuộc nói chuyện ngoài sân, anh bắt đầu lờ cô đi. Bất cứ

khi nào vô tình chạm mắt cô, dường như anh lại thấy bối rối. Mặc dù cô đã làm tất cả những gì có thể giúp anh và anh cũng đã tỏ lòng biết ơn cô, song anh vẫn cảm thấy không thoải mái, có lẽ do chính tình cảnh mà anh đã đặt cô vào. Chỉ có Brand đôi khi dường như chợt nhớ rằng cô cũng có mặt ở bàn ăn, và cố gắng lái cô vào câu chuyện của họ.

Đề tài câu chuyện liên quan đến một số vấn đề, ít nhất là về một quốc gia nào đó, và về những khoản tiền khá lớn. Mỗi bận tâm của Brand vừa sâu vừa rộng, từ bất động sản, đến dầu mỏ, khí đốt, cho tới một vài nhà máy sản xuất nhỏ. Cha anh là một nhà kinh doanh táo bạo. Và dưới bàn tay của Brand, tài sản của nhà Travers thậm chí còn tăng gấp bội. Hiếm có thứ gì mà Brand không tự mua được bằng tiền của chính mình. Melody chưa chát nghĩ trong khi nghịch nghịch thức ăn trên đĩa, và bản thân cô cũng được mua như những tài sản khác của bản thân anh.

Cuối cùng thì bữa ăn cũng kết thúc và cả bốn người cùng uống cà phê trong phòng khách.

Một bầu không khí gia đình được tạo ra bởi bộ trường kỷ bọc vải màu nâu đỏ nhạt và những đồ đạc bằng gỗ tự nhiên vàng bóng bao trùm căn phòng.

Giờ thì câu chuyện làm ăn đã kết thúc và họ chuyển sang đề tài thể thao. Lorraine đề cập đến một trận đấu gôn mà cô ta mới tham gia và Dale chen ngang bằng một câu chuyện phiếm về lần chơi gôn thất bại cuối cùng của anh khiến tất cả mọi người đều bật cười.

“Lần cuối cùng anh đi câu là bao giờ?” Brand hỏi Dale.

“Cách đây không lâu lắm. Bây giờ thì Mel sẽ đi câu với tôi. Cô ấy là vận may với tôi đấy. Cứ khi nào có cô ấy đi cùng là tôi rất sát cá”

Brand nhìn Melody dò xét và anh mỉm cười. “Đúng thế, cô ấy cũng là vận may của tôi trong những cuộc đi câu” Anh bỗng đứng lên “à, tôi chợt nhớ ra là mình mới đặt mua một bộ đồ câu được ít lâu. Đến nhà kho cùng với tôi và nói xem anh nghĩ gì nhé”

Ngay khi hai người đàn ông vừa đi khỏi, Lorraine ngồi dưới người lên phía trước. Nụ cười trên gương mặt cô ta vừa một phút trước vẫn còn nay đã biến mất.

“Brand lại gọi cô là vận may của anh ấy cơ đấy” cô ta nói bằng một giọng đe dọa rất khó nghe. “Tuy anh ấy vừa cưới cô lại nhưng cuộc hôn nhân này một khi đã từng thất bại thì chắc chắn sẽ lại thất bại. Lúc đó, tôi vẫn sẽ có mặt để thay thế cô. Cô hơi ngốc khi quay lại đây, vì cô và anh ấy chưa bao giờ là một cặp ăn ý”

Những lời khó nghe của Lorraine đáng lẽ phải làm cho Melody suy sụp nhưng giờ cô bất động. Có lẽ vì lần này cô không còn yêu Brand nữa, hoặc có thể vì cô trở đã trở nên chín chắn hơn. Bất kể vì lý do gì đi chăng nữa, cô nhìn Lorraine không chớp mắt như để đáp lại ánh mắt trơ tráo của cô ta.

“Thế tại sao cô không thể làm cho Brand phải hỏi cưới trong khi tôi vắng mặt? Cô đã có tới năm năm cơ mà, Lorraine”

Mặt Lorraine đỏ gay lên và môi mím chặt lại vì tức giận. Một thoáng bối rối xuất hiện trong mắt cô ta. Nhưng rồi cô ta lại dần giọng “Tin tôi đi, tôi dư sức có thể, chẳng qua là tôi không

thích hôn nhân. Tôi coi trọng sự độc lập của mình. Brand và tôi rất hiểu nhau, và tôi nghĩ cũng công bằng cho cô thôi, khi cho cô hay rằng không một bà vợ nào có thể xen vào mối quan hệ của hai chúng tôi”

Một nụ cười thoáng qua trên gương mặt của Melody. Cô vui vẻ đáp “Nhưng tôi đâu có quan tâm, Lorraine. ở cô không hề có bất cứ điểm gì tôi muốn”

Cô ngẫm hài lòng rằng sự tự tin và cách ứng xử của mình đã làm người đàn bà kia tức giận. Một chút bối rối thoáng qua trong mắt Lorraine và trước khi cô kịp đáp trả, hai người đàn ông đã quay trở lại. Melody hiểu rằng mình đã chiến thắng khi thấy mặt Lorraine trắng bệch lúc Brand nhìn đến. Có lẽ cô ta lo rằng anh có thể tình cờ nghe được chuyện của hai người

Nhưng niềm vui chiến thắng không kéo dài được lâu. Mặc dù cô luôn tươi cười và tham gia vào những câu chuyện chung chung sau đó, Melody vẫn thắc mắc rằng tại sao Brand lại nhất quyết đòi cô phải kết hôn lại với anh. Anh có thể giải quyết vấn đề của Tammy bằng cách khác, và sau đó anh sẽ được tự do tiếp tục quan hệ với cô thư ký mà không bị vướng chân bởi sự hiện diện của một người vợ. Anh đã hứa chung thủy, nhưng nếu anh giữ lời hứa, chắc chắn anh đang phải trả một cái giá đắt.

Chương 4

Melody chợt tỉnh giấc vì cảm thấy lạnh. Khi vừa định với chiếc chăn dưới chân giường, cô nhận ra tại sao. Không hề có một mảnh vải trên người. Chiếc áo ngủ trắng nằm thành đồng nhàu nát trên sàn nhà trải thảm nước bên cạnh giường. Hình như trong lúc trở mình ngủ, cô đã hất chăn ra.

Nửa bên kia giường không có ai, và khi kéo chăn đắp, cô nghe thấy tiếng vòi sen trong phòng tắm liền kề.

Cô run lên, nhưng lần này không phải vì hơi lạnh của máy điều hoà, mà là do những ký ức của đêm qua.

Cô lên gác đi ngủ ngay khi Dale và Lorraine ra về. Lúc Brand lên nửa giờ sau đó, cô giả vờ đã ngủ. Điều này không có lợi gì cho cô.

Ngay khi trườn lên giường, anh đã quàng tay ôm lấy cô, và những nụ hôn nhẹ nhàng của anh bắt đầu khám phá vùng cổ nhạy cảm của cô, trong khi bàn tay ve vuốt thân hình cô.

“Anh biết là em chưa ngủ” anh thì thầm “vì vậy đừng giả vờ nữa”

“Để tôi yên!” Cô đột nhiên gắt lên “Đêm nay tôi mệt”

Anh tỏ ra khó chịu. “Thế này thì quá thể lắm, bởi vì tôi muốn làm tình với vợ tôi”

“Tại sao anh không đến với Lorraine?” Cô muốn hét lên với anh như vậy, nhưng sự thận trọng đã ngăn cô lại. Tuy nhiên không có gì có thể ngăn cô chống trả lại anh. Cả buổi tối anh đã lờ cô đi

để chú ý đến cô thư ký, vậy thì tại sao bây giờ anh lại muốn cô? Cô chắc chắn anh muốn làm vậy chỉ để trả thù, chỉ để lại nhắc nhở cô rằng lần này anh đã phải trả tiền để mua cô, và do vậy anh hoàn toàn sở hữu cô.

Giờ thì trái tim cô đang loạn nhịp, đầy lo lắng, khi nhớ lại những vết cào của cô hằn sâu trên lưng anh, về cơn thịnh nộ và về sự thô bạo của anh khi ân ái với cô. á! á! Cổ họng cô như nghẹn lại trước hai tiếng đó. Đó là một sự cưỡng ép không chút nào vì tình yêu, và khi nhưng giây phút đó trôi qua, cô nằm trần trọc hàng giờ, mắt ráo hoảnh nhìn lên trần nhà. Nỗi bất hạnh to lớn đến mức cô không khóc nổi khi nghĩ tới một tương lai vô tận mà không có thể lấy nổi một chút dịu dàng êm ái. Cô đã có thể đã cứu được anh trai mình khỏi án tù, nhưng cái án mà cô đang phải chịu lại khó cứu hơn nhiều.

Tiếng nước róc rách trong buồng tắm chọt tắt. Sự im lặng bất ngờ nhắc nhở Melody rằng Brand vẫn ở gần đó và cô vẫn đang khoá thân. Cô nhảy xuống khỏi giường, bước qua chiếc áo ngủ nhàu nát trên sàn nhà và chộp lấy chiếc váy choàng, khoác cẩn thận lên người rồi thắt chặt dây lưng.

Khi phòng tắm bật mở, Melody đang đứng bên cửa sổ nhìn chăm chú xuống vịnh. Cô chậm rãi quay lại và thấy ánh mắt đen quyến rũ của Brand đang nhìn mình. Mái tóc đen huyền của anh vẫn còn ướt, nửa thân dưới quấn chiếc khăn tắm lớn. Bộ ngực và đôi vai anh bừng sáng trong ánh nắng ban mai đã tràn ngập căn phòng.

“Vậy là em đã dậy” anh nói nhỏ

“Dạ”

“Thế thì mặc quần áo vào đi. Chúng ta sẽ đến Rockport sáng nay để đón Tammy”

Cảm thấy khó chịu vì cái giọng ra lệnh của anh, nhưng sau chuyện đêm qua cô ngại không muốn gây sự, bèn đáp uể oải “Được thôi. Em sẽ không lâu đâu”

Khi cô rời cửa sổ để vào phòng tắm, Brand quay lưng lại phía cô và mở ngăn kéo bàn làm việc. Rõ ràng là cô đã để lại những vết cào đỏ dài trên lưng anh. Cô liếc đôi môi khô khốc, nói “Để em bôi kem cho anh nhé?”

“Không cần đâu” anh gằn giọng “Tôi không cần cô làm y tá cho tôi”

“Em..em xin lỗi” cô nói với vẻ ăn năn và tiến lại gần anh để nhìn rõ vết xước hơn.” Em...em biết anh rất giận em nhưng anh phải để em chăm sóc, nếu không có thể sẽ bị nhiễm trùng đấy”

“Tôi đã nói là không cần mà” anh gắt lên và nhìn cô đầy giận dữ.

Melody lúng túng trước cơn thịnh nộ đang dâng đầy trong mắt anh. Không nói một lời, cô đi vào phòng tắm. Một lát sau, cô trở lại với lọ peroxit hydro, bông băng và thuốc mỡ khử trùng.

“Anh ngồi xuống đi” cô nói nhỏ và nhìn chăm chú vào lưng anh.

Brand chậm rãi quay lại. Thời gian như ngừng trôi. Co cứ nhìn anh chăm chăm. Cuối cùng, anh cũng quăng mình nằm sấp xuống ngang giường một cách thô bạo “Thế thì làm đi”

Cô ngồi xuống cạnh anh và ngượng ngùng bôi thuốc lên những vết cào, nhưng ngoài sự

chuyển động chút xíu và miễn cưỡng của cơ bắp thì Brand gần như bất động.

Melody bôi thuốc mỡ cho Brand, và bất chấp nỗi kinh hoàng đêm qua, những ngón tay cô bỗng dề mê khi chạm đến những bắp thịt nổi cuộn cuộn trên lưng anh.

Đột nhiên Brand ngồi thẳng dậy khiến tay cô rơi thõng xuống. A nói “Thế là đủ rồi”

Không một lời nào, cô nhìn anh rồi gật đầu đứng dậy, tự hỏi tại sao anh lại tức giận với cô. Có phải chỉ vì cô đã cào anh, hay còn gì khác nữa? Dĩ nhiên là cô có quyền nhiều hơn cả tức giận, về cái cách mà anh đã bắt cô phải phục tùng đêm qua, tuy nhiên bây giờ, khi xoa thuốc cho anh, cô lại thấy cơn giận đang tan biến đi.

Melody thở dài và đi vào phòng tắm. Không nghi ngờ gì nữa, cô chán nản nghĩ. Brand hoàn toàn khác với người mà cô từng biết. Giờ anh thật xa lạ với cô.

Đó là một ngày hè đẹp trời khi họ lái xe rời khỏi căn nhà màu kem Chrysler của Brand. Hòn đảo ở trung tâm Ocean Drive thu hút tầm mắt bằng những bông hoa đang khoe sắc và những cây cọ đang đung đưa. Vịnh Corpus Christi lấp lánh ánh nắng chói lọi và bầu trời không một gợn mây.

Họ lái xe đi dọc theo bãi đỗ hình chữ L và T, nơi có vô số tàu thuyền neo đậu. Melody hỏi “Anh vẫn còn giữ chiếc tàu Tammy chứ?”

“Không phải chiếc cũ” Brand nói “Giờ chúng ta đã có chiếc Tammy II rồi”

Melody hướng ánh mắt thèm muốn về phía những chiếc tàu với đủ mọi kích cỡ và hình dáng, từ du lịch cho đến những chiếc cho thuê để đánh cá ở những vùng biển sâu. Cô luôn thích du hành trên biển cùng Brand, nhưng cứ xét theo cái quai hàm nghiêm khắc của anh thì việc anh có mời cô đi nữa hay không còn chưa biết được. Cô tự hỏi liệu anh có như cô, có nhớ lại những ngày tháng hạnh phúc mà họ đã có với nhau, trên tàu. Đó là khi mà họ còn yêu nhau thắm thiết, khi họ luôn quý trọng những cuộc trốn chạy ngắn ngủi khỏi những lo toan và áp lực hàng ngày của cuộc sống đời thường.

Cô khẽ lắc đầu như thể làm như vậy có thể xoá nhoà đi những ký ức buồn. Cô không muốn nhớ đến những ngày tháng ấy. Nó ra đi mãi mãi và cả niềm tin trong sáng của cô vào tình yêu cũng vậy.

Vài phút sau, họ đã ở Nueces Bay Causeway. Brand rút ra điều thuốc lá “Châm cho anh” anh bảo.

Melody cầm điều thuốc, châm lửa, rồi đưa lại cho anh, hơi bực mình về việc anh đòi cô phục vụ từ chuyện nhỏ như vậy. Đó là việc mà cô luôn làm mỗi khi ngồi trên xe do anh lái, và chỉ hai người. Có điều, trước kia cô đòi làm, và làm một cách vui vẻ.

“Cảm ơn” anh lạnh nhạt nói. Rồi thêm “Khi tới nơi, anh mong em đóng vai một người vợ đáng yêu”

Cô giật mình, hơi cau mày lại “ Có lẽ khó đấy”

Anh mím chặt môi “Có thể, nhưng dù sao anh vẫn mong em làm được. Ông bà đều đã già và

sức khoẻ lại đang không tốt lắm. Dù gì đi nữa, anh không muốn họ phải buồn phiền về cuộc hôn nhân của chúng ta”

Melody nhìn chằm chằm xuống hai bàn tay đan siết vào nhau của mình. Cô chấp nhận “Được thôi, em sẽ cố gắng hết sức. Em cũng như anh, chúng ta đều không muốn làm họ buồn. Em cũng rất yêu quý họ. Nhưng Brand...” Cô chợt quay sang nhìn anh “Anh biết đấy, chúng ta không thể che giấu mãi những gì chúng ta nghĩ về nhau. Rồi một lúc nào đó họ sẽ biết cả thôi. Bà rất nhạy cảm”.

Brand dần giọng “Tốt nhất là họ hay bất kỳ một ai khác đều không bao giờ nên biết. Hãy nhớ cho rõ, Melody, rằng chúng ta đã kết hôn lại, vì vậy không có chuyện gì để nói nữa, ngoài cái thực tế là cuộc hôn nhân của chúng ta. Tuy Dale biết sự thực, nhưng mẹ kiếp, anh không định để bất kỳ ai khác nữa biết”

Cô tự hỏi tại sao anh không nhắc tới Lorraine. Người đàn bà kia đã công kích cô, tối qua, dường như chứng tỏ rằng cả cô ta nữa, cũng đã biết sự thật. Và như vậy, chắc chắn sớm muộn gì nhiều người khác nữa, cũng sẽ biết. Rốt cuộc, nếu Brand có gần gũi với Lorraine trong suốt những năm vừa qua, thì đó cũng không thể giấu kín mãi được, như anh nghĩ. Mọi người đâu có mù trước những chuyện đó, nhất là khi nó thường xuyên diễn ra. Còn tương lai thì sao? ở Dallas, họ đã hứa chung thuỷ, nhưng thực tế là nếu Brand muốn tiếp tục quan hệ với Lorraine hay bất kỳ người phụ nữ nào mà anh thích, thì cô cũng chẳng có cách nào ngăn nổi. Anh gài bẫy cô và anh biết điều đó, còn nếu cô bỏ đi một lần nữa, anh sẽ khởi tố Dale.

Rockport là một thị trấn nhỏ vùng duyên hải, nơi phát triển nghề đánh bắt tôm, đóng tàu và du lịch. Melody luôn thích nơi này với những cảng đánh cá, đặc biệt là những cây sồi nhiều mắt, bị những cơn gió ngoài vịnh và bão biển hàng trăm năm qua uốn cong xuống. Ông bà Brand sống trong một dãy nhà thuộc chung cư của hải cảng. Đây là nơi họ đã chuyển về, vui sống cảnh hưu nhân sau khi ông Travers từ bỏ việc chăn thả gia súc.

Melody không nói dối khi bảo với Brand là cô yêu quý họ. Họ đã rất tốt, khi cô còn là một cô dâu trẻ, hay mắc cỡ và chưa có kinh nghiệm gì. Nhưng lúc này, khi xe vào đến ngoại ô thành phố, cô lại lo lắng tột độ, rằng mình sẽ không được chào đón. Và nếu đúng như vậy thì thật là kinh khủng, vì Brand vô cùng yêu quý họ. Mẹ anh mất khi Tammy mới lên bốn tuổi còn cha anh thì qua đời một thời gian ngắn sau đó, bỏ lại hai anh em bơ vơ côی cút. Ông bà đã nuôi dạy các cháu nên người.

Rồi cô lại nghĩ đến Tammy, và mong những lo lắng của mình là vô ích. Bất kể những cảnh báo của già Juanita, cô vẫn nghĩ Tammy sẽ vui mừng khi gặp cô. chính vì thế, cô đã sốc khi nhận ra rằng nó thực sự không thích mình.

Họ ngồi uống cà phê trên ban công nhìn ra biển. Chiếc thuyền máy của ông nội Brand hầu như ngày nào cũng đi đánh cá, những chuyến đi mà ông luôn ưa thích, bị buộc dưới cầu tàu. Xa xa là vịnh Aransas êm ả và xanh biếc.

Melody rất vui khi thấy năm năm trôi qua nhưng ông bà Travers hầu như không thay đổi gì. Tóc ông có lẽ bạc hơn và bà có vẻ mập hơn, nhưng đó là tất cả. Họ dường như vẫn nhanh nhẹn và tràn đầy nghị lực, khác với lời kể của Brand, dù cho Melody biết rằng diện mạo bên ngoài có

thể, và thường hay đánh lừa cảm giác.

Khi bà chuyển cho mọi người những chiếc bánh nho khô mà bà vừa làm, thì ông, lúc này đang ngồi cạnh Melody hỏi “Cháu có còn thích lướt ván không?”

Cô mỉm cười và khẽ nhún vai “Cháu vẫn thích, nhưng không có dịp nào để đi nữa”

“Thế thì lúc nào đó chúng ta sẽ dẫn cháu đi” ông hứa “Tammy ngày càng giỏi môn này”. Họ đều nhìn về phía cô bé, nhưng nó quay ngoắt đầu đi, có vẻ như không muốn bị lôi cuốn câu chuyện. Giây lát sau, ông cười tủm tỉm “Nếu ta nhớ chính xác thì cháu và Brand gặp nhau lần đầu tiên cũng từ trò lướt ván phải không?”

“Đúng đấy ông ạ” Brand trả lời “Bọn cháu đi picnic và lướt ván vào một chiều chủ nhật. Melody đi cùng với em trai của một cậu bạn cháu”

“Tội nghiệp cậu ta” bà lắc đầu nói “Hôm đó nó phải về một mình là vì cháu đấy” bà nhìn Brand. “Thực là một vụ cướp tồi tệ”

Melody gượng cười và cảm thấy bức bối với chính mình vì đã đỏ mặt. Cô thấy Brand đang nhìn mình, và chính cái vẻ hơi giễu cợt trong mắt anh làm tim cô như ngừng đập. Cô thầm nhủ, giá mà mình không cảm nhận được điều đó.

Nhưng thực tế là cô lại đang hiểu cái nhìn dịu dàng, đáng yêu đó là dành cho người khác chứ không phải dành cho cô.

“Ta hy vọng lần này, để đưa cháu về đây, nó không phạm tội bắt cóc, cháu yêu quý” bà nói sau tiếng cười.

Giờ cô hoàn toàn hiểu được sự cười chế nhạo lóe sáng trong mắt anh, và tự hỏi anh sẽ phản ứng thế nào nếu cô nói sự thật với bà rằng, lần này, thay vì bắt cóc, anh đã tống tiền cô.

Trước khi Melody nghĩ ra câu trả lời thì bà đã trù mến nói “Ta không cần biết nó đã diễn ra như thế nào, mà ta chỉ mừng là nó đã diễn ra. Thật tuyệt khi cháu quay trở lại đây với chúng ta, Melody”

“Ôi dào!” Tammy nói với giọng giận dữ và dè bủ “Cháu nghĩ tất cả mọi chuyện thật ngu ngốc!” Cô bé vừa nói vừa đạp chân lên lan can gỗ của ban công, mái tóc đen rối tung lên còn khuôn mặt thì sừng sĩa.

“Tammy!” Bà quát to “Cháu phải xin lỗi Melody và Brand ngay”

Tammy đứng bật dậy “Tại sao cháu lại phải xin lỗi?” ở độ tuổi 15, cô bé hơi mập. Mặc dù thân hình đã có đủ những đường cong cần thiết song cô bé sẽ rất dễ coi nếu gầy đi vài pounds, và thay thế vẻ cau có trên khuôn mặt bằng một nụ cười. Cô bé mặc chiếc quần soóc bò bạc phếch, áo phông màu nát, đi đất, bước ngang qua ban công đến trước mặt mọi người và nói giọng đầy trách móc. “Cháu nghĩ chuyện anh chị ấy lấy nhau lại là một việc ngu ngốc, vậy thì tại sao cháu không được phép nói như thế? Không ai thèm bận tâm xem cháu nghĩ thế nào về bất cứ chuyện gì. Brand và cháu rất vui vẻ khi không có ai xung quanh. Chúng cháu không cần Melody”

Brand gần giọng “Mày phải xin lỗi Melody ngay, Tam. Ngay lập tức!” Những tiếng cuối cùng như roi quất.

Melody rúm người lại. Cô hiểu và ghét cay đắng cái sự thật mình chính là nguyên nhân khiến Brand nổi giận với em gái. Cô ngồi im như hoá đá. Tammy nhìn Brand trừng trừng một lúc lâu rồi cúi đầu mấp má môi “Xin lỗi”

“Được rồi, Tammy” Melody nói nhỏ “Chị hiểu mà”

“Không!” Tammy hét lên “Chị không hiểu. Không ai hiểu cả”

“Đủ rồi đấy, Tammy” Brand đánh giọng “Dù cho là mọi người có hiểu hay không, mày cũng phải tôn trọng Melody. Ngoài ra, giờ chị ấy đã ở đây, nghĩa là tao sẽ không gửi mày đến trường nội trú nữa. Mày vừa ý rồi chứ?”

“Một thoả thuận to tát làm sao!” Tammy dài giọng mỉa mai khi đi về phía cửa “Em vào đóng gói nốt đồ đạc”

Melody định đi theo nhưng Brand ra hiệu cho cô ngồi lại. Tất cả đều yên lặng đợi cho đến khi cô bé đi khuất.

Bà nội thở dài “Ta e mình không còn hiểu bọn trẻ nữa. Tammy đã từng là đứa trẻ tuyệt vời nhất”

Melody nhìn Brand “Có lẽ em nên đến nói chuyện với cô bé”

Brand lắc đầu dứt khoát “Không! Nó đã vô lễ với em, và nó sẽ hờn đối tất cả mọi người. Em sẽ còn nhiều dịp để nói chuyện với Tammy, khi chúng ta về nhà”

Một lát sau, Melody đi vào giúp bà nội chuẩn bị bữa trưa trong khi Brand và ông nội vẫn ngồi ngoài. Cửa phòng Tammy vẫn đóng im ỉm.

“Bà không muốn nói điều này đâu, Melody” bà nói khi cô đang cắt dưa chuột, “nhưng bà e cháu sẽ vất vả với Tammy đấy. Chỉ có Brand mới có thể chịu được, vì nó không chấp, còn với bất kỳ ai khác, thì đó không là việc dễ dàng đâu”

“Cháu cũng nhận thấy thế” Melody hờ hững nói “Thế chuyện gì đã xảy ra với Tammy hở bà?”

Bà nội nhún vai “Bà không biết rõ lắm. Nó trở nên tệ như vậy từ khá lâu rồi. Hình như bất cứ khi nào về nhà từ trong một trong những cái trường ấy, nó lại càng tệ hơn trước. Nhưng dù sao nó cũng không phải là một đứa trẻ hư” Bà hờ hững nói “Nó không nghiện ma túy và cũng không làm những việc tồi tệ như một vài đứa trẻ ngày nay thường làm. Nó chỉ khiến mọi người khổ khổ vì thái độ của nó...như hôm nay chẳng hạn”

Melody trầm ngâm “Cháu và Tammy đã từng khá thân nhau. Có thể cháu sẽ tìm được cách để lại gần gũi với nó”

“Bà thật lòng mong vậy, nhưng cũng đừng thất vọng nếu không thành công, cũng như hầu hết chúng ta thôi, cháu yêu ạ” Bà chợt đổi chủ đề “Bây giờ thì cháu hãy kể cho ta nghe về cháu và Brand, cả chuyện các cháu đột nhiên quay lại với nhau như thế nào. Bà rất mừng. Bà biết là vắng cháu, Brand chẳng hề hạnh phúc”

“Không hạnh phúc ạ?” Melody lạnh lùng hỏi lại.

Bà nội gật đầu, chắc chắn “Đúng như thế đấy. Bất kể chuyện gì xảy ra giữa các cháu, nó hoàn toàn suy sụp khi cháu ra đi. Thật là quá lâu, để cháu quyết định quay trở lại” Lời như bao hàm cả sự trách móc nhẹ nhàng.

“Vâng” Melody mơ hồ đáp “Đúng là dài, trước khi anh ấy muốn cháu quay trở lại”

“Lòng kiêu hãnh” bà nội nói như chột hiểu ra “Ta sẵn sàng cược rằng đa phần các cuộc hôn nhân bị tan vỡ vì lòng kiêu hãnh hơn là vì bất cứ cái gì khác, và phải ở trên giường một mình trong đêm thì quả thực là lạnh lẽo”

Mặt Melody đỏ bừng lên. Bà già nhận ra, cười khúc khích rồi quay lại bồn rửa bát để lau sạch củ cà rốt. “Ta không muốn làm cháu bối rối đâu, cháu yêu ạ. Ta chỉ muốn nói rằng các cuộc cãi vã thật là vô ích và kết quả của nó tồi tệ đến mức nào. Nhưng giờ hai cháu đã quay lại với nhau và cả hai đều già dặn hơn, khôn ngoan hơn. Ta chắc rằng không ai trong hai cháu sẽ cho phép xa nhau bởi những chuyện vớ vẩn nữa”

“Bà..bà đặt nhiều lòng tin vào chúng cháu quá, bà nội” Melody nói bằng giọng run rẩy “Cháu ...hy vọng..chúng cháu có thể làm được”

Cái nhìn của bà nội đầy dò xét “Chính lòng tin của cháu mới là quan trọng, cháu yêu ạ. Nếu các cháu yêu nhau và bỏ qua được những lỗi lầm cũng như lòng tự ái của cả hai, các cháu sẽ làm được”

Và đó chính là vấn đề, Melody nghĩ khi dọn bàn ăn. Giờ đây giữa không còn chút tình yêu nào nữa, nhưng bà nội lại không biết điều đó. Cô thoáng nghĩ đến Rob và tự hỏi liệu cuộc hôn nhân của họ có thuận buồm xuôi gió hay không, nếu họ lấy nhau. Rob dễ gần chứ không gia trưởng, độc đoán như Brand, và đó chính là điểm cuốn hút cô. Rob không đòi hỏi, dù bất cứ thứ gì, như cách Brand đòi hỏi. Với anh, cô cảm thấy thoải mái và không bị áp lực nặng nề trong bất cứ chuyện gì. Và vì thế, trong trái tim mình, cô biết những gì cô nghĩ về anh chỉ là sự thân thuộc thoải mái chứ không phải là tình yêu. Và tình yêu, như tình yêu đầu tiên giữa cô và Brand, không gắn bó nối họ với nhau, thì làm sao mà cuộc hôn nhân của cô và Rob có thể kéo dài được?.

Giờ cô lại thấy mừng là họ đã không cưới nhau. Ngay từ đầu cô đã biết như thế là không công bằng với Rob. Cô đã lừa dối anh về một trong những thứ quý giá nhất trên đời, mặc dù đối với cô lại hoàn toàn khác. Giờ cô không còn yêu Brand..anh đã giết chết tình yêu ấy rồi. Nhưng cô cũng không yêu Rob, vì thế cô cho là việc cô kết hôn lại với Brand không hề ảnh hưởng gì đến Rob. Cô nghi ngờ rằng mình sẽ không còn cảm xúc yêu đương nữa, vì thế trong trường hợp này cũng không có sự khác biệt gì khi cô tham gia vào một cuộc chơi không tình yêu, chừng nào người đàn ông tham gia cùng cô cũng không yêu cô. Brand đã từng nói, lần này họ kết hôn là đúng đắn. Cô chưa xót khi nghĩ rằng có lẽ cuối cùng thì sự hận thù sẽ ràng buộc họ nhiều hơn là tình yêu.

Họ trở về trong im lặng. Brand dường như đắm chìm trong những suy nghĩ riêng, và .. vào đường đi. Melody cố gắng bắt chuyện với Tammy nhưng cô bé chỉ trả lời bằng những âm tiết

cụt lủn.

Cuối cùng họ cũng về đến nhà và Melody thở phào vì thoát khỏi không khí nặng nề, căng thẳng trên xe. Cô lên phòng ngủ và thay đồ bơi trong khi Brand vào phòng làm việc còn Tammy thì về phòng của mình.

Vài phút sau, Melody đã đắm mình trong làn nước mát lạnh và bơi vài vòng để xả bớt sự căng thẳng trong người. Đây chính là những gì cô cần, và dần dần, cô cảm thấy bình tĩnh hơn, thậm chí còn vui. Vài phút sau, sự yên tĩnh của cô bị phá hỏng khi cả Brand và Tammy bước ra.

Tammy vẫn mặc quần soóc với áo phông và ngồi phịch xuống một trong những chiếc ghế ở bể bơi, còn Brand thì mang quần bơi màu xanh nước biển.

Melody ngạc nhiên “Em tưởng anh phải đến văn phòng chứ”

Anh nhướn lông mày “Vào chiều thứ bảy ư?”

“Em quên hôm nay là thứ mấy” Cô liếc sang Tammy lúc này đang nhìn cô với sự thù ghét hiện rõ “Tại sao em không thay đồ bơi và xuống tắm cùng anh chị?”

Tammy lắc đầu “Em chẳng có tâm trạng nào mà bơi với lợi. Lý do duy nhất khiến em ở đây là vì ông anh trai em cứ nài nỉ có mặt”

Melody nhún đôi vai ướm đắm và khi thấy Brand đã lặn xuống nước, cô nói “Tuỳ em thôi”

Giây lát sau anh nổi lên, và bằng một đường bơi dài và khoẻ, anh bơi dọc chiều dài của bể.

Khi Juanita mang đồ uống lạnh đến, Melody trèo ra khỏi bể bơi và lau khô người. Cô cảm thấy mình qua hờ hang trong bộ bikini khi Brand đến bên và vòng tay ôm lấy cô một cách đầy sở hữu.

“Em chắc là mình không muốn uống một chút cocktail chứ?” Anh hỏi khi cầm cốc của mình lên.

“Không, cảm ơn anh” cô trả lời rồi cầm cốc nước chanh lên. “Anh biết đấy, nếu uống loại đó em sẽ bị đau đầu” Cô nhẹ nhàng gỡ tay anh ra rồi đến ngồi vào chiếc ghế bên cạnh Tammy.

“Tại sao em lại không xuống bơi?” Cô hỏi với ý định làm tan đi vẻ sùng sĩa của Tammy. “Trước đây em rất thích bơi cơ mà”.

Tammy nhún vai “Chỉ bơi với hai anh chị thì còn thú vị gì nữa”.

Brand bước đến ngồi xuống thành ghế của Melody, và lần này anh quàng tay qua vai cô. Melody căng thẳng, y như tất cả dây thần kinh trong cơ thể cô đều run rẩy trước sự đụng chạm của anh, nhưng cô cố lờ đi cảm giác này và cố gắng tập trung vào Tammy.

“Thế tại sao em không rủ mấy đứa bạn đến bơi cùng?” Cô nhẹ nhàng gợi ý “Em có thể mời bạn đến ngay chiều mai”

Tammy mĩa mai “Ồ, chắc chắn rồi. Tất nhiên là em có thể làm vậy nếu em tình cờ có lấy một người bạn, mà em lại không có đứa bạn nào” cô bé cúi nhìn chằm chằm vào cốc nước trên tay.

Melody cau mày không hiểu “Nhưng .. Tammy à, em có hàng đồng bạn quanh đây mà”

Cô bé nhún vai, quay đi “Nhưng bây giờ em không có bạn nữa” nó đáp bằng giọng cứng đơ. “Em phải ở trường quá lâu nên không còn đứa bạn nào ở đây cả”

Brand nhấn mạnh, “Em cũng sẽ không có bạn ở bất kỳ một nơi nào khác. Nhưng đó là lỗi của em, Tam à. Muốn có bạn thì trước hết em phải là một người bạn, và em nhất định phải cư xử thân thiện với mọi người. Không ai muốn ở cạnh một người luôn trong trạng thái tồi tệ”

Tammy nhảy bật dậy và mặt đỏ lên vì tức giận, run rẩy nói “Thế thì em sẽ biến khỏi tầm mắt của anh để cái trạng thái tồi tệ ấy không ảnh hưởng đến anh nữa” Nhanh chóng, nó lao vào nhà.

Brand thở dài ngao ngán, “Nó về lần này, tồi tệ hơn bất cứ lần nào trước đó, từ trường nội trú”

Anh cúi nhìn gương mặt đang ngược lên của Melody và siết chặt lấy vai cô “Em có nghĩ là em sẽ uốn nắn được nó không? Liệu em có thể tiếp cận với nó không?”

Melody chậm rãi lắc đầu “Em không biết” cô thành thật thú nhận “Hình như Tammy đang rất ghét em thì phải. Nó khác hẳn cô bé mà em từng nhớ”

Đôi mắt đen của Brand long lên. Anh nói bằng một giọng khó chịu “Tuy nhiên, anh mong là em sẽ cố gắng. Dù gì đi nữa, ít nhất đó là những gì em có thể làm sau khi bỗng dưng bỏ đi, năm năm trước, và tạo ra cái địa ngục này cho gia đình anh.”

Melody vùng mạnh ra khỏi vòng tay anh, cứ như vừa bị rấn cấn. Cô bàng hoàng bởi sự thô bạo ẩn giấu trong câu nói của anh. Sự tức giận chôn chặt từ hàng năm nay chọt dâng đầy trong cô “Anh còn làm ra vẻ ngây thơ, cứ như anh là người bị tổn thương chứ không phải là em” cô hốt hển nói

Anh nhíu mắt lại “Em đang noi về chuyện gì vậy?”

“Chẳng chuyện gì cả!” Giọng cô run rẩy “Quá khứ đã qua, và thú thực là em cũng chẳng quan tâm nữa” Cô nói rành rọt.

Anh nắm chặt cả hai cổ tay cô “Em vừa ám chỉ một điều gì đó, và anh muốn biết em định nói gì”

Cô cố chống lại “Brand, anh đang làm em đau đấy!”

“Anh sẽ còn làm em đau hơn, nếu không nói cho anh biết” anh rít lên “Anh mệt mỏi vì sự ám chỉ của em lắm rồi”

“Và em cũng mệt mỏi vì hành động xúc phạm của vô tình của anh lắm rồi” cô phản ứng lại gay gắt “Lạy Chúa, thực là sai lầm khi anh giành lấy em.. khi anh giành lấy em!”

“Thưa ông Travers!” Giọng Opal vang lên khi họ đang đứng nhìn nhau chằm chằm “Cô White gọi điện muốn nói chuyện với ông”

Brand buông tay Melody ra. Sau khi nhìn cô đầy tức giận, anh bỏ cô đứng đó để vào nhà nhận điện thoại của Lorraine.

Chương 5

Melody đứng trên cầu cảng, hít thật sâu cái không khí mang đầy hương vị của muối biển và cá, dường như luôn quấn quanh đây. Làn gió mạnh thổi tung mái tóc màu đồng và làm mát lạnh làn da. Cô đang mặc chiếc quần soóc thể thao màu xanh đậm, và vì đã ở đây vài ngày, nên tay chân cô đã đổi màu. Cô biết rằng trước khi mùa hè kết thúc mình sẽ có một làn da rám nắng, còn mái tóc tuy không đỏ quạch nhưng chắc sẽ có nhiều mảng nâu.

Cô dựa vào hàng rào và nhìn không chớp tới đường chân trời thành phố. Những nhà cao tầng ở trung tâm và ngoại ô dựng đứng như chồng lên nhau, tạo nên một bức tranh nhấp nhô, gồ ghề trên nền trời xanh thẳm. Phía xa xa là chiếc cầu bắc qua cảng được bao phủ bởi một lớp sương mù.

Cô đã ở cầu tàu gần hai tiếng đồng hồ, bề ngoài ncó vẻ là câu cá nhưng không hề thiết tha gì với nó. Thực ra cô hy vọng tiếng sóng dạt dào và làn gió nhẹ sẽ làm cô bớt căng thẳng, như là một cách giúp cô thoát khỏi căn nhà đó, và Tammy.

Melody thở dài, rầu rĩ nhìn những con sóng vẫn dào dạt vỗ bờ. Đã vài ngày trôi qua, kể từ khi Tammy trở về nhà, và đó là những ngày khủng khiếp. Cô bé vô lễ, kiêu ngạo và vẫn tiếp tục sung sủa. Cố gắng của tất cả mọi người đều xem như vô dụng. Bầu không khí bất cứ khi nào có mặt Tammy đều căng thẳng, nặng nề. Melody rất muốn giúp cô bé, nhưng Tammy lại luôn né tránh, nên ý tưởng đó lại đâm ra lỗ bịch. Brand đã sai khi nghĩ rằng cô có thể làm được điều đó.

Cô chống tay lên thành cầu và nhận ra rằng mọi chuyện với Brand cũng không hề khá hơn. Đúng vậy, cô rất ít gặp anh vì anh suốt ngày làm việc ở văn phòng, nhưng khi ở nhà thì khiếu hài hước của anh xem ra cũng không hơn gì Tammy. Hiện tại, Melody cảm thấy bị cầm tù trong màn đêm dày đặc của sự thù địch. Nó không những chẳng giúp mà còn tác động ngược lại những cảm xúc của mình.

Cô cảm thấy chán nản và năng lực như cạn kiệt. Cô biết mình sắp phải rời khỏi đây. Brand vừa mua một chiếc Buick mới màu xanh lá cây nhạt cho cô, nhưng cô hiếm khi dùng. Không có nơi nào cụ thể mà cô muốn đi. Những gì cô thực sự cần bây giờ là một người bạn hợp với mình, để trò chuyện, một cái gì đó mà cô thiếu kể từ sau chuyến thăm ông bà Travers, nhưnh nó lại dẫn đến những vấn đề khác. Cô tránh tiếp xúc với bất kỳ ai trong đám bạn bè cũ. Cô không biết mình sẽ được đối xử như thế nào, vì họ cũng là bạn của Brand và giờ hình như sẽ dễ dàng hơn khi để mọi chuyện cứ êm xuôi như thế. Cô cảm thấy chán đám bạn cũ của mình, và thậm chí Dale cũng không đến thăm cô mấy hôm nay. Cô cảm thấy mình như bị tách biệt khỏi thế giới.

Melody thấy hơi đau đầu vì đứng dưới nắng quá lâu mà không có mũ che. Cô thu cần câu lại rồi chậm rãi, và đầy lưỡng lự leo lên đỉnh dốc, về nhà.

“Không được cá à?” Một giọng nhả nhận vang tới khi cô vừa bước chân lên bãi cỏ. Cô mỉm cười, lắc đầu và nói với người làm vườn đang chăm sóc một luống hoa, “Chẳng có con nào, Barney ạ”

Barney đứng lên, “Cô để tôi cất cần câu cho” và nói thêm “Câu cá ở cầu cảng không còn được như trước đây nữa. Tốt nhất là cô hãy bảo ông Travers đi tàu ra đánh cá ở gần một trong những giàn khoan dầu”

Melody gật đầu, bước qua thảm cỏ, và khi tới sân trong, trông thấy Tammy ở đó. Nó đang ăn ngẫu nhiên một bát kem socola. Lần này cô buộc phải mỉm cười “Trời đúng là rất nóng” cô thờ ơ nói “Chị không quyết định nổi là nên đi bơi hay đi tắm. Nếu là đi bơi em có đi cùng không?”

Tammy lắc đầu “Em không thích. Vả lại” cô bé nói như không hài lòng “em không mặc vừa bộ đồ bơi cũ nữa”.

Melody ngạc nhiên hỏi “Đó là tất cả lý do em không đi? Chúng ta có thể mua ngay chiều nay”

Tammy nhăn mặt “Thế em sẽ giống như cái thùng phi bên cạnh chị à? Thôi cảm ơn”

Melody đăm chiêu nhìn cô bé giây lát rồi đánh liều nói “Nếu lo ngại về cân nặng thì có thể ăn kiêng mà. Chị sẽ giúp em lập ra một kế hoạch”

“Em rất hạnh phúc với bản thân mình” Tammy nói cộc lốc “và chắc chắn là em không cần chị giúp bất cứ việc gì”

Melody đi về phía cửa và nói “Cứ làm theo ý em đi. Nhưng chị phải nói điều này, Tam. Em sẽ là một cô bé rất tuyệt vời nếu bớt được vài pounds và bỏ cái tính cáu bẳn đi. Tuy nhiên” cô nhún vai tỏ vẻ không quan tâm “đó là cuộc đời của em cơ mà”

Tammy nổi cáu “Chị đừng dạy khôn tôi nữa. Tôi không cần học đạo lý, được chưa?”

Melody vào nhà và lên cầu thang, tự trách mình vì đã cố gắng thuyết phục Tammy, chỉ lãng phí thời gian và làm tình trạng tồi tệ thêm mà thôi.

Rồi bữa tối hôm đó còn xảy ra một chuyện tồi tệ khác nữa do chính Melody vô tình tạo nên.

Chỉ có ba người bọn họ trong bữa ăn, và mặc dù Tammy chỉ chú ý vào đồ ăn, Brand và Melody vẫn cố tạo ra một cuộc nói chuyện vô vị để cho có vẻ giống một cuộc hôn nhân hạnh phúc.

“Sắp tới em muốn đến đảo Padre” Melody nói.

“Em sẽ không thể tưởng tượng nổi nó đã thay đổi nhiều thế nào đâu. Có cả một sân golf. Tuy nhiên, công viên địa phương thì vẫn giống như trước đây”

“Thế cầu cảng Bob Hall vẫn còn ở đó chứ”

Brand gật đầu “Chắc chắn rồi, và vẫn đông nghịt người đánh cá như mọi khi. Anh đã không đến bãi biển Malaquite từ khá lâu rồi”. Nói về vùng biển đảo quốc gia padre, Brand nói tiếp “Anh nghĩ nó vẫn thế. Nếu muốn đi thì sao em và Tammy không chuẩn bị một bữa trưa để chúng ta lên đường vào một ngày sắp tới?”

Melody quay sang Tammy “Em nghĩ thế nào? Em có thích dành cả một ngày trên đảo không?”

“Không phải là với chị” Tammy gào lên. Đôi mắt đen huyền loé sáng.”Tôi ghét chị, và tôi không muốn làm bất cứ việc gì với chị! Chị không hiểu điều đó à?” Cô bé đứng dậy, đẩy mạnh chiếc ghế khiến nó đổ rầm xuống sàn.

Mặt Melody trắng bệch, người tê dại vì những lời nói của Tammy.

Brand vụt đứng dậy và vẻ tức giận lộ rõ trên gương mặt. Anh vòng qua bàn, túm lấy vai Tammy, lắc mạnh. Anh nói với cái giọng khiến Melody ớn lạnh, “Tao không chịu nổi đâu, Tammy. Mày đã thật tồi tệ từ khi trở về nhà, nhưng giờ thì mày đi quá xa rồi. Melody là vợ tao, vì thế không những mày phải vâng lời mà còn phải tôn trọng và lễ phép. Mày phải xin lỗi chị ấy và từ giờ trở đi mày nên biết phải cư xử ra sao”

Brand quay Tammy khá mạnh, bắt nó đối mặt với Melody. Gương mặt cô bé đỏ bừng, mắt long lên nhìn chằm chằm ngang qua bàn với một sự căm ghét khiến Melody phải nao núng. Cô tự hỏi không hiểu mình đã làm gì mà khiến bị Tammy thù ghét đến vậy.

Căng thẳng kéo dài, rồi giọng nói như ra lệnh của Brand vang lên, “Tammy”

Tammy cúi đầu và lồm bồm không rõ “Xin lỗi”

Brand quát lớn “Tao nghe chưa rõ”

“Em nghe thấy rồi” Melody vội nói. “Để cô bé yên, Brand. Em đã nghe thấy rồi mà. Thôi, hãy..hãy quên tất cả những chuyện này đi và...và ăn nốt bữa tối đi” cô nài nỉ.

Brand tức giận nhìn em gái “Tammy đã ăn xong rồi”

Tammy nhìn thẳng vào anh “Em chưa ăn xong! Em mới chỉ bắt đầu thôi!”

“Thật quá tệ phải không? Nhưng tối nay thì mày ăn xong rồi. Tao không chịu được sự vô lễ trên bàn ăn của tao”

Melody nài nỉ “Brand, thôi đi. Nó đã xin lỗi rồi mà. Sao chúng ta không bỏ qua được? Không cần phải bảo nó đi chỗ khác đâu”.

Cái nhìn giận dữ hướng vào cô. Anh nói với cô bằng một giọng khó chịu, “Em không được can thiệp vào việc anh trừng phạt nó” Nói rồi anh quay nhìn Tammy và lạnh lùng “Mày đi được rồi”

Tammy nhìn cả hai, đầy tức giận, rồi chạy nhanh ra. Họ im lặng một lúc lâu rồi Brand dựng chiếc ghế của Tammy lại cho ngay ngắn trước khi ngồi về chỗ của mình.

Melody không thấy muốn ăn nữa mặc dù Brand vẫn ăn bình thản như không có chuyện gì xảy ra.

Cô liếm môi, “Brand” cô do dự “Tammy rất ghét em. Anh đã nghe nó nói rồi đấy”

Anh ngược mắt lên nhìn cô, “Và..”

“Và...thực ra thì, Tammy chính là lý do anh muốn cưới em lại, như anh đã nói,..để em có thể dạy nó giúp anh. Nhưng cách này không có tác dụng đâu, và cứ ghét em như vậy, thì chẳng hiệu quả gì, vì thế...sao anh không để em đi?”

Đôi lông mày đen sẫm của anh sụp xuống. “Trở lại Dallas à?”

Cô gật đầu.

“Với người đàn ông cô đã đính hôn sao?” Giọng anh lạnh băng.

Giờ thì cô lắc đầu. “Không! Chỉ là đi khỏi đây thôi. Anh không yêu em, vì thế không nên bắt em ở đây cho riêng anh, và chắc chắn anh sẽ nhận thấy em không phải là người thích hợp để dạy dỗ Tammy. Mọi chuyện sẽ tốt đẹp nếu em đi khỏi đây lần nữa”.

“Không” anh gằn giọng “Em đang ở đây, và đó là tất cả”.

Cô thử lần nữa, “Nhưng Tammy...”

“Hãy làm rõ vấn đề đi” anh bảo “Hiện tại anh không quan tâm xem em hay Tammy muốn gì. Cả hai hãy làm theo những gì anh nói” Khi thấy người đầu bếp bước vào, anh nói với một giọng hoàn toàn bình thường, “à vâng, Juanita. Chúng tôi muốn một chút cà phê. Cảm ơn bà”.

Trời nổi cơn giông suốt đêm. Melody chợt bừng tỉnh vì tiếng sấm rền vang. Trời mưa như trút nước, đập mạnh vào những ô kính cửa sổ.

Khi cô trở mình, Brand cũng vậy, và tay anh vô tình chạm phải đôi chân trần của cô. Một tia chớp vụt qua làm loé sáng căn phòng khiến cô nhìn rõ khuôn mặt anh, bình thản và dễ chịu, cứ như anh đang tận hưởng giấc mơ của mình.

Cô ước gì mình có thể hiểu anh, nhưng anh đã hoàn toàn thay đổi so với người đàn ông mà cô đã yêu. Anh thường thô bạo và nhấn tâm với cô, chỉ trừ khi có mặt người khác. Rồi anh bỗng lại bất ngờ thay đổi, và cư xử với cô tuyệt vời hết mức có thể, cứ như là anh cưới lại người vợ cũ, chỉ vì yêu. Chỉ một vài lần, hiếm hoi, cô vô tình bắt gặp nụ cười tự nhiên, thoải mái và sự cởi mở vốn có của anh. Anh như cố tình thu mình lại, quyết không cho cô khám phá con người thật của anh.

Thật bất ngờ là cô cũng đang như vậy. Cô không còn là cô gái mà anh đã cưới lần đầu. Qua nhiều chuyện đã xảy ra, nhiều năm cay đắng cũng đã qua, dẫn đến những thay đổi ấy. Cô kiên nhẫn kiềm chế tình cảm, không để anh phát hiện ra, dứt khoát chôn sâu những kỷ niệm ngọt ngào mà họ đã từng có. Nhưng ngay bây giờ, khi anh đang chìm sâu trong giấc ngủ, cô choáng váng khi phát hiện ra những cảm xúc mà từ lâu cô đã nghĩ là đã chết, bỗng chợt loé lên. Cô siết chặt tay như để ngăn sự khát khao bất chợt được vuốt ve khuôn mặt anh hay được rúc đầu vào ngực anh, nơi cô đã ngủ yên, rất nhiều đêm trong quá khứ.

Điều đó thật là điên rồ, và Melody lại trở mình lần nữa để khỏi đối mặt với anh. Cô giận dữ tự hỏi cái gì đã tác động đến? Cô chăm chăm nhìn vào làn mưa tối đen, và những tia chớp thỉnh thoảng loé lên ngoài cửa sổ, nhưng cuối cùng, đến tận khi chìm vào giấc ngủ, cô vẫn chưa tìm ra câu trả lời.

Hôm sau, trời vẫn mưa rả rích, và Melody cảm thấy sự giam hãm thậm chí như còn lớn hơn vì cô không thể đi bộ đến cầu cảng hay đi bơi được. Cô đi lại trong nhà như một bóng ma vật vờ, không có việc gì để làm. Juanita và Opal đã làm hết việc nhà, và Tammy suốt ngày chỉ quanh quẩn trong buồng ngủ. Melody đã quen với cuộc sống năng động nên không chịu nổi

cảnh ăn không ngồi rồi. Cuối cùng, không chịu được nữa, cô lấy xe và đi mua sắm.

Cô mua một chiếc váy trắng cho Tammy, và một thỏi son mới cho mình. Mặc dù cô mới đi chưa quá hai giờ, cô đã thấy rất tự do, thoải mái.

Khi bước vào nhà với túi đồ trên tay, cô gặp Tammy ở sảnh. “Chị đi đâu vậy?” Nó hỏi giọng đầy hằn học.

Melody lạnh lùng cởi áo khoác, trả lời cộc lốc “Mua sắm”.

“Chị đã bỏ bữa trưa”

“Chị ăn ngoài hàng”

Tammy vẻ đầy bất mãn “Đáng lẽ chị phải rủ em đi cùng. Nằm nhà chán ngắt”

Melody nhướn mày.”Chị không biết là em thích đi. Chị đã rủ, lần trước, nhưng em từ chối” cô giơ chiếc túi trong tay lên “Đây, chị mua cho em một chiếc váy mới. Em thử mặc xem có thích không?”

Tammy nhìn cô đầy vẻ nghi ngờ rồi cầm lấy cái túi, mở ra, nhìn chiếc váy một lúc lâu rồi thản nhiên,”Chị phí tiền làm gì. Em có đi đâu đâu mà mặc”

Melody nhún vai “ừ thì, nó là của em nếu em mặc vừa và em thích. Mong là em sẽ có dịp mặc nó. Xin lỗi nhưng chị mệt và phải về phòng đây” Cô bước đi, và khi vừa khuất tầm mắt của Tammy, cô thoáng nở nụ cười. Tammy đã bực vì cô không rủ nó cùng đi mua sắm, và cô bé cũng không thẳng thừng từ chối chiếc váy! Có lẽ vẫn còn hy vọng!

Hôm sau, trời như trong hơn, sáng hơn vì trận mưa hôm trước đã gột rửa tất cả. Một tia nắng nhảy múa trên gương mặt đã đánh thức Melody. Cô vươn người lười biếng, lắng nghe những âm thanh lẫn lộn của tiếng chim đang líu lo bên ngoài cửa sổ và tiếng nước róc rách trong bồn tắm.

Vài bước sau Brand bước ra, vẫn quấn quanh người chiếc khăn bông dày như mọi khi. Anh vừa cạo râu xong, và thấy cô đã thức giấc, bèn mỉm cười vui vẻ “Chào em”

“Chào anh” Cô không muốn nhưng vẫn phải mỉm cười đáp lại. Cười cách anh cười đã làm bết đi vẻ cứng rắn và khiến những nếp nhăn nơi khóe mắt như giãn ra. Đã lâu, lâu lắm rồi cô không thấy nụ cười tự nhiên của anh.

“Thật là một ngày đẹp trời” anh nói bằng giọng.

“Đúng vậy” Cô tán đồng trong khi nhìn vào bờ vai rộng của anh, với những cơ bắp nổi cuộn dưới làn da.

“Em đói không?” Anh hỏi.

Melody cười đáp, trong khi bụng sôi sùng sục, “Vì anh nhắc đến nên em mới thấy đói”

Brand vẫn mỉm cười “Thế sao em chưa thay đồ và xuống ăn với anh? Anh sẽ bảo Juanita dọn bữa sáng ngoài sân”

“Thật là một ý kiến hay” cô vươn vai “Chờ em mười lăm phút nhé”

“Mười phút thôi” Brand nói thêm với anh mắt đầy khao khát “Anh đang đói, và em trông rất quyến rũ trong bộ đồ ngủ. Anh lo sẽ không kiềm chế nổi nếu em không nhanh lên”

Mặt Melody đỏ bừng. Brand đang nhìn cô cứ như là, cứ như là...cô không thể diễn đạt được bằng lời. Cô chỉ biết rằng hôm nay anh hoàn toàn khác-trìu mến hơn, thân thiện hơn- và thật lạ, cô lại cảm thấy hơi sợ, cứ như đang phải đối diện với những nguy hiểm mơ hồ mà cô không thể xác định rõ.

Hai mươi phút sau, cô cảm thấy tự tin hơn khi tiếp xúc với anh trong chiếc quần màu be, chiếc áo màu vỏ trứng và ngồi đối diện anh ở chiếc bàn ngoài sân.

Juanita mang cho họ xúc xích với bánh kếp, và họ nói chuyện tầm phào, vui vẻ trong khi ăn. Melody ngạc nhiên vì đây là lần đầu tiên họ bên nhau mà không ẩn chứa sự căng thẳng bên trong.

Xa xa trên mặt vịnh có vài chiếc thuyền đánh cá và mấy đôi thuyền buồm đang lướt đi như những cánh bướm trên mặt nước lấp lánh ánh vàng. Thấy cô nhìn, Brand nói “ Nếu em thích thì ngày gần đây chúng ta sẽ lôi chiếc Tammy II ra”

Mắt Melody sáng long lanh và cô nở một nụ cười thật tươi “Em rất thích”

Họ đã dùng xong bữa sáng. Brand đẩy chiếc ghế ra sau rồi đứng dậy rồi đứng dậy bước tới bên cô “Thật là tuyệt, Melody” anh nói bằng một giọng trầm vang, “anh rất muốn ở lại với em, nhưng đã đến giờ phải đi làm rồi”

“Dĩnhiên” cô lắp bắp. Sự gần gũi tác động đến cảm giác cô, với những nhận thức rõ rệt- chiều cao lý tưởng, mái tóc và đôi mắt đen huyền, làn da nâu rám nắng, chiếc áo màu xanh nước biển ôm khít lấy thân hình, thậm chí cả mùi vị rất đàn ông của anh.

Anh vuốt tóc cô, và cô như bị mê hoặc bởi hành động đó. Rồi anh cúi xuống hôn lên môi cô, một nụ hôn dịu dàng êm ái lạ kỳ, khiến tim cô như ngừng đập.

Anh mỉm cười đứng thẳng dậy “Sáng nay em tuyệt lắm “ anh nói bằng chất giọng trầm ấm. Cùng với cử chỉ giơ tay chào, anh nói thêm “Hẹn gặp lại em tối nay”

Một cách dứt khoát, Melody cất những ý nghĩ mơ hồ về Brand vào sâu trong tâm trí. Đây qua là một ngày tuyệt vời, dù để phân tích cách cư xử của anh hay sự đáp lại của chính cô. Sự thật là cô luôn nửa mừng nửa lo về câu trả lời. Cô tự nhủ phải luôn nhớ đến quá khứ, nhớ lại lý do tại sao cô lại ở đây.

Melody bận rộn với hàng loạt những giỏ cây treo tạo nên vẻ lộng lẫy cho mảnh sân. Barney không hề cảm thấy bức bối khi khu vực riêng của mình bị xâm phạm. Ông vui vẻ giúp cô mang đồ làm vườn từ kho ra và còn khuyên cô tràng giang đại hải trước khi quay trở lại với những luống hoa của mình.

Cô đang vui những cảnh giâm của dây hoa thương xuân vào chậu đất khi Opal đến nói cô có điện thoại. Melody phúi quần đứng dậy ngay và cô bị chuột rút. Khi chạy vào nhà, cô tự nhủ thề chắc là Dale. Anh không gọi điện đã mấy ngày nay.

“Melody đây à?” Một giọng nhẹ nhàng vang lên khi cô cầm ống nghe trong phòng làm việc của Brand. “Nicole đây. Nicole Simon”

“ Ôi, chào cậu!” Melody kêu lên sung sướng “Cậu thế nào, Nicole?”

“Giận lắm. Mình chỉ vừa mới biết cậu và Brand đã quay lại với nhau. Sao không báo cho mình? Không muốn gặp lại bạn bè cũ hả?”

“Tất nhiên là mình muốn rồi” Melody nói dối “Chỉ vì mình bận quá thôi” và rồi không kiềm chế được, cô thừa nhận “Mình.. thực ra là không chắc cậu có muốn gặp mình nữa không”

“Thật vớ vẩn” Nicole mắng yêu “Dĩ nhiên là muốn rồi. Bọn mình luôn coi cậu là bạn, như Brand, và mình rất buồn khi cậu không bao giờ viết thư hay gọi điện cho mình trong suốt những năm qua”

Melody mấp máy môi “Mình xin lỗi. Mình rất muốn, nhưng..” Cô nhún vai, quên rằng Nicole không thể nhìn thấy được cử chỉ đó được “Mình cho rằng nên quên đi mọi chuyện trong quá khứ là tốt nhất”

“Hừm, chuyện đó không sao cả, vì giờ cậu đã trở lại, và cậu với Brand đã lại ở bên nhau. Nghe này, mình gọi điện vì Carl và mình muốn mời cậu, Brand và cả Tammy, đến dùng bữa tối mai. Cậu nghĩ thế nào?”

“Mình rất thích” Melody đáp “Tất nhiên, nếu Brand không có kế hoạch gì. Mình phải hỏi anh ấy đã, rồi sẽ gọi lại cậu”

“Bọn mình đã lâu không gặp lại nhau rồi, Mình cũng rất muốn giới thiệu với cậu hai nhóc quý nhà mình”

“Hai rồi cơ á?” Melody ngạc nhiên “Chúng mấy tuổi rồi?”

“Một đứa bốn tuổi, còn đứa kia hai tuổi rưỡi. Đều là con trai. Mình luôn đau đầu vì chúng”

Melody mỉm cười “Mình tin là chúng rất nghịch và mình rất nóng lòng gặp chúng. Nicoleà, mình sẽ gọi lại ngay khi đã hỏi Brand”

Cô mỉm cười trong khi quay số đến văn phòng của Brand. Nicole và Carl Simon là bạn thân nhất của họ khi cô và Brand cưới nhau lần trước. Hai đôi vợ chồng luôn cùng nhau trong những chuyến đi ngắn tới Mexico, hay đi câu, và ăn tối với nhau ít nhất một tuần một lần. Tất nhiên là lúc đó Nicole và Carl chưa có con, nên cũng rảnh rang như cô và Brand. Giờ cô thấy hơi có chút ghen tỵ. Bao giờ cô được đau đầu vì con cái như Nicole?

Melody nói tên Brand với người trực điện thoại nhưng giây lát sau, thay cho giọng nói mạnh mẽ của anh lại là Lorraine.

“Văn phòng ông Travers đây” cô ta nói bằng một sự nhanh nhẹn chuyên nghiệp “ Tôi có thể giúp gì được bà?”

“Vâng, làm ơn cho tôi nói cho tôi nói chuyện với ông Brand. Tôi là vợ của ông ấy”

“Xin lỗi” Lorraine bất ngờ thay đổi cách nói “Anh ấy đang họp và không muốn bị làm phiền

vì những chuyện tầm phào trong nhà đâu”

Melody như bị nghẹt thở. Người đàn bà này thật không thể tưởng tượng nổi! Bằng giọng lạnh lùng rất phù hợp với sự lạnh lùng của cô thư ký, Melody nói “Tôi cũng không muốn quấy rầy khi anh ấy đang bận. Nói với anh ấy hãy gọi lại cho tôi ngay khi họp xong”

“Tôi không nghe lệnh của ai khác, ngoài Brand” Lorraine dài giọng “Tất nhiên là càng không phải của cô!”

Giọng Melody ngọt như đường “Lorraine này, một phần nhiệm vụ của cô là phải chuyển tin nhắn cho chủ. Đặc biệt khi tin nhắn đó là của vợ ông ta. Tôi e rằng Brand sẽ không hài lòng khi về nhà tối nay mà phát hiện rằng anh ấy không được biết tôi đã gọi điện”

“Cô nghĩ là cô nắm đằng chuôi à” Lorraine tức giận “Nhưng cuối cùng thì cô cũng sẽ thất bại và anh ấy sẽ là của tôi... tất cả là của tôi! Cô là sai lầm lớn nhất mà Brand phạm phải và rồi anh ấy cũng sẽ nhận ra! Cô hoàn toàn không có gì để cho anh ấy được!” Rồi có một tiếng đập mạnh và Melody nhận ra Lorraine đã gác máy.

Cảm thấy choáng váng hơn tưởng tượng, cô ngồi phịch xuống chiếc ghế da của Brand và nhìn vô thức vào những bức tường chất đầy sách. Một ngày khởi đầu tốt đẹp giờ đã trở nên xám xịt. Sự nham hiểm của Lorraine dường như đã ngấm sâu vào trong máu thịt cô ta.

Đúng vậy, ngày hôm nay đã hoàn toàn bị phá hỏng và sự ầm ập dịu dàng giữa cô và Brand cũng trở nên vô nghĩa. Cô buộc phải nhớ lại rằng cô không hề có chỗ trong cuộc đời anh, và những thứ trên bề mặt thì chẳng có ý nghĩa gì cả.

Khi Brand gọi một giờ sau đó, Melody đã lên lại dây cột cho mình và hoàn toàn đứng đưng với sự trù ối hận trong lời nói của anh “Chào em, xin lỗi vì anh đang bận khi em gọi, nhưng đó là một khách hàng rất dài dòng. Thế có việc gì hay chỉ vì em nhớ anh” Những tiếng cuối cùng anh nói như trêu chọc.

Melody bấm sâu móng tay vào lòng bàn tay và toàn thân cứng lại. Cô nói bằng một giọng vô cảm “Em gọi để nói với anh rằng Nicole và Carl mời chúng ta đến ăn ngoài trời, vào tối mai”

“Tuyệt thật” anh hào hứng nói “Hãy bảo với Nicole là chúng ta sẽ đến. Anh biết là em cũng muốn gặp lại họ mà”

“Tất nhiên rồi” cô lịch sự đáp “Em không giữ anh lâu hơn nữa đâu. Em...”

“Melody” Brand nói gay gắt “ Có chuyện gì thế?”

Cô nói qua đôi môi cứng nhắc “Em không hiểu anh có ý gì”

“Anh cho là có chuyện gì đó không ổn. Em đã thay đổi so với sáng nay”

Quỉ tha ma bắt! Cô tức giận nghĩ. Anh luôn có thể đọc rõ tâm trạng cô. Nhưng cô không định nói cho anh biết “Chẳng có chuyện gì mà lại không có nguyên nhân của nó. Anh đã biến em thành tù nhân của anh. Chẳng lẽ anh mong em vui vì điều đó sao?”

Cô nghe tiếng anh khẽ cần nhằn “Sáng nay em có vẻ rất vui cơ mà, chuyện gì xảy ra thế? Em có thể bỏ qua và quên hết những chuyện đó được không?”

“Chắc chắn rồi” cô nghiêng răng trả lời.

Trong giây lát đường dây đột ngột bị ngắt. Đây là lần thứ hai trong ngày người ta đập máy với cô.

Chương 6

Melody nom thật quyến rũ trong chiếc váy cộc tay màu xanh nước biển và mái tóc bới cao đánh rối. Brand mặc chiếc quần màu nâu bình thường và chiếc áo len chui đầu, cũng màu nâu. Họ cùng im lặng trong suốt quãng đường xe chạy đến nhà Simon. Đó là một ngày tồi tệ và cả ba đều khác thường. Tammy ngồi ở ghế sau, thờ ơ nhìn ra ngoài.

Tối qua Brand về nhà trong một tâm trạng tồi tệ, hậu quả của cú điện thoại trước đó. Sáng nay sự cãi vã giữa họ hôm qua đã không còn. Brand thức dậy không nói một lời còn Melody thì giả vờ vẫn còn ngủ.

Hôm nay với Tammy thì lại hoàn toàn khác. Cô bé đã thắng thưởng từ chối đến nhà Simon cùng họ và Melody đã không thể thuyết phục nổi. Brand về, anh bắt Tammy phải đi, kết quả đã ngược. Khi xuống nhà để chuẩn bị đi, nữ mặc chiếc quần bò với áo phong bạc màu, và điều này lại càng làm cho Brand tức giận. Giờ thì Tammy đang mặc chiếc váy trắng mà Melody đã mua cho, nhưng vẽ cau có trên gương mặt làm người ta không chú ý đến chiếc váy duyên dáng nữa.

Melody khẽ thở dài và đưa tay xoa cổ. Cô bị đau đầu vì căng thẳng và dù đã uống hai viên aspirin một giờ trước đó, cô vẫn không cảm thấy đỡ chút nào. Thay vì hướng tới một bữa tối vui vẻ với bạn cũ, cô lại ước ao được nằm, và được yên tĩnh một mình.

Gia đình Simon sống trong một ngôi nhà lớn kiểu nông trại. ở hai bên đường vào là những cây ngọc giá, những cây lâu năm và rất nhiều xương rồng.

Carl ra mở cửa. Anh mặc quần bò và áo sơ mi kiểu miền Tây, tay áo xắn lên trên khuỷu, và một chiếc tạp dề lớn khoe dòng chữ Đầu bếp vĩ đại nhất thế giới.

Anh nồng nhiệt, “Xin chào, xin chào. Vào nhà đi. Nicole ra ngay bây giờ đây. Cô ấy đang tắm cho lũ trẻ.” Anh bắt tay Brand, khen Tammy đã trở thành một thiếu nữ đáng yêu khiến nó cau mặt lại. Sau đó anh ôm hôn Melody và trách yêu cô “Em gầy hơn một chút so với em trước đây, nhưng em thậm chí đẹp hơn bao giờ hết”

Melody mỉm cười “Cảm ơn anh, Carl. Và anh cũng không giống bất kỳ bác sỹ sản khoa nào mà em đã gặp! Nếu bệnh nhân của anh mà nhìn thấy anh trong chiếc tạp dề này, chắc họ sẽ mất hết tin tưởng ở anh”

Carl cười nhả nhổ “Những gì không biết thì họ không thất vọng đâu. Mad thực ra thì điều đó cũng đúng đấy. Nếu chán việc đỡ đẻ thì anh luôn luôn có thể mở quầy bán thịt nướng. Bây giờ thì chúng ta ra sân đi. Sẵn sàng cả rồi đấy” Ngoài sân có một thanh niên đang chơi với chú

chó Tây Ban Nha. Vừa thấy họ ra , cậu ta đứng dậy ngay.

Carl giới thiệu “Đây là cháu tôi, Jim Simon. Nó đến từ Lubbock để nghỉ hè với chúng tôi. Jim à, đây là Brand và Melody Travers, và em gái của Brand,Tammy”

Khi Jim bước tới bắt tay, Melody nhận thấy đó là một thiếu niên cao gầy, ưa nhìn, khoảng mười sáu tuổi. Mái tóc màu bạch kim của cậu ta dài chớm tai, và đôi mắt màu xanh da trời trong sáng luôn nhìn thẳng.

Cậu ta trò chuyện nhã nhặn với cả Brand và Mel, nhưng khi với Tammy thì mặt lại cứ đỏ ửng lên, và ngạc nhiên nhất là Tammy cũng vậy.

Melody tế nhị nhìn ra chỗ khác, thầm nghĩ rằng hai đứa có thể nói rất nhiều chuyện hoặc cũng có thể ngượng ngùng và dè dặt. Cô nói với Carl “Sân nhà anh thật tuyệt. Em rất thích hàng rào bằng gạch kia. Trước đây đâu đã có”

“ừ, bọn anh xây hàng rào đó năm ngoái. Em..”

Carl chưa dứt lời thì Nicole bước tới. Đó là một phụ nữ bé nhỏ, hoạt bát với mái tóc thẫm màu và nụ cười rạng rỡ. Cô ôm chầm lấy Melody “Mình rất vui được gặp cậu. Vào nhà ngay với mình để gặp bọn trẻ đi. Cả hai đứa đã thay quần áo ngủ nhưng mình bắt chờ cho tới khi nào cậu đến. Carl à”. Nicole nói thêm như vừa chợt nghĩ ra trong khi vẫn khoắc chặt tay Melody và kéo cô đi “anh đã mời khách uống gì chưa đấy? Anh yêu, phép lịch sự của anh đâu mất rồi?”

Hai đứa bé rất đáng yêu và Melody thích chúng ngay lập tức. Tommy bốn tuổi, nói liến thoắng và thừa hưởng vẻ ưa nhìn của mẹ; Jason chưa đến ba tuổi thì ít nói hơn, nhưng lại có hàng lông mi dài màu vàng làm say đắm lòng người, kèm thêm nụ cười quyến rũ và mái tóc vàng của bố.

“Cậu chắc phải rất tự hào về chúng, Nicole” Melody trêu mếu nói sau khi họ đặt cả hai đứa vào giường và hôn chúc chúng ngủ ngon.

Mắt Nicole rạng ngời “Cậu nói đúng lắm, Melody, nhất là khi chúng sạch sẽ và ngoan ngoãn đi ngủ. Tuy nhiên, khi chúng bướng bỉnh và lem luốc vì nghịch bẩn thì..” Cả hai người cùng cười phá lên, và Nicole nói thêm “Giờ thì cậu và Brand đã quay trở lại với nhau. Cậu có nghĩ đã đến lúc cần bắt đầu một gia đình riêng của mình không?”

Melody tái mặt đi nhưng cố nở nụ cười khi thấy Nicole đang nhìn mình chăm chú.

“Cậu đừng giục mình “ cô khẽ nói “Dù gì thì mình cũng trở về chưa được bao lâu mà”

Nicole cười ranh mãnh “Thế cậu vẫn đang trong tuần trăng mật thứ hai à?”

“Thì cũng đại loại như vậy “ Melody thận trọng trả lời rồi nhanh chóng chuyển chủ đề “Carl nói cháu anh ấy ở đây vào mùa hè à?”

Nicole gật đầu “ừ, bố Jim sắp phải đi xa mấy tháng tới và mẹ nó sắp đi nghỉ hè với họ hàng ở Iowa, vì thế Jim muốn đến đây. Jim luôn được mọi người trong nhà quý mến, nên mình chắc rằng mọi chuyện sẽ ổn. Mỗi quan tâm chính của mình là để nó gặp bạn bè cùng trang lứa. Mình hy vọng Tammy và nó sẽ hợp nhau”

Cô nhận ra ngay là hai đứa có vẻ ngại tiếp xúc với nhau. Tammy đang nhìn chăm chú vào một bụi hồng và vẻ xa xăm hiện rõ trên khuôn mặt. Jim lại tiếp tục chơi với chú chó Tây Ban Nha.

Brand tiến đến, tay cầm cốc rượu và trước sự ngạc nhiên của Melody, anh khoác vai cô “Em yêu, em thấy hai đứa nhóc thế nào?”

Bờ vai cô như căng ra. Em yêu! Đây là lần đầu tiên anh gọi cô vậy, từ khi gặp lại, và nghĩ anh gọi vậy cũng chỉ để tạo “ảnh hưởng”, cô căng bực mình hơn. Cô uốn vai dưới cánh tay anh, nhưng nếu hy vọng anh bỏ tay ra thì cô đã lầm. Anh siết chặt hơn, những ngón tay ấn sâu vào da thịt, và có một sự cảnh cáo trong mắt anh khi anh nhìn cô.

“Bọn mình đã có trước cậu hai đứa rồi đấy, Brand” Cãi cời khúc khích “Tốt nhất là các cậu nên nhanh lên để theo kịp”

Mặt Melody như sưng lên. Tại sao Nicole và Carl lại thấy cần phải đặt họ vào những tình huống như vậy? Nhưng giây lát sau, cô lại tha thứ cho họ. Họ rất tự hào về con mình và họ cũng chỉ mong bạn bè được hạnh phúc như thế mà thôi. Họ không biết là giữa cô và Brand không như vẻ bề ngoài.

Brand bình thản đáp “Bọn mình đang dồn hết cho sự nghiệp. Melody và mình có rất nhiều việc phải làm trước khi nghĩ đến chuyện con cái. Phải thế không, em yêu?”

“Đúng thế” cô đáp cụt lủn “Nicole à, mình cụng ly” cô mời, cố ý làm thay đổi cái chủ đề khó chịu này.”Mình đang sắp chết khát đây”

Cả buổi tối như một thử thách. Brand hầu như luôn ở bên cô, trìu mến và ân cần. Melody căm ghét sự giả tạo này nhưng không dám lộ ra. Đây là trò chơi của Brand và cô không còn có cách nào khác là phải tham gia, theo những qui tắc của anh.

Sau giờ đầu tiên, Tammy và Jim có vẻ khá hơn với nhau một chút. Khi chú chó rời chỗ Jim đến ngủ trong lòng Tammy, Jim cũng đến theo. Sau vài câu mở đầu băng quơ, cả hai bắt đầu nói về chuyện trường lớp, chuyện thể thao. Melody theo dõi chúng mà không để lộ ra, và cô rất ngạc nhiên trước sự thay đổi của Tammy. Gương mặt rạng ngời với một tia sáng trong tâm hồn như vừa loé lên, và những nụ cười tự nhiên, không gượng gạo liên tục nở ra.

Trên đường về, Tammy hầu như rất thân thiện với Brand và Melody, cho đến khi họ lên cầu thang đi về phòng.

Brand hỏi, “Em có vui không, Tam?”

Tammy nhún vai và miễn cưỡng thừa nhận.”Hôm nay không tệ như em tưởng”. Rồi nụ cười thoáng qua trên môi. “Vâng, em rất vui. Chúc ngủ ngon, Brand. Ngủ ngon, Melody.”

Khi họ vào đến phòng, Brand lặp lại câu hỏi. “Em cũng vui chứ?”

Melody nhún vai, bắt đầu cười khuyên tai. “Cũng được. Em vui vì được gặp lại Nicole.”

“Nhưng ...?” Anh nói ngay cái từ mà cô chưa kịp nói. Anh đến đứng đằng sau lưng cô và ánh mắt họ bắt gặp nhau trong gương.

Melody nhìn anh chằm chằm, “Nhưng em không thích những hành động âu yếm đóng kịch của anh” cô gắt “Em yêu này và em yêu nọ! Tốt nhất là anh cũng nên xem lại, Brand. Cứ tiếp tục che đậy đi, rồi cũng sẽ đến lúc mọi người sẽ nghi ngờ về sự thật”

“Sự thật nào?” Anh gằn giọng.

Melody quay lại đối mặt với anh “Sự thật rằng tất cả chỉ là một vở hài kịch. Em không thích phải giả dối mãi vậy!”

“Tuy vậy” anh nói chính xác những gì cô nghĩ, cứ như anh đọc được tâm tư cô, “em cũng không còn sự lựa chọn nào khác, phải không?”

Cô rụt vai lại và quay đi “Không” cô đành thừa nhận,” em e rằng mình không có sự lựa chọn nào khác”

“Thế thì tốt” giọng anh lạnh tanh “ miễn là em nhận thức được điều đó, rồi ta sẽ lại hoà hợp với nhau thôi”

Cô quay lại nhìn anh lần nữa, và lần này có một câu hỏi trong mắt “Có phải anh rất thoả mãn khi có quyền hành lớn như vậy đối với người khác?” Cô nhẹ nhàng hỏi “Anh có vui không khi biết rằng mình có thể huỷ hoại cuộc đời của một ai đó bằng cách sắp đặt sao cho phù hợp với bản thân mình?”

Anh nheo mắt lại “Có phải đó là những gì em nghĩ không?”

Cô gật đầu.

“Thế thì chẳng còn gì để nói nữa” Anh bước nhanh ra khỏi phòng, bỏ lại cô đứng lại chằm chằm nhìn theo.

Cơn đau đầu từ tối hôm trước quay lại hành hạ cô vào sáng hôm sau. Melody dậy sớm hơn bình thường, thậm chí trước cả Brand. Cô nhẹ nhàng xuống khỏi giường, mang quần áo vào phòng tắm và mặc đồ ở đó. Khi uống mấy viên aspirin, cô nhận ra gương mặt mình nhợt nhạt đến mức nào. Những căng thẳng thường xuyên làm suy giảm sức khoẻ cũng như diện mạo, nhưng hình như cô không thể làm gì ngoài việc phải học cách chấp nhận, vì như Brand nói tối qua, cô phải ở đây dù có muốn hay không.

Anh vẫn còn đang ngủ khi cô đi qua cửa mở ra hành lang. Cô cay đắng khi nghĩ rằng không một căng thẳng nào có thể phá hỏng giấc ngủ của anh.

Hôm nay là ngày nghỉ của cả Juanita và Opal, vì thế Melody xuống bếp và tự pha cho mình một tách cà phê. Cô mang nó ra vườn. ánh nắng soqms phủ lên đầu, lên vai cô, khiến cơ bắp như được thư giãn.

Mười phút sau cô buộc phải đứng dậy và đi vào trong nhà. Nếu cô không chuẩn bị thì không thể có bữa sáng được.

Thức ăn gần như đã sẵn sàng khi Brand xuống. Anh mặc bộ comlê công sở màu ghi nhạt,”Thật là một người vợ đảm đang” anh noi giọng mai mỉa, “Hay em chỉ nấu đủ cho mình em thôi?”

Cô trả lời ngay, “Có nhiều, nếu như anh muốn ăn”

Anh ngồi xuống, và trong khi cô dọn một đĩa thịt lợn muối xông khói và trứng lên bàn, anh nhìn cô với vẻ mặt hài hước “Thế em đã làm gì với phần ăn của anh, cho thuốc độc vào à?”

Cô đáp lại “Thật là một ý tưởng hay! Đáng lẽ em phải tự nghĩ ra rồi!”

“Và thế thì em sẽ được tự do quay lại với vị hôn phu của em chứ gì?”

Cô mỉm cười đầy hài lòng và hỏi thêm “Tất nhiên rồi. Còn gì nữa không?”

Đôi lông mày dày và đen của anh sụp xuống mắt như bão tố ập xuống trái đất “Em biết là ..”

Những gì anh định nói lại không thể nói được khi Tammy bước vào phòng trong chiếc quần soóc bó cắt ngắn và áo phông.

Melody thấy khuây khoả hơn. ánh mắt Brand như tối sầm đi vì tức giận, có lẽ vì cô đã vượt quá giới hạn bằng những lời lẽ chế nhạo của mình. Cô thấy hơi lo vì Brand chưa bao giờ để người khác đưa mình đi quá xa, và cô đã vừa chạm vào cái giới hạn đó.

Cô nói với Tammy, “Có thịt lợn muối xông khói và trứng. Em có đói không?”

Tammy liếc nhìn thềm thường rồi lắc đầu. “Đồ rán à? Thế thì thôi, em sẽ đi luộc trứng vậy”

Khi nó đi lấy soong luộc trứng, Brand nhìn Melody, và lần này thì có vẻ dò hỏi thay vì tức giận. Cô khẽ lắc đầu. Cô cũng ngạc nhiên như anh nhưng không định hỏi gì, chờ đến khi chỉ còn hai chị em với nhau.

Vừa xong bữa sáng, Brand đến văn phòng ngay. Melody và Tammy vẫn ngồi ở bàn ăn, Melody rót thêm tách cà phê khác và cầm tờ báo buổi sáng Caller lên. “Em ăn có đủ không, Tammy?” Cô hỏi khi giờ tờ báo ra “Một quả trứng luộc và nửa quả bưởi không đủ no đâu”

“Em đã quyết định ăn kiêng rồi”

“Chị hiểu” Melody làm vẻ lơ đãng, vừa lẩm bẩm vừa chăm chú đọc báo.

Tammy lắc đầu “Không cần phải hạ hê, nhưng chị rất hài lòng với quyết định của em”

Một lát sau, vô tình đi qua phòng ngủ đang mở cửa Tammy, cô liếc thấy nó đang đứng cạnh tủ, gương mặt nhăn nhó, mím môi buộc tóc lên đỉnh đầu.

Jim thực sự đã hút hồn cô bé! Melody mỉm cười, nhưng vội nín lại ngay khi bước vào “Đang tập chải tóc à?”

”Vâng” Tammy cao có “nhưng nó trông cứ như tổ quạ ấy”

“Chị giúp được không? Khi bằng tuổi em, chị và bạn bè thường dành hàng giờ để học cách chải tóc”

Trong giây lát cô nghĩ mình sẽ bị từ chối. Sau giây lát do dự, cô bé nhún vai đưa lược cho Melody, nói “Em e là chị không thể làm gì được đâu. Tóc em quá dày và thẳng”

“Xem nào’ Melody tháo tóc Tammy ra. Tóc đổ xuống vai cô bé, đen như đêm không trăng.

“Em nghĩ sao về Jim?” Melody hỏi băng quơ, “Chị rất thích cậu ấy. Có lẽ chúng ta nên mời cậu ấy đến ăn tối vào một ngày gần đây”

“Dĩ nhiên là không!” Tammy phản ứng dữ dội, “Jim sẽ nghĩ là em chạy theo anh ta!”

“Chi lại không nghĩ thế. Dù gì đi chăng nữa, Jim chỉ đến đây chơi, và chưa quen bất cứ ai cùng trang lứa cả. Chị nghĩ cậu ta sẽ rất vui nếu được em mời”

“Không dám đâu” Tammy lắc đầu khiến Melody làm tuột lọn tóc mà cô định cặp lên.

“Thế còn việc mời vài cô bạn của em thì sao? Chị đã nói chuyện này một vài lần rồi, và..”

“Và em đã nói với chi là em không có bạn” Tammy rít lên “Em còn phải nói với chị bao nhiêu lần nữa?”

Melody chống chế “Chị định nói về Kathy Elbert và Lana Yates? Ba đứa trước đây thân nhau lắm mà”

“Đó là khi chúng em còn là trẻ con” Tammy gắt gỏng “Bây giờ chúng nó không còn muốn chơi với em nữa”

“Tại sao?”

“Tại sao không?” Tammy nhìn cô chăm chăm “Đơn giản là chúng không muốn, thế thôi”

Melody tiếp tục “Thực ra, như anh Brand đã nói, có vẻ nếu như không có bạn, thì đó là lỗi của chính em đấy. Em làm cho mọi người xa lánh vì cách cư xử của em. Ngoài ra, chị cá là em chưa hề gọi cho Kathy hay Lana để nói là em đang ở đây, đúng không? Chị tin là nếu biết chúng nó sẽ đến nhanh như chớp” Cô nhún vai nghĩ rằng mình đã nói quá đủ về chủ đề này “Em nghĩ thế nào về mái tóc của mình? Không tồi cho nỗ lực đầu tiên của chị chứ? Nhưng em cần phải đến thợ làm đầu chuyên nghiệp. Tuần này chị hẹn cho em nhé”

Tammy nhìn mái tóc. Nó được buộc thành nút bình thường ở phía sau, vài sợi loăn xoăn phía trước và ở hai bên. Tự cho phép mình nở nụ cười, cô bé nói. “Melody à, chị có nghĩ kiểu tóc này làm em trông già hơn không?”

Melody nghiêm túc “Hoàn toàn chính xác. Già đi hàng tuổi ấy chứ”

Chiều hôm đó một chiếc xe tải chở toàn bộ đồ đạc mà Melody chuyển từ Dallas tới. Khi dỡ đồ, ý nghĩ về những gì đang xảy ra thực sự khiến cô chua xót. Cô đã từ bỏ cuộc sống tự do quý giá ở đó, và lại trở về nơi cô đã phải bỏ đi.

Cô nhìn quanh phòng ngủ sang trọng. Nó gấp ba lần kích thước phòng ngủ trong căn hộ của cô và về nội thất thì cách hàng năm ánh sáng. Với số lương khiêm tốn khi làm thư ký của Rob, cô đã phải cố gắng hết sức để dành dụm từng đồng. Giờ đây, một lần nữa, cô có thể có tất cả những gì đồng tiền mua được, mà không cần phải nêu lý do, nhưng điều này lại chẳng có nghĩa lý gì.

Cô tình cờ nhìn xuống hai chiếc nhẫn trên bàn tay trái khi định mở một trong những thùng vừa chở tới, đâm chiều ngắm chiếc nhẫn kim cương đính hôn sáng lấp lánh và chiếc nhẫn cưới bằng vàng mảnh dẻ. Không, tiền bạc của Brand, cả căn nhà này nữa...không thứ gì có nghĩa lý

với cô. Điều duy nhất đã từng quan trọng là chính bản thân Brand và tình yêu mà họ đã có với nhau. Cô thờ ơ nằm xuống giường, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào hai chiếc nhẫn đã trói buộc cô với anh. Chúng dường như đang cười nhạo cô..hay thay vào đấy, chúng lại nhẫn gửi cô một thông điệp ngầm nào đó?

Lần đầu tiên cô tự hỏi liệu họ có thể gọi lại tình yêu, một phép màu kỳ diệu, mà họ đã từng có với nhau không? Cô nghĩ rằng tình yêu đó đã chết sau năm năm chia cắt, nhưng liệu có phải như thế không? Tất nhiên là mối quan hệ của họ đã thay đổi hoàn toàn, và giờ đây lại càng có ngòi chua xót ngấm chảy dưới bề ngoài yên ổn, tuy rằng nó không phải lúc nào cũng xảy ra. Khi làm tình, dường như vẫn có ngọn lửa đam mê đốt cháy cả hai. Nhưng liệu sự lôi cuốn về thể xác có đủ để cả hai hài lòng trong suốt quãng đời còn lại, hay đó là cái họ lại mãi mãi thiếu thốn?

Cô mệt mỏi lắc đầu. Không có câu trả lời. Cô mở chiếc hộp khác, nó chứa đầy những thứ lặt vặt. Melody lôi ra một khung tranh nhỏ, về những cồn cát và thủy triều ở đảo Padre. Cô rất thích bức tranh này và Brand đã mua tặng cô. Sau vụ ly hôn, khi gửi cho cô những đồ đạc cá nhân mà cô bỏ lại, bức tranh này được gửi kèm trong đó. Cô đã giữ nó, và tự quả quyết với mình rằng chỉ do cô thích bức tranh và yêu những hòn đảo, nhưng thực tế cô giữ vì đó là một quà tặng của Brand.

Chuông điện thoại đổ dồn cắt ngang suy nghĩ, và vì nhớ ra hôm nay Opal nghỉ, cô chạy đến cầm ống nghe lên.

“Xin chào, tôi là Lorraine White” giọng nói vang lên khô khốc.

Melody giật mình. Gì thế này, cô tự hỏi trong khi chờ đợi những lời lăng mạ tuôn ra từ phía Lorraine “Vàng”

“Tôi gọi hộ Brand. Anh ấy đang bận họp và muốn tôi nói với cô rằng tối nay anh ấy phải đi ăn cơm khách, và sẽ về muộn”

Có chút hân hoan trong giọng nói ấy, và Melody chợt thấy khó chịu. Cô mấp máy đôi môi khô héo và nói với giọng bình thản khiến cô rất hài lòng “Tôi hiểu. Cảm ơn đã báo tin. Tạm biệt, Lorraine” Melody đập máy thật nhanh trước khi cô kịp nói thêm điều gì, và cũng vì lúc đó cô đang giật run lên, cổ họng như nghẹn lại nên không thể tiếp tục cuộc nói chuyện mà không để lộ ra điều đó.

Brand không có cuộc hẹn ăn tối để bàn chuyện làm ăn nào tối nay cả! Anh đang đi cùng Lorraine, cô quả quyết như vậy, nếu không tại sao giọng Lorraine lại có vẻ vui mừng vì chiến thắng như thế?

Cảm giác bất lực trào dâng trong cô. Brand đã phá bỏ qui ước giữa anh và cô. Anh tự thấy mình không thể xa Lorraine và anh cũng không cần quan tâm chút nào đến cảm nghĩ của cô về điều đó...Hoàn toàn khác với năm năm trước. Sao cô lại căm ghét anh vì đã xúc phạm cô đến thế! Nó thật đáng hổ thẹn và cô lại không thể bỏ đi như cô đã làm trước đây.

Như để củng cố thêm cho suy nghĩ của cô, Dale lại ghé thăm tối đó và cùng ăn tối với cô và Tammy. Khi Melody nói với Dale rằng Brand đi ăn tối với khách hàng để bàn chuyện làm ăn,

anh không hề ngạc nhiên. Cô tự hỏi liệu Dale có biết về Brand và Lorraine, và nghĩ rằng có thể anh biết. Nhưng là một người đàn ông, cũng như với tư cách là một nhân viên của Brand, chắc chắn anh khó có thể nói cho cô, nhất là vì lỗi của anh mà giờ đây cô phải cưới lại Brand.

Dale không nán lại lâu sau bữa ăn tối và thực sự thì Melody cũng không muốn giữ anh. Cô đang trong tâm trạng tồi tệ và không muốn trò chuyện với bất kỳ ai. Nay cả Tammy dường như cũng thôi vẽ mặt sưng sứa vốn có và tò mò nhìn cô, khi cô vô tình nói một điều gì đó gay gắt trong khi trả lời câu hỏi của Dale. Nhưng hình như cô cũng không thể tự giúp mình. Hàng giờ trôi qua, và cô càng tức giận hơn vì Brand cứ tiếp tục lấy cớ có công chuyện để làm cái điều bẩn thỉu đó

Brand trở về nhà khá muộn. Melody đang ngồi dựa lưng trên giường, trong tay cầm một quyển sách. Mặc dù mở cuốn sách ra từ hơn một giờ trước đó nhưng cô vẫn chưa đọc hết hai trang.

Brand rất ngạc nhiên khi thấy cô còn thức. "Em đang đợi anh đấy à? Không cần thiết đâu"

Cô mĩa mai "ồ, em biết vậy! Anh cũng không muốn em biết anh sẽ về muộn thế nào hay đã ở đâu phải không?"

"Em đang nói chuyện gì vậy?" Anh bực bội hỏi trong khi cởi áo khoác và nói cà vạt.

Anh trông có vẻ mệt mỏi, và bực bội. Cô khó chịu tự hỏi liệu có phải Lorraine đã mang đến cho anh một buổi tối không dễ chịu gì "Em đang nói về buổi tối đi chơi của anh " cô cao giọng "Và biến em thành con ngốc!"

Giọng Brand lạnh như băng "Sao mà anh có thể làm thế được?"

"Phá vỡ giao ước giữa chúng ta! Anh nói chúng ta sẽ chung thủy với nhau, nhưng anh chưa bao giờ có ý định giữ lời hứa đó phải không?" Giọng cô đầy cay đắng.

Đôi mắt tối sầm của anh long lên vì tức giận. Anh thẳng thừng hỏi "Thế ra em đang buộc tội anh đi với một người đàn bà khác tối nay à?"

" Em biết là anh có đi!" Cô gào lên.

"Thế Lorraine không gọi điện để nói cho em biết anh có một cuộc hẹn làm ăn tối nay à?"

"à có!" Cô trả lời kèm theo một nụ cười nhếch mép "Thế anh thực sự nghĩ là em sẽ tin à? Anh nghĩ em ngây thơ đến thế sao?"

Anh nhìn cô chằm chằm và hồi lâu không nói gì hết. Rồi anh mở khuy áo một cách chậm rãi. "Thành thật mà nói" anh trả lời bằng một giọng đầy mệt mỏi "lúc này anh không quan tâm lắm đến việc em tin gì, Melody ạ"

Cô trợn trừng mắt "Anh không định chối đấy chứ?" Giọng cô đầy căng thẳng.

"Không, anh không định chối gì hết" Anh đi vào phòng tắm, đóng sầm cửa lại sau lưng.

“Dậy đi, đồ sâu ngủ. Cậu sắp bị nung nóng lên rồi!”

Melody bỏ tay đang gối ở dưới đầu ra và xoay người lại. Nicole xuất hiện trước mặt cô trong bộ áo tắm hai mảnh màu đỏ cà chua, trông giống một cô gái mười bảy tuổi hơn là một bà mẹ mẫu mực của hai đứa con. Nicole cười to khi hai đứa con thích thú té xô nước muối vào chân Melody.

Cô ngồi thẳng dậy và dọa hai đứa bé đang cười như nắc nẻ “Này, thế là không công bằng đâu. Cô sẽ trả đũa lại bằng cách vùi hai cháu xuống cát!”

“Cháu nhé!” Jason sung sướng.

“Không, cháu cơ!” Tommy gào lên “Cháu lớn nhất. Chôn cháu cơ!”

Melody nhìn sang Nicole, nói “Hai đứa nhf cậu hay thật. Mình thậm chí không thể dọa chúng sợ được”

Nicole đồng tình “Chắc chắn không phải dọa bằng cách ấy. Cậu biết đấy, có cả đồng cát ở nhà, và đó là một trong những trò chơi yêu thích của chúng đấy”

“Hừm!” Melody đứng lên để chiều theo sự nài nỉ của bọn trẻ rằng cô hãy thực hiện những gì cô vừa dọa chúng, và chỉ sau khi được hứa là cuối ngày cô sẽ “chôn” chúng thì chúng mới chịu bỏ đi chơi ở một vùng nước nhỏ gần mép nước.

Khu vực đảo Padre này rất vắng vẻ và yên ả vì nó chỉ có đường vào cho những phương tiện bốn bánh, không như những khu đỗ xe. Họ đã ở đây từ sáng sớm mà chỉ có hai hay ba chiếc xe đi ngang qua. Âm thanh duy nhất là tiếng kêu vô tận của lũ chim mòng biển, tiếng sục sôi của vịnh Mehico và tiếng cười đùa của hai đứa bé con Nicole.

“Những người khác đâu?” Melody hỏi trong khi nhặt chiếc khăn tắm đã ướt lên và rũ mạnh để cát bay đi được càng nhiều càng tốt. Cô hướng ánh mắt ra xa, cố tìm những mái đầu nhấp nhô dưới những con sóng tung bọt trắng xoá. Không thấy ai, cô lại nhìn dọc theo bãi cát dài vô tận.

“Carl và Brand đi tìm củi rồi” Nicole trả lời, “còn Jim và Tammy thì đi bắt sò”

Hai người cùng bước chậm rãi về phía hai chiếc xe jeep đỗ cách đó vài thước. Giữa hai xe là tấm vải lớn căng lên, tạo thành một khoảng râm mát, và dưới đó là những thùng đá, ghế gấp mà họ đã mang theo.

Họ mở mấy lon Coca và ngồi xuống ghế trong khi hai người đàn ông chạy tới, tay ôm đầy gỗ trôi dạt xuống. Melody nhận ra Brand quyến rũ đến mức nào với đôi vai rộng để trần, ngực sạm đen vì nắng và đôi chân rắn rỏi thon dài.

Cô nhìn ra xa ngoài khơi, sự đau đớn làm cô như nghẹt thở. Lần cuối cùng họ gặp gia đình Simon, cô đã giận Brand vì anh lạm dụng vai trò người chồng đáng yêu, nhưng sự bối rối của cô sau đó không là gì so với cảm giác cô đang trải qua hôm nay. Lần này, anh lờ cô đi với vẻ coi

khinh lạnh lùng, và cô chắc chắn Nicole và Carl không thể không nhận ra. Đó là lý do tại sao cô lại nằm duỗi người trên chiếc khăn tắm lâu đến thế và giả vờ ngủ. Việc này có vẻ còn dễ hơn phải làm ra vẻ là cô đang rất vui.

“mẹ ơi, đến xem chúng con làm được gì này!” Tommy la lớn.

Nicole thở dài “Mình biết là không ngồi yên được lâu mà” cô nói rồi đứng dậy đi về phía bọn trẻ.

“Chúng ta mở vài lon bia chứ, Melody?” Carl hỏi trong khi chất gỗ thành đống lớn cạnh hõm đốt lửa mà Brand đã đào từ trước.

“Tất nhiên rồi” Cô rời khỏi chỗ bóng râm để ra nhập bọn với họ.

Carl cầm lấy lon bia của mình, lơ đãng cảm ơn và than vãn về một điều gì đó về mấy que diêm rồi đi về phía chiếc xe jeep. Melody đưa bia cho Brand và những

ngón tay của họ vô tình chạm nhau.

Cô rút vội tay lại, còn anh cười đầy chua xót. “Em không thể chịu được, dù chỉ chạm tay vào anh phải không?”

Cô run lên, mặc dù ánh mặt trời chói chang đang chiếu thẳng vào làn da cô bỏng rát, vẩn lại. “Anh cũng không thể chịu được khi phải cư xử lịch sự với em, đúng không?”

Anh nhướn mày lên “Thế anh phải thô lỗ với em à?”

“Thật tồi tệ, anh biết anh đang làm gì mà!” Cô cố gắng kiềm chế “Anh đang quá lịch sự đấy. Anh có thể ra trước mọi người và gào lên rằng anh căm ghét tôi đến mức nào không?”

Đôi mắt đen thẫm của anh nhìn cô chăm chú. Anh chậm rãi hướng ánh mắt xuống phía dưới, tới làn da nâu đỏ trần của cô lộ ra giữa chiếc áo bơi hai mảnh màu trắng. Melody nong bưng mặt khi anh nhìn cô từ đầu đến chân trước khi trở lại chăm chú nhìn vào mắt cô. Anh chế giễu “Cuối cùng thì em cũng vẫn là liệu pháp “đáng yêu” đấy chứ. Anh rất cảm kích trước sự mời gọi của em, nhưng khi em mặc như thế này thì có lẽ tốt hơn là anh nên giữ khoảng cách, chừng nào những người khác còn ở đây”

Cô siết chặt tay, vì đó là tất cả những gì cô có thể làm để tự ngăn mình không đánh anh “Đó không phải là những gì tôi muốn nói, anh biết thế” Cô rít lên “Anh đang chất đầy hận thù chỉ để trừng phạt tôi, nhưng không có tác dụng gì đâu, Brand! Cả hai có thể cùng chơi trò chơi nhỏ của anh và... và nếu anh không cần quan tâm xem người khác nghĩ gì thì tôi cũng cóc thèm!” Cô xoay người lao về phía những cồn cát, chỉ muốn tránh xa tất cả, cho đến khi có thể kiểm soát được tình cảm của mình.

Cả tuần qua đều diễn ra như vậy, kể từ buổi tối mà cô buộc tội anh đi với người đàn bà khác. Không chỉ riêng lần đó, Brand chẳng một lần thềm mỉm cười với cô. Anh hoàn toàn xa cách và lạnh lùng mỗi dịp hiếm hoi họ gặp nhau. Mặc dù họ vẫn ngủ chung giường nhưng không khi nào anh lại gần cô và ít nhất là vì thế, cô cảm thấy rất biết ơn. Đó là một tình huống thật trớ trêu. Cô phải sống cùng anh và ngủ cùng anh trên một chiếc giường nhưng cô biết rằng nếu anh tìm cách chung đụng, cô sẽ xử sự như một con mèo hoang.

Điều mà cô không thể hiểu nổi là tại sao Brand lại tức giận, như chính cô gây ra vậy? Cô đã bị biến thành một con ngốc, nhưng anh lại làm ra vẻ mình bị buộc tội oan. Oan gì nữa. Việc này đã xảy ra trong quá khứ và giờ nó vẫn tiếp tục, cô không nghi ngờ gì về điều đó. Anh tức giận, thực tế là vì cô đã vượt lên trên anh. Anh muốn mọi sự đều phải diễn ra theo đúng ý mình, kể cả việc cô không được quyền biết sự thật về cuộc sống hai mặt của anh. Nhưng tại sao anh lại không nghĩ là cô biết tất cả.

Jason chạy tới, đặt dấu chấm hết cho những suy nghĩ phiền muộn ấy. “Lại đây xem cháu và Tommy đã xây được gì, Melody”

“Được thôi. Cái gì đấy?”

”Đó là một lâu đài thực sự lớn”

Melody chơi với bọn trẻ suốt buổi sáng còn lại, và tới giờ ăn trưa thì Jim và Tammy cũng quay về nhập bọn.

Melody mừng khi thấy Tammy, ít nhất là cũng vui vẻ hơn. Nó đã không muốn tham gia chuyến dã ngoại này. Melody ngờ rằng nó lo về bộ dạng của mình trong chiếc áo tắm mới và không muốn Jim nhìn thấy hình ảnh đó. Nhưng một lần nữa Brand lại ra lệnh và cô bé phải đi. Giờ thì Tammy, trong bộ áo bơi liền mảnh màu xanh nước biển thẫm, đang quì trên cát cho Tommy và Jason xem những con sò mà nó và Jim đã nhặt được. Jim quì bên cạnh cô gái và chúng vui vẻ để cho bọn trẻ chọn vài đồng tiền cát về giữ làm kỷ niệm.

Bữa trưa gồm có bánh kẹp thịt nướng với khoai tây chiên, quả ô liu, bánh qui và Coca. Tất cả tụ tập dưới bóng mát cử tấm vải dù để ăn, và chiếc xe jeep cản những cơn gió mạnh thổi từ ngoài vịnh vào. Melody ngồi xa khỏi Brand hết mức có thể, và không một lần nào nhìn về phía anh. Cô không còn quan tâm đến việc liệu Carl và Nicole có cảm thấy điều gì khác lạ qua hành động của họ. Vả lại nếu biết thì cũng có sao?

Sau bữa ăn, trong khi Nicole, Tammy và Melody dọn dẹp thì Carl và Brand trải một tấm chăn lên nền đất râm mát cho Tommy và Jason. Hai cậu bé cầu nhau vì phải đi nằm nhưng Carl rất nghiêm khắc và chỉ một lát sau cả hai đều chìm vào giấc ngủ.

Nicole và Carl quyết định đi dạo khi họ được rảnh rang bên nhau và Melody hứa sẽ để mắt đến bọn trẻ. Cô cầm lấy khăn tắm, kem chống nắng và một cuốn tiểu thuyết dày cộp rồi ra tắm nắng tiếp. Tammy và Jim đi về phía những cồn cát, mang theo chiếc đài bán dẫn. Brand đi dạo một mình dọc theo đường bờ biển, ngược hướng với Carl và Nicole.

Một giờ sau, bọn trẻ thức giấc và Melody phải bận rộn thực hiện lời hứa “chôn” chúng.

Tommy gần như bị cát phủ kín từ chân lên đến cổ, nhưng nhanh chóng bị trôi hết cát khi cố vặn vẹo người để xem Melody “chôn” Jason.

“Có cần giúp đỡ không?”

Melody ngược lên nhìn Brand vừa bất chợt xuất hiện trước mặt. Anh mỉm cười với Jason, rồi nhìn cô. Cô mừng mình đang đeo kính đen. Nó dường như là một phương pháp bảo vệ cô khỏi phải tiếp xúc với anh. Cô dừng dừng nhún vai và lạnh nhạt “Tuỳ anh thôi”

Tommy nài nỉ “Đắp cát lại cho cháu đi. Cháu bị trôi gần hết rồi”

Brand cười và quì xuống “Đó là vì cháu là một con sâu ngo ngậy”

Một lát sau Carl và Nicole quay lại, ngồi xuống cạnh họ. Đến lúc này hai cậu bé không thể nằm lâu hơn được nữa và chúng đứng dậy rũ cát như những chú chó giữ nước khi bộ lông bị ướt.

“Giúp con xây một lâu đài bằng cát đi” Tommy khẩn khoản.

Carl nhắc nhở “Con đã xây một cái sáng nay rồi còn gì”

“Nhưng chúng con muốn một cái to hơn cơ, phải không, Jason?”

Melody đứng dậy, lặng lẽ đi về phía vịnh. Cô lội xuống nước, cúi người thấp để vục nước lên tay chân. Khi ra sâu đến khoảng ngang thắt lưng, cô ngồi xuống để những ngọn sóng lớn trùm qua đầu và xô đẩy cô.

Cô thấy những người kia vẫn đang ngồi trên bờ cát. Khoảng cách xa làm họ trông nhỏ bé. Một con sóng đẩy cô đi nên giờ họ ở bên trái cô thay vì ở thẳng trước mặt cô.

Melody quay lưng lại bờ biển, quyết định ra xa hơn nữa. Cô luôn thích được cưỡi những ngọn sóng thật lớn. Khi sắp lên tới đỉnh sóng, cô có thể tính toán được thời gian sóng vỡ và khi đó, cô sẽ nhảy xuống để lực nước đẩy cô về phía trước như một vật trôi nổi tự do.

Cô không biết mình đã chơi trò này trong bao lâu. Những con sóng đẩy cô vào gần bờ và cô lại bắt đầu cuộc hành trình mệt mỏi ra chỗ nước sâu.

Lần cuối cùng cô ra chỗ sâu hơn dự định và bất chợt một dòng nước ngầm xoáy mạnh dưới chân. Sự hoảng sợ ập đến và cô vùng vẫy để thoát khỏi bị nhấn chìm. Đầu ngập dưới nước, cô cố ngoi lên để thở nhưng lại uống đầy nước biển mặn chát trước khi bị một con sóng khác nhấn xuống.

Hai cánh tay mạnh mẽ bất chợt ôm lấy cô và dìu cô về phía bãi cát. Melody thở hỗn hển, và lần này không khí trong lành ủa vào phổi cô. Một lát sau, chân chạm đất và cô có thể đứng lên ở chỗ nước ngập ngang bụng.

Khuôn mặt đáng ghét của Brand nhìn cô chằm chằm, trong khi anh cũng đang thở hỗn hển “Em không sao chứ?”

Cô gạt đầu và gạt mớ tóc ướt sũng, rồi bù trên mặt “Vâng, nhưng làm thế nào ...làm thế nào mà anh đến kịp? Đợt sóng ngầm..” Giọng cô lạc đi vì những gì vừa bất ngờ xảy ra đã giáng cho cô một đòn mạnh.

“Thấy em ra ngày càng xa hơn, anh bèn bơi tới chỗ em, vừa khi em thực sự gặp rắc rối. Em làm cái quái gì vậy?” Anh hỏi với vẻ bức tức “Có phải em đang cố gắng tự nhấn chìm mình không?”

“Thế thì có gì khác với anh?” Cô gắt lại, ngay lập tức quên đi sự biết ơn mà cô vừa cảm thấy chỉ giây lát trước đó.

“Nhiều lắm” anh nói bằng giọng chậm “Sẽ thật bất tiện khi phải huỷ bỏ bữa tiệc mà chúng ta đã dự định vài thứ sáu, nếu em tự tử..Ngoài ra anh sẽ bị thiếu một nữ chủ nhân!”

Họ nhìn nhau chăm chăm trong khi những con sóng không ngừng xô đẩy họ lại gần nhau. Melody giơ tay ra trước để giữ cho khỏi ngã về phía anh, và khi cô làm vậy, anh liền nắm chặt lấy tay cô. Tức khắc, cả hai cùng phá lên cười.

Brand vòng tay ôm Melody, đôi môi còn vị mặn nước biển của anh cúi xuống tìm môi cô. Đôi môi ấy quả thực ấm áp, dịu dàng và gợi cảm đến mức nguy hiểm. “Đi thôi” anh buông ra, nhưng vẫn nắm chặt tay cô “Chúng ta quay lại thôi. Em đã bơi đủ rồi”.

Một tuần sau, Melody đứng cạnh Brand ở sảnh lớn lát đá hoa chào đón thực khách. Cô mặc chiếc váy màu đen dài sát đất, thân trước ôm sát ngực, có dây buộc quanh cổ, còn vai và lưng để trần. Melody búi tóc cao lên đỉnh đầu, như một ngọn lửa, tương phản hoàn toàn với làn da rám nắng và màu đen tuyền của chiếc váy.

Brand thật hoàn hảo trong bộ comle sẫm màu, và thắt cà vạt. Anh nồng nhiệt bắt tay các quý ông và hôn nhẹ lên má hầu hết các quý bà.

Khách mời khoảng bốn mươi người. Ngoài những ai mà Melody đã gặp nhưng ít có dịp làm quen, Brand còn mời cả những người mà cô không hề biết. Melody cố giấu sự căng thẳng đằng sau nụ cười niềm nở và những lời nói thân mật. Mãi lâu sau, cô vẫn còn mãi xem các vị khách có thoải mái không, đủ đồ ăn uống chưa và những câu chuyện hợp sở thích đã làm cô quên đi bản thân mình.

Với sự giúp đỡ của cả Opal lẫn Melody, Juanita nấu nướng thật xuất sắc. Đồ ăn gồm thịt hun khói, thịt bò sốt rượu đỏ, tôm lạnh ăn với sốt kem, các món rau, thậm chí có cả món tamale và enchilada ngon nhất của Juanita. Ngoài ra còn có nhiều món tráng miệng hấp dẫn. Melody mỉm cười đón nhận những lời tán dương mà các thực khách dành cho cô.

Cô rất vui khi thấy Carl, Nicole và Dale cũng ở trong đám khách, mặc dù ít thời gian dành cho bọn họ.

Dale đi cùng một phụ nữ tên là Marie mà Melody không biết họ của cô ta. Sau khi tất cả đều đã ăn xong, cô thấy hai người ngồi cạnh nhau ngoài sân, nơi rất nhiều người đang đi dạo trong không khí ấm áp của buổi tối. Melody vừa có giây lát thanh thoi bèn ra với họ.

“Một bữa thật tuyệt, Mel ạ “ Dale nói

“Cảm ơn anh” cô ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh bọn họ.

“Ồ, Marie đây là người tiếp chuyện giỏi lắm” Dale vừa nói vừa cười trêu chọc “Đó là lý do tại sao anh phải mất nhiều tháng trời để hẹn được với cô ấy”

Mặt Marie ửng hồng. Cô cười với Melody “Anh ấy bốc phét đấy. Thực ra là vì tôi quá bận với công việc nên không có nhiều thời gian cho những cuộc hẹn đấy thôi”

“Công việc của chị là gì?” Melody tò mò hỏi.

“Tôi là một y tá” Câu trả lời bình thản “Một y tá riêng, nên giờ giấc rất thất thường”

Melody liếc nhìn anh trai và thoáng ngạc nhiên. Cô từng thấy anh cặp với nhiều phụ nữ, trước đây, nhưng vẻ trù mến trên khi anh nhìn cô y tá ngồi bên lại là một cái gì đó hoàn toàn mới. Có quỷ mới biết là Dale lại mê một cô y tá! Thật không thể tin nổi.

Vừa lúc có người gọi Dale, vì thế Melody có năm mươi phút ngồi riêng với Marie. Cô nhanh chóng hiểu lý do Dale mê mẩn cô gái này. Marie không xinh, với mái tóc đen cắt ngắn, và cũng không có nét gì nổi bật, nhưng có cái gì đó đã tạo nên một vẻ đẹp sâu kín, hơn rất nhiều so với vẻ bề ngoài. Nhất là một sự gần gũi tự nhiên, thân thiện, tạo ra cảm giác gần gũi đối với những người mà cô gặp.

Dale trở lại chỗ họ và Melody đứng dậy, mỉm cười “Tốt hơn là em nên trở lại với những người khách của em. Marie, chị nhớ thỉnh thoảng đi cùng Dale đến ăn tối để chúng ta có thể gần nhau hơn”

Cô đi khỏi chỗ họ và đang định vào nhà thì gặp Lorraine. Đã từ lâu, họ không nói chuyện với nhau ngoại trừ hiếm hoi trên điện thoại và lời chào xã giao vừa rồi, khi Lorraine.

Tối nay Lorraine đẹp đến hút hồn trong chiếc váy màu xanh tía pha trắng, ôm sát lấy thân hình.

Melody cố nở một nụ cười thân thiện “Tôi hy vọng là cô đang vui vẻ, Lorraine. Tôi có thể lấy cho cô ly khác được không?” Melody hỏi với ngụ ý chỉ chiếc ly gần hết trên tay người đàn bà kia.

“Tôi biết quầy bar ở đâu” Lorraine trả lời cộc lốc “và tôi chưa bao giờ phải khách sáo trong ngôi nhà này cả”

“Tốt thôi” Melody nói đầy thoải mái, không cho phép mình bối rối.

Cô đang định đi tiếp thì Lorraine chặn lại, thấp giọng nói “Cô biết đấy, buổi tối nay không làm thay đổi được điều gì đâu”

“Cô định nói gì?”

“Tôi định nói bữa tiệc này” Đôi mắt cô ta loé lên “Cô đang làm mọi việc để đưa mình trở lại cuộc sống thường ngày của Brand...để mọi người lại chấp nhận cô là vợ anh ấy một lần nữa. Nhưng không có tác dụng gì đâu. Cô biết là mọi người đang cảm thấy tiếc cho Brand không?” Cô ta cay độc hỏi “Họ cho rằng cô bằng mọi giá đã ép anh ấy phải lấy cô một lần nữa!”

Melody cảm thấy căng thẳng. Liệu đó có phải là những gì mà mọi người nghĩ không? Thật trớ trêu nếu đúng là như vậy! Thật hài ước, nhưng vì một số lý do khác mà cô không cảm thấy buồn cười.

Với một sự cố gắng tốt bậc, Melody nở nụ cười “Tôi không thể ngăn được mọi người nói và nghĩ gì, Lorraine” cô khẽ nhún vai “Nhiều khi người ta lại cố nhét những ý tưởng kỳ quái vào đầu, đúng không? Giờ thì” cô bình tĩnh “nếu cô cho phép, tôi phải đi gặp những vị khách khác”

Với một cái gật đầu vui vẻ, cô bước đi nhưng còn kịp thấy bộ điệu ngỡ ngàng của Lorraine như không muốn tin cuộc nói chuyện vừa rồi. Cô cười thầm khi bước vào nhà. Trước kia Lorraine thường làm cô lúng túng trong những buổi gặp mặt như thế này, với những lời bình

phẩm khá cay độc về chiếc váy của cô, hoặc về thực đơn. Melody đã không bỏ qua được nên luôn thấy mình thất bại với Brand. Laanf này đã già dặn hơn, chín chắn hơn, cô không nghi ngờ gì về thành công của bữa tiệc hay về chiếc váy đang mặc, và Lorraine cũng buộc phải nhận ra điều đó. Và đành phải gây chuyện trên phương diện cá nhân.

Một lần nữa Melody tự hỏi liệu mọi người nói về cô và Brand có đúng như ý Lorraine không? Có thể, nhưng khi xem xét kỹ nguồn gốc thì cũng có nhiều khả năng không đúng. Khẽ nhún vai, cô gạt suy nghĩ đó ra khỏi tâm trí. Dù thế nào đi chăng nữa, thì cũng chẳng ai bắt được ai nghĩ gì.

Tuy nhiên, điều làm Mel suy nghĩ là việc cô thấy Brand và Lorraine bên nhau nửa giờ trước. Họ đứng cạnh là sưởi trong phòng khách, chìm đắm vào nhau, và khi Melody nhìn thấy họ, tim cô như bị dao cứa. Gương mặt Lorraine rạng ngời lên. Họ như quên hết tất cả, cứ như chỉ có mình họ trong phòng.

Melody khoanh tay và quay đi. Cô không chịu nổi khi thấy họ bên nhau như vậy, và cảm thấy tủi nhục khi nhận thấy tất cả các vị khách khác cũng nhìn thấy cảnh đó. Mình không thêm quan tâm, cô dứt khoát tự nhủ. Mình không thêm quan tâm. Tất cả những việc còn lại là thuyết phục bản thân cô tin rằng cô đã không quan tâm nữa.

Khi những người khách cuối cùng ra về, sự căng thẳng của một buổi tối dài đã lên tới tột đỉnh. Melody hoàn toàn kiệt sức, song thần kinh căng thẳng mách bảo cô rằng cô cần hàng giờ thư giãn trước khi có thể ngủ được.

Bất thành lĩnh, Brnad khoác tay lên vai cô khi họ đang đi lên cầu thang cùng nhau. Anh mỉm cười và nói “Buổi tiệc hôm nay thật thành công phải không em?”

Melody muốn giăng ra khỏi. Anh đã lộ liễu quan tâm đến Lorriane và giờ nah lại làm ra vẻ không có chuyện gì xảy ra. Nhưng cô vẫn thờ ơ để tay anh đề lên vai. Cô tự hỏi gây ra một cuộc naukhác phỏng có ích gì? Nếu vậy cô phải nhắc đến Lorraine và khiến toàn bộ câu chuyện trở nên căng thẳng hơn..rồi sau đó thì sao? Cô vẫn là vợ của Brand. Cô không thể ra đi bất kể lòng tự trọng bị tổn thương đến thế nào đi nữa. Cô nuốt nước bọt một cách khó khăn vì sự tuyệt vọng đã chen ngang cổ, giọng cô khàn khàn khi trả lời câu hỏi bất chợt của anh “Vâng, buổi tiệc rất thành công. Em nghĩ tất cả khách khứa đều có một buổi tối vui vẻ”

An siết nhẹ vai cô khi họ lên đến phòng “Tất nhiên là họ đã có một buổi toái tuyệt vời. Em là một nữ chủ nhân hoàn hảo. Anh nhận được rất nhiều ca ngợi về người vợ xinh đẹp của anh”

Giờ cô có thể thoát khỏi vòng tay của anh mà không làm anh phật ý. Cô đến bàn trang điểm và bắt đầu tháo tóc. Mái tóc rơi xuống vai như một làn sóng. “Em nghĩ rằng chúng ta vẫn là đề tài cho các câu chuyện tầm phào” cô nói, và giọng đánh lại khi nhắc đến những lời độc địa của Lorraine “ ý em là đám cưới lại của chúng ta”

Brand cười lớn khi anh cúi sơ mi, để lộ bộ ngực vạm vỡ “ồ, chắc chắn rồi. Đó là điều duy nhất anh mong đợi. Mọi người bảo với anh hàng ngàn lần rằng anh thật tài giỏi khi giành lại được em lần thứ hai”

Giành được! Melody cười to “Thật là một từ kỳ lạ để dùng cho một vụ tống tiền”

Nụ cười của Brand biến mất “Anh đã nghe em nói từ ấy đủ rồi. Em không được nhắc lại nữa”

“Cái gì?” Melody chế nhạo “Sự thật làm anh khó chịu à?”

Brand bước nhanh đến chỗ cô, gương mặt anh tái đi vì tức giận khi anh nắm lấy vai cô và lắc mạnh “Không” anh gào lên giận dữ “Sự thật không làm anh khó chịu mà làm chính em khó chịu. Tại sao em không nói cho anh biết lý do em rời bỏ anh năm năm về trước?”

Cô nhắm mắt lại, cố gắng gạt hình ảnh anh khỏi tâm trí mình, “Hãy trả lời anh đi” anh nài nỉ, và khi cô cảm lạnh lẽo đầu, anh nghiêng ngấu hôn cô như một sự trừng phạt tàn nhẫn.

Cô cật lực chống trả, nhưng cánh tay anh trói chặt lấy cô, còn đôi môi dính chặt lấy môi, mặt và cổ cô. Mặc dù cố gắng kháng cự song những nụ hôn cháy bỏng của anh đã làm bùng lên ngọn lửa trong cô. Da thịt cô nóng rực, làm thức dậy một nhu cầu mà chỉ có anh mới có thể thỏa mãn được. Đôi tay cô vừa đánh anh giờ trở nên run rẩy, dờ dẩn rồi bắt đầu vuốt ve ngực và tấm lưng trần của anh.

Brand rên lên, bế cô vào giường, và giờ thì cô cũng không còn ý định chống trả nữa. Mọi vùng da thịt cô khao khát môi anh, bàn tay anh, da thịt anh, đòi hỏi anh, và chỉ anh mới thỏa mãn được. Khi anh tháo móc dây váy buộc quanh cổ cô và thô bạo giằng mảnh vải gây ngứa trên ngực cô, Melody khẽ kêu lên đầy ham muốn khiến Brand cũng rên lên theo. “Ôi, Melody” anh hỗn hển thì thầm “em luôn khiến anh phát điên lên”

Nửa giờ sau, trong trạng thái thỏa mãn, họ gối đầu sát nhau và mỉm cười. Những ngón tay Brand đan vào tay cô. Anh khàn khàn gặng hỏi “Hãy nói cho anh biết, lúc này em cảm thấy mừng hay hối tiếc là anh đx tổng tiền em?”

“Lúc này á?” Trái tim cô đập rộn lên khi những giác quan của cô chìm vào sự gần gũi của anh. Cô run rẩy trước sự ấm áp của thân thể anh, sức mạnh của đôi tay siết chặt lấy cô, đôi môi anh được những nụ hôn của cô làm mềm lại và đôi mắt anh như làm cô tan chảy bằng cái nhìn âu yếm lạ thường. Ngay lúc đó cô không thể từ chối anh điều gì và cô cũng không định lảng tránh nó. Cô chậm rãi đáp “Lúc này em rất vui, Brand ạ”

Anh gật đầu với nụ cười thỏa mãn “Thế thì có hy vọng cho chúng ta rồi” anh thì thầm.

“Anh định nói gì?”

Giờ anh lại lắc đầu “Chẳng gì cả, chỉ có điều khi chúng ta gây chiến thì còn thú vị hơn thế này rất nhiều, em có nghĩ thế không?” Anh quay người với công tắc chiếc đèn cạnh giường. Giây lát sau căn phòng chìm vào bóng tối.

Anh quàng tay ôm cô và chỉnh lại đầu trên gối. “Thực là một đêm dài” anh uể oải thì thầm “Chúng ta ngủ thôi”

“Vâng, em mừng là chúng ta không tổ chức tiệc hàng ngày” Cô đáp đầy ngái ngủ.

“Sẽ phải lâu nữa mới có thời gian tổ chức tiệc. Anh sắp phải đi phải đi công chuyện khỏi thành phố trong thời gian tới”

Melody cứng người lại “Anh sắp phải đi xa à?” Cô hỏi bằng giọng vô cảm.

“ừ” Môi anh cọ vào tai cô “Anh muốn đưa em đi cùng, nhưng em sẽ chỉ thấy chán thôi. Vả lại, anh nghĩ ông bà nội đã chịu đựng đủ sự có mặt của Tammy rồi, mà chúng ta thì lại không thể để nó ở lại đây một mình được, em hiểu chứ?”

Cô trả lời ngay “Vâng, em hiểu” Mà quả thực là cô hiểu. Họ vừa làm hào với nhau. Cảm giác lạnh buốt dần chạy xuyên cơ thể, làm cô tê cóng. Cô tự hỏi liệu Lorraine có đi cùng anh hay không, hay một người đàn bà nào đó đang đợi anh ở đó.

Hoàn toàn tuyệt vọng, cô mở to mắt nhìn chăm chăm vào màn đêm. Cô nghĩ mình đã tạo ra được sự phòng thủ mạnh mẽ đối với Brand, nhưng giờ đây cô phải thừa nhận là anh vẫn có khả năng làm cô đau đớn...một khả năng mà anh không thừa nhận. Và nỗi đau này còn cứa sâu hơn là lòng tự ái.

Chương 8

“Anh rất tiếc cho em, Melody... Anh rất tiếc cho em, Melody.. Anh rất tiếc cho em, Melody” Những lời nói của Brand cứ quay cuồng trong đầu cô như những vòng quay của bánh xe khi Melody rời sân bay.

Cô rẽ phải lên đường quốc lộ hướng về phía thành phố. Những giọt lệ làm nhoà mắt nên cô phải lau đi để nhìn đường. “Anh rất tiếc cho em, Melody”. Vậy thì, cô cũng thấy rất tiếc cho chính bản thân mình.

Cô ngược mắt lên và thấy chiếc máy bay đi New York của Brand ở phía trời xa. Xa khỏi cô rất nhanh! Nhưng, như vậy, cho đến nay, hai người bọn họ cũng đã xa nhau trong một khoảng thời gian rất dài.. chính xác là năm năm cơ mà.

Đã ba ngày từ khi họ tổ chức bữa tiệc, và ngay trong đêm đó, cô nhận ra rằng anh có thể sẽ lại rời bỏ cô. Cô đã nhiều lần tự nhủ là mình đang cư xử một cách quá đáng. Xét cho cùng, Brand chỉ đang đi công việc và điều đó không có nghĩa là có một người đàn bà khác đã xen vào quan hệ của họ.

Nhưng việc gì mà Brand đã làm một lần thì cũng có thể dễ dàng lặp lại.

Tất nhiên là Brand cũng không hỏi tại sao cô đột ngột thay đổi thái độ, và đã rất tức giận khi cô từ chối nói lý do khiến cô bức mình. Sự kiêu hãnh đã vượt lên tất cả, ngăn không cho cô nói, cách biệt cô bằng vỏ bọc lạnh lùng.

Kết quả là Brand cũng trở nên trầm lặng, và một lần nữa giữa họ chỉ có sự xã giao lạnh lùng đáng ghét. Cô biết, những thay đổi của cô gây trở ngại cho anh avf thậm chí còn khiến anh tổn thương, nhưng chính cô cũng không làm khác được. Cô cũng bị tổn thương và việc giả vờ coi như không biết gì vượt ngoài khả năng của cô.

Trong sân bay Melody đứng sang một bên khi Brand lôi vé ra. Anh là người có vẻ ngoài đáng chú ý nhất trong đám đông xung quanh quầy vé. Chiều cao của anh thu hút sự chú ý, và đường

như làm những người khác trông nhỏ lại, nhưng còn hơn thế nữa...sự quyết đoán của anh dường như toát ra vẻ quyền uy, hấp dẫn đầy nam tính. Melody nhận ra ngay rằng anh là loại người được cả hai giới ngưỡng mộ... phụ nữ thì vì sự gợi tình như đã trở thành một phần hơi thở của anh, còn đàn ông thì nhận thấy ở anh sự thành đạt và nổi trội mà chính họ luôn hằng mong muốn.

Cô nhìn Brand cất vé vào túi ngực của bộ comlê xanh xám trước khi anh ra với cô. Anh nhìn cô, thậm chí không nhếch cười, nói bằng giọng lạnh băng “Em không cần bận tâm tiền anh đâu. Chỉ phí thời gian, vả lại, anh còn phải xem vài bản báo cáo”.

Melody thầm hài lòng về cách che giấu cảm xúc sau một cái nhún vai thờ ơ “Được thôi. Chúc anh một chuyến đi tốt đẹp”

Vừa quay đi thì anh nắm lấy cổ lấy cô, vẻ mặt anh nghiêm nghị “Em sẽ chạy khỏi anh một lần nữa nếu không phải là vì Dale, đúng không?”

Cô không mong đợi câu hỏi thăm dò này, và nó khiến cô mất bình tĩnh giây lát. Thế rồi cô nhìn thẳng vào mắt anh, gật đầu “Đúng thế”

Brand nói như hét vào tai cô “Tại sao? Em vẫn thèm khát cái gã ở Dallas à?” Cô choáng váng, thậm chí không dám thở nữa, và đến khi thấy cô không định trả lời thì anh lại cộc cằn “Anh rất tiếc cho em đấy, Melody ạ. Lúc thì em muốn người đàn ông khác, lúc thì em lại thích thú điên dại khi nằm trong vòng tay anh, cho dù em tự cho rằng em căm thù anh. Thực tế là em không biết mình muốn gì. Nhưng anh thì biết rõ những gì anh muốn..hay anh mong đợi, và anh đang hết kiên nhẫn với cái thái độ dao động của em. Em cũng nên cam chịu cái thực tế rằng em là vợ anh. Anh đã nói với em từ đầu là cuộc hôn nhân này sẽ thuận buồm xuôi gió và anh sẵn sàng trở thành một người chồng rộng lượng, dễ chịu, nhưng nếu em cứ tiếp tục cản trở anh, thì em sẽ thấy anh là một kẻ thù đáng sợ.”

Khi quay xe vào nhà, cô tự hỏi việc Brand không muốn và cũng không chờ đợi cô là có nghĩa gì. Điều đó có vẻ như anh muốn cô chấp nhận sự quan tâm mà anh dành cho cô, khi anh muốn, và anh muốn cô đóng vai người vợ vui vẻ, đáng yêu và mọi lúc, để anh tự do theo đuổi những thú vui riêng, bất cứ khi nào anh thấy không vui với cô. Brand muốn làm mọi việc theo cách riêng của mình, nhưng cô không chấp nhận điều đó. Anh đã buộc cô phải kết hôn lại với anh, còn anh thì vẫn tiếp tục ngoại tình, và nếu anh nghĩ rằng bắt cô phải cư xử như một người vợ biết vâng lời, phải biết ơn chút ít dịu dàng mà anh ban cho cô, thì anh nhầm to. Đã có lần anh nói là anh ngưỡng mộ nghị lực của cô, và giờ cái nghị lực ấy đang nổi lên chống lại sự thật mỉa mai này, và cô biết rằng cô sẽ còn chống cự.

Khi bước vào nhà, cô quyết định sẽ gạt Brand ra khỏi suy nghĩ, ít nhất là lúc này. Thay vào đó, cô sẽ chú ý đến Tammy. Cô bé rất cần sự bầu bạn của đám cùng lứa tuổi, và vừa chột nẩy ra một ý, cô vội chạy lên gác vào phòng ngủ avf đến bên chiếc điện thoại trước khi kịp thay đổi ý định.

Vài phút sau, với một nụ cười thoả mãn trên môi, cô gác ống nghe rồi thay đồ tắm, ra hồ bơi.

Nhưng chiều hôm sau, chỉ ít phút trước hai giờ, cô lại nghĩ lại. Nếu Tammy tức giận vì sự can thiệp của cô thì sao? Cô chần chừ ngoài hành lang đợi tiếng chuông cửa. Liếc nhìn qua cửa kính

mở ra sân sau, cô thấy Tammy đang ở đó, nằm co tròn trên chiếc ghế dài, với cuốn truyện trên tay. Melody lo lắng nhìn Tammy, cầu mong có thể đọc được những phản ứng của cô gái qua nét mặt nhìn nghiêng.

Mười phút sau, các cô gái kéo đến. “Chào Melody” Lana Yates nói “Chị thấy đấy, chúng em đều ở đây”

Melody mỉm cười thân thiện. Quả thực chúng đều ở đây, khoảng mười đứa. Cô đã nhờ Lana và Kathy mời những cô gái khác, những cô gái đã biết và quý Tammy trước kia. Các cô đều cười thích thú với bí mật nhỏ của họ. “Chị rất mừng được gặp tất cả các em, và chị biết Tammy cũng thế. Chị hy vọng là các em mang theo đồ bơi chứ?”

“Vâng. Mỗi đứa bọn em cũng mang đến cho Tammy một món quà mừng trở về nhà, Kathy nói với Melody “Bạn ấy đâu hả chị?” Nó hăm hờ hỏi.

Melody chỉ về phía sân trong “Đến đó đi, các cô bé, và chị sẽ mang nước mát đến cho các em”

Tuy nhiên cô vẫn đứng đó khi các cô gái đi vào sân trong. Cô cố tình đứng lại để không làm phiền Tammy và đám bạn trong những phút đầu gặp gỡ, nhưng cô không thể không lo lắng theo dõi sự tiếp đón của Tammy. Nếu nó không thích việc các bạn đến đây thì sao?.

Sự lo lắng của cô cũng không phải kéo dài. Cô thấy Tammy, sau giây lát ngỡ ngàng, đã mỉm cười và ôm hôn các bạn. Melody thở phào nhẹ nhõm, và mãi đến khi ấy cô vẫn không nhận ra mình đã căng thẳng đến mức nào.

Cô nán thêm lát nữa rồi vội xuống bếp.

“Mọi việc thế nào?” Juanita hỏi.

“Cháu nghĩ chúng ta đã làm đúng” Melody nói với nụ cười hài lòng “Nó có vẻ rất vui khi gặp bạn”

Juanita trầm ngâm “Có lẽ việc cô trở lại cũng là đúng”

Melody lạnh cứng người “Bác có nghĩ là không đúng không?”

Juanita lắc đầu khi quay lại phết salad gà lên các lát bánh mỳ, thật thà thú nhận “Tôi cũng không biết. Tôi chỉ e cô sẽ lại làm tổn thương Brand Và Tammy”

Melody vịn tay, hỏi một cách bình tĩnh hết mức có thể “Thế còn bây giờ?”

Juanita nở một nụ cười hiếm hoi “Giờ thì tôi nghĩ có lẽ đây là điều tốt đẹp nhất cho tất cả mọi người. Ngôi nhà này lại trở nên sống động như nó phải thế. Đã quá lâu nó giống như một ngôi mộ lớn câm lặng, Tammy thì nghỉ hết trường này đến trường khác. cậu Brand thì hiếm khi ở nhà. Bữa tiệc cô tổ chức hôm nọ là bữa tiệc đầu tiên ở đây kể từ khi cô ra đi, và ngay cả khi Tammy ở nhà cũng không có đứa trẻ nào đến chơi với nó. Đúng thế” bà chậm rãi nói thêm “rốt cuộc thì việc cô trở về có lẽ là một điều tốt”

Bản thân Melody cũng không chắc lắm, nhưng để thay đổi chủ đề, cô hỏi “Cháu có thể làm gì giúp bác không, Juanita? Bánh sandwich đã xong chưa ạ?”

“Xong rồi, cô có thể rót nước uống được rồi”

Vài phút sau họ mang thức ăn nhẹ ra ngoài, và Melody ở lại với bọn trẻ một lúc để xem quà của Tammy- nước hoa, dây chuyền, hoa tai, những con thú nhồi bông bé xíu. Bản thân Tammy giống như một người khác, con người vốn là của nó, vui vẻ và huyền thuyên như phần đông đám bạn.

Các cô gái ở đến gần hết buổi chiều. Chúng bơi và nằm quanh bể, cười đùa và tán chuyện. Melody về phòng ngủ, nằm cuộn tròn trên giường và đang đọc vu vơ tờ tạp chí thì Tammy bất chợt bước vào. Melody liếc nhanh đồng hồ và thấy đã gần sáu giờ. Cô hỏi “Các bạn về hết rồi à?”

Tammy gật đầu, ngồi phịch xuống cạnh giường “Vâng. Ngày mai em được mời đến nhà Kathy ăn trưa và tối mai cả hai bọn em đều được mời đến chơi nhà Lana. Em được đi chứ ạ?”

“Tất nhiên rồi. Thế hôm nay em vui chứ?”

Tammy cười toét miệng “Chị biết là em rất vui mà “ Nó nhìn xuống tay và mấp máy “Cảm ơn chị đã mời các bạn em đến”

Melody mỉm cười “Em cứ tự nhiên, Tam. Chị rất vui vì đã làm đúng. Chị chỉ sợ em sẽ giận vì đã không nói trước với em”

Tammy liếc nhìn cô, rầu rĩ “Em thật khó chịu suốt mùa hè, đúng không?”

Melody thành thật “Đúng thế đấy!”

“Em xin lỗi” Tammy mấp máy và lại nhìn chăm chăm xuống tay.

“Thôi nào, ổn cả mà” Melody an ủi, và cầm lấy tay Tammy “Chị chỉ muốn em biết rằng bất cứ khi nào có vấn đề gì hay không vui về điều gì, chị sẵn sàng nghe và giúp em, nếu chị có thể”

Tammy nhăn mặt “ồ, nếu thế thì có một chuyện. Một trong mấy đứa bọn em, Jerrie Wharton, có tổ chức một bữa tiệc vào tối thứ sáu..chị biết đấy, một bữa tiệc hẹn hò của con trai và con gái. Em cũng được mời, nhưng sẽ thật ngu ngốc nếu đến mà không có bạn trai đi cùng”.

“Hừm” Melody lẩm bẩm “Thế còn Jim Simon thì sao? Tại sao em không rủ cậu ta đi cùng?”

Tammy lắc đầu “ồ không, em không thể nhờ một đứa con trai làm bạn trai được”

“Trong hoàn cảnh bình thường, chị cũng không muốn em là như vậy” Melody thừa nhận “nhưng vì em không biết bất cứ một cậu con trai nào ở đây muốn đi cùng em và vì Jim cũng không biết nhiều thanh niên ở đây, chị nghĩ đó cũng là một ý tưởng hay. Có thể cậu ấy cũng thích thế thì sao?”.

Tuy nhiên Melody cũng phải thuyết phục đôi chút trước khi Tammy gọi điện, và Jim nhận lời ngay lập tức.

Melody thấy Tammy thật đáng yêu trong chiếc váy không tay mới màu đỏ-trắng mà họ mua cho bữa tiệc. Nhìn nó đi cùng Jim tối thứ sáu đó, cô cảm thấy niềm tự hào của một người chị vụt thoáng qua. Thật ra thì Tammy cũng hơi tròn trịa, nhưng với kiểu tóc mới và vừa giảm cân

chút ít, trông xinh xắn hơn nhiều so với đầu mùa hè.

Cô thức đợi đến tận khi Tammy trở về, để nghe kể những câu chuyện vui vẻ với những tình bạn mới. Thế nhưng lại là một cô bé sùng sĩa và mệt mỏi lê chân vào nhà.

“Thật là tồi tệ” cô bé khóc, đầy thất vọng. Họ đang ở trong phòng Tammy, và khi đá bật giày ra rồi bắt đầu cởi váy, nó nói thêm “Em thật xấu xí, béo ịch và tuyệt vọng!”

Melody choáng váng “Đã xảy ra điều gì thế?”

“Em nghĩ Jim thích em, ít nhất là cũng là một chút, nhưng hoá ra lại mê tít một đứa trong những đứa đó- Theresa Jennings, xinh đẹp nhất nhì thành phố này, mảnh khảnh và nhỏ nhắn, với mái tóc dài vàng hoe. Không phải là em trách Jim đâu nhes!” Cô gái chưa chát nói.

“Thế Jim bỏ mặc em hay là sao?” Melody gặng hỏi, cô gắng tìm hiểu ngọn nguồn sự việc.

“Không hoàn toàn như thế” Tammy thừa nhận “Rất lịch sự, và giành hầu hết thời gian với em, nhưng vẫn mời Theresa khiêu vũ vài điệu, và em đã thấy cách họ nhìn nhau, rồi thấy mình như một con ngốc! Em cá là Jim đã hẹn hò với nó rồi. Em căm thù Jim Simon”.

“Chị chắc là em đã hiểu sự việc tồi tệ hơn thực tế, nhưng ngay cả khi đó là sự thật, Tammy, thì Jim cũng không phải là chàng trai duy nhất trên thế giới. Em sẽ còn gặp gỡ rất nhiều, nhất là khi năm học mới bắt đầu”

“Em căm thù bọn con trai! Em không muốn gặp một gã nào nữa, suốt đời!” Tammy thốt lên trong nước mắt.

Melody dỗ dành mãi Tammy mới nguôi. Khi quay lại phòng mình, một lát sau, cô ước gì có thể tránh cho Tammy khỏi những tổn thương ấy, nhưng thực tế là không ai có thể giúp cho người khác khỏi tổn thương, nhất là trong trò chơi- thậm chí cả tình yêu con trẻ. Đó là việc mà bất cứ ai cũng phải tự mình giải quyết. Song dù thế nào thì cô vẫn hy vọng Tammy đã hiểu sai về Jim. Đó không hề là cô muốn hai đứa hãy yêu nhau luôn, nhất là ở độ tuổi này, nhưng lúc này, khi Tammy đang hứa hẹn trở thành một cô gái đáng yêu thì nó đang rất cần sự tự tin cùng tình bạn thân thiết với một bạn trai.

Hôm sau Tammy lại trở về với vẻ sùng sĩa trước kia, và khi một trong những cô bạn gọi điện rủ đi xem phim, nó từ chối thẳng, cứ ngồi hàng giờ trong phòng, chỉ khi chiều muộn mới ra ngồi cùng Melody ngoài sân trong khi đợi dọn bữa tối.

Cả hai im lặng nhìn ra mặt vịnh dưới chân dốc. Rồi Tammy bỗng hỏi “Tại sao chị lại bỏ Brand, năm năm trước?”

Melody giật mình. Mặc dù lúc đầu Tammy không thích cô quay lại, song đây là lần đầu tiên nó hỏi về cái gì đó đã khiến cô từng một lần phải bỏ đi.

Cô dán mắt vào mặt nước khi miễn cưỡng trả lời “Chị.... có lý do của mình, nhưng không muốn nhắc đến, lúc này”.

“Tại sao?” Tammy gặng “Có phải chị nghĩ em quá nhỏ để hiểu không?”

Melody chậm rãi lắc đầu “Không phải vậy” cô nói nhẹ nhàng “Nhưng đó là chuyện riêng, và

chị không định nói với bất kỳ ai”

Tammy cau mày, đột ngột “Có phải vì em không?”

“Không, tất nhiên là không!” Melody thốt thức “Có phải đó là những điều em đã nghĩ trong suốt những năm qua không?”

Tammy gật đầu “Em nghĩ có lẽ chỉ vì chị không thích phải nuôi một đứa trẻ và..”

“Em lầm rồi” Melody cắt ngang “Không đâu, Tammy, chị thề đấy”

“Thế thì có gì không ổn giữa chị và Brand?”

Melody mệt mỏi gật đầu.

Giọng nó đánh lại khi hỏi “Nếu vậy thì, liệu những gì không ổn trước kia có thể lại xảy ra, và chị sẽ lại ra đi? Chị có yêu Brand không. Melody? Có phải đó là lý do khiến chị quay lại không?”

“Tại sao những câu hỏi này lại bất ngờ như thế?” Melody hỏi lại.

“Vì em muốn biết”

“Chị xin lỗi. Quan hệ giữa chị và Brand là chuyện riêng và chị sẽ không bàn luận gì, kể cả với em, Tam”

“Thế thì, như em nói đấy, rất có thể chị sẽ lại bỏ đi một lần nữa, đúng không?” Tammy nói bằng cái giọng khó nghe “Và em sẽ lại bị gửi vào một trường nội trú ở một nơi nào đó”

Đúng lúc đó Dale đi qua ô cửa và cả Melody lẫn Tammy đều ngược lên nhìn anh. Khi thấy Dale, Melody nhớ ngay đến lý do mình quay lại và cô nói nhanh, bằng một giọng thấp, với Tammy “Không đâu, chị sẽ không bỏ đi nữa đâu. Em có thể tin vào điều đó”

Sự khẳng định rằng sẽ không rời bỏ Tammy một lần nữa như những lời thần diệu khiến cô bé yên tâm. Trong những ngày tiếp theo cả hai dường như gần gũi nhau hơn, và Melody sung sướng về việc Tammy đã cởi mở với cô và tin tưởng cô như thế nào. Dường như Tammy khao khát tình thương yêu che chở của một người phụ nữ mà cô bé đã không có kể từ khi mất mẹ. Cảm giác hối hận về những nỗi đau mà cô không chủ tâm gây ra cho cô bé khi bỏ đi lấp đầy trái tim Melody, vì thế cô sẵn sàng dành cho Tammy tất cả sự quan tâm mà cô bé khao khát. Có quá nhiều năm phải bù lại, và giờ cô hiểu ra điều mà trước đây cô không hiểu, rằng những năm rắc rối của Tammy là lỗi trực tiếp của cô, vì nó đã nghĩ rằng mình là nguyên nhân của sự ra đi ấy. Cô cầu mong là sẽ không khiến ai bị tổn thương như vậy nữa.

Mấy ngày sau, Brand về mà không báo trước. Hôm đó là ngày nghỉ của Opal và Juanita. Melody đang lau chùi đồ đạc trong phòng khách thì nghe tiếng cửa trước mở. Cô không ngược lên vì nghĩ là Tammy đã về sau khi chơi suốt buổi chiều ở nhà Lana, mãi đến khi anh nói khẽ sau lưng cô. “Chào em”.

Melody quay lại, mảnh vải lau đồ vẫn nằm trong tay, đôi mắt cô mở to “Chào anh. Em .. em không nghĩ là anh” Cô lắp bắp, ngạc nhiên trước trái tim đang đập thành thịch, trước sự vui mừng qua đôi khi thấy là anh.

“Dĩ nhiên là không rồi” anh thoáng mỉm cười. “Tại sao em lại lau dọn nhà cửa? Anh tưởng đó là công việc của Opal chứ?”

Cô nhìn xuống tấm tạp dề đang đeo và mỉm cười “Đúng thế, nhưng anh không nhớ hôm nay là ngày nghỉ của Opal à?” Sao không gọi điện? Lẽ ra em có thể đi đón anh”

Brand nhún vai buông mình xuống ghế, nói lỏng cà vạt và cởi khuy cổ sơ mi. Lần đầu tiên Melody nhận thấy anh có vẻ mệt mỏi đến thế. “Anh thấy không cần phải làm phiền em, nên anh đã vậy taxi”

“Chuyến đi của anh thế nào?” Cô dục dè hỏi “Anh không hề gọi điện thoại”

Anh thoáng nhìn cô, mắt sắc nhọn “Có thể nói là rất thành công. Còn về việc anh không hề gọi điện thoại- thì em cũng đâu có gọi cho anh?”

Đúng, cô đã không gọi. Cô không muốn phải hứng chịu sự tra tấn nếu tình cờ phát hiện ra anh đang đi, thậm chí đang ở , với một người đàn bà khác, nhưng cô không thể nói ra lý do ấy được “Em.. chắc anh khát lắm” cô nói nhanh “Em sẽ đi pha nước uống cho anh, rồi sẽ chuẩn bị bữa tối”

“Đợi đã!” Anh ngăn cô lại, bàn tay để trong túi áo khoác “Anh mang về cho em một thứ” anh nói trong rút ra một gói nhỏ.

“Anh không nên..em không dám mong một món quà, Brand” cô lắp bắp.

“Không?” Giọng anh hơi giấu cợt “Anh luôn mang quà cho em sau những chuyến đi cơ mà”

“Vâng” cô thừa nhận “nhưng lần này.. lần này thì khác”

“Đồng ý” anh lạnh nhạt nói “ nhưng dù sao thì nó cũng là của em”

Cô cầm lấy hộp quà từ tay anh nhưng những ngón tay cô chậm chạp và ngập ngừng khi mở nó. Cuối cùng, nó hiện ra là một sợi dây chuyền vàng trang nhã với một chữ M nhỏ rất kiểu cách bằng kim cương.

“Thật tuyệt vời!” Cô thốt lên, ngược mắt nhìn anh “Brand, nó rất đẹp, nhưng giá trị quá lớn. Em...”

“Em có thích nó không?” Anh nôn nóng cắt ngang.

Melody kêu lên “Tất nhiên là em thích. Nhưng..”

“Không nhưng gì cả” anh dịu dàng nói “Để anh đeo cho em”

Làn da Melody nóng bừng lên khi anh chạm vào, và khi anh đeo xong, cô quay người lại, bên lên nhìn anh “Cảm ơn anh” cô dịu dàng “Cảm ơn rất nhiều”

“Đó là tất cả những gì anh đáng được hưởng sao?” Brand hỏi với một nụ cười đầy ẩn ý long lanh trong mắt.

Cổ họng cô như nghẹn lại khi gặp ánh mắt anh, rồi cô kiễng chân hôn anh. Brand vòng cánh tay khoả khoả ôm chặt lấy khiến Melody phải đầu hàng trước sự đam mê mà anh luôn mang

đến cho cô. Thoáng trong giây lát là ký ức về những lần cãi nhau xảy ra giữa họ, những đêm dài trống trải vắng anh. Giờ chỉ còn cảm giác khao khát.

Khi đã tách nhau ra, cả hai cùng cười. Một lát sau, Melody nói bằng một giọng run rẩy “Bây giờ anh ngồi nghỉ để em đi lấy đồ uống cho anh”

Khi cô mang rượu Scotch và nước lạnh, anh hỏi, “Tam đâu? Vẫn sùng sĩa trong phòng nó như mọi khi à?”

“Hoàn toàn không!” Cô kể sơ qua về buổi gặp mà cô tổ chức và giờ thì Tammy thân thiết với các bạn như thế nào. Điều duy nhất mà cô không nhắc đến là sự thất bại với Jim. Đó là “chuyện của con gái”, và là một bí mật, trừ khi Tammy tự nói với Brand.

Gương mặt Brand xen lẫn ngạc nhiên lẫn hoài nghi “ý em là nó đã thân thiết lại với lũ bạn cũ rồi à? Em yêu, em thật là một phép màu!”

Em yêu! Melody ấm lòng khi nghe, mặc dù cô không chắc là anh nhận thức được điều anh vừa nói, lại càng không cố tình nói ra hai tiếng đó. Mấy phút sau, cô đứng dậy “Em đi chuẩn bị bữa tối đây”

“ừ, anh cũng đói rồi” Brand ngáp đầy mệt mỏi.

“Anh có muốn chợp mắt một lát trước khi ăn không? Em sẽ dọn bữa tối chậm lại”

Brand uống cạn ly rượu, lắc đầu “Không, anh không có thời gian để ngủ. Anh phải gọi điện cho Lorraine rồi sau đó phải xem xét một số giấy tờ”

Sự thất vọng bao trùm lấy Melody. Lại Lorraine! Khi đi về phía bếp, cô phải cố gắng lắm mới giữ cho nước mắt khỏi trào ra. Brand đã về, đã lại thân thiện, còn mua tặng cô món quà sang trọng, nhưng về cơ bản là không có gì thay đổi cả.

Khi vào bếp, cô lơ mơ tự hỏi Brand sẽ mang quà gì về cho cô thư ký. Trong cơn tức giận bột phát, cô tự hỏi tại sao mình lại phải quan tâm? Brand không còn có ý nghĩa gì với cô, và không một việc làm nào của anh có đủ sức mạnh khiến cô bị tổn thương một lần nữa. Chỉ có kẻ ngốc mới đùa với lửa hai lần.

Chương 9

“Tammy, có điện thoại” Melody gọi to qua ô cửa bếp. Nó đang uống Coca, và tán gẫu với Juanita đang gọt khoai tây cho bữa tối.

“Có phải Kathy không? Hôm nay bạn ấy gọi ba lần rồi đấy”

Melody lắc đầu “Chị không biết là ai. Opal nghe điện thoại. Có gì quan trọng mà Kathy gọi nhiều thế?”

Tammy nhún vai “Kathy đang buồn vì mai cả nhà sẽ đi nghỉ hai tuần. Bạn ấy không muốn

nhưng cha mẹ cứ bắt phải đi. Không thể trách Kathy được. Họ đang định đến thăm họ hàng và họ đều có trẻ con. Thật là phiền phức!” Tammy vừa nói vừa nhắc điện thoại trong phòng làm việc của Brand lên.

Một lát sau Tammy chạy ào vào, mặt đỏ tía, ngực phập phồng, hai tay đan vắn vẹo vào nhau. Melody lo lắng “Có chuyện gì thế?”

“Chính..chính Jim Simon là vấn đề” Nó rít lên.

“Cậu ta gọi điện à?”

Tammy gật đầu “Vâng. Lại dám mời em đi xem phim tối nay”

“Nhưng...chị không hiểu. Việc đó có gì là khủng khiếp đâu?”

Tammy như đã hết kiên nhẫn “Chị không hiểu gì cả, Mel. Em đã kể với chị là anh ta chú ý đến Theresa ở bữa tiệc tối hôm đó như thế nào, và cũng không thèm gọi điện cho em từ đó. Nhưng em biết chuyện gì đã xảy ra. Đầu tiên là hẹn hò với Theresa, nhưng khi cô ấy không đồng ý thì anh ta quyết định gọi cho nhỏ Tammy tội nghiệp này, và nghĩ cô ta sẽ sướng run run lên! ồ, em sẽ không là sự lựa chọn thứ hai của bất kỳ ai. đặc biệt là Jim Simon! Anh ta chỉ là kẻ ngu ngốc!”

Cố gắng chỉ rõ ra sự thật, Melody bình tĩnh hỏi “Làm sao mà em biết cậu ta đã mời Theresa? Có ai mách em à?”

Tammy bĩu môi khinh bỉ “Không cần ai mách cả. Am không phải là con ngốc. Em cực là anh ta hẹn gặp Theresa tuần trước, nhưng bị từ chối. Bây giờ anh ta buồn chán nên mới gọi cho em, nhưng anh ta sẽ không quấy rầy em được nữa đâu. Em chắc chắn là như thế”

“Thế em đã nói gì với cậu ta?” Melody hỏi, đột nhiên lo lắng. Tammy có thể cực kỳ thô lỗ khi đang trong tâm trạng như vậy.

“Em bảo anh ta chết đi cho khuất mắt” Tammy nói với một nụ cười tự mãn”Em nói là em không thể chịu nổi anh ta, rằng lý do duy nhất khiến em thân thiện với anh ta trong lần gặp đầu tiên là vì chị và Brand đã buộc em phải làm thế, rằng em đã mệt mỏi và chán ngấy anh ta và em không bao giờ muốn gặp anh ta nữa!”

Melody thất vọng thở dài “Tammy! Em không làm thế chứ?”

“Vâng, em đã làm, và em rất vui vì điều đó” Tammy trả lời, nghiêng đầu bướng bỉnh.

Melody nhắm mắt lại giây lát, thở dài, rồi nhìn thẳng vào Tammy, trầm ngâm nói “Lý do khiến Jim không gọi cho em tuần trước là vì ông cậu ta đột ngột qua đời và cậu ấy phải bay đi Iowa để dự đám tang”

Tammy há hốc miệng, sửng sốt, và vẻ giận dữ biến mất, giọng khản đặc “Làm sao chị biết?”

“Nicole nói với chị. Jim vừa về hôm qua. Giờ em có nghĩ là nên gọi lại và xin lỗi cậu ta không?”

Tammy lắc đầu “Em không thể” nó thì thầm trong nước mắt “Em không thể! Ôi Melody, chị không biết là em đã quá đáng với Jim như thế nào đâu”

Melody mỉm cười dịu dàng “ồ không, chị biết chứ, nếu em thực sự nói với cậu ấy tất cả những điều em vừa kể, thì quá đáng thật” cô lắc đầu “ Từ giờ em phải biết kiềm chế hơn, Tam. Nhưng trước hết là em phải gọi cho Jim và ít nhất là phải làm hoà với cậu ta”

“Không” Tammy run rẩy “Em không thể. Không bao giờ.” Nó nghẹn ngào rồi đột ngột chạy ra khỏi phòng.

Melody lại thở dài và ngồi phịch xuống. Tội nghiệp Tammy, và tội nghiệp cả Jim nữa. Cô ước sao tự mình có thể gọi điện cho cậu bé và giải thích mọi chuyện, nhưng điều đó sẽ chỉ làm cho sự việc trở nên tồi tệ hơn thôi. Để làm được điều đó cô phải tìm hiểu xem Tammy thực sự thích Jim đến mức độ nào và nó đã bị tổn thương ra sao trong bữa tiệc hôm đó.

Tối hôm đó, Tammy chỉ gắp thức ăn trên đĩa, mặt vẫn tái nhợt và Melody hiểu rằng trong suốt thời gian một mình, cô bé đã khóc rất nhiều.

Vài lần Brand tò mò liếc nhìn em gái và cuối cùng anh hỏi “Em ăn rất ít tối nay, Tam. Em đang ốm à?”

Tammy nhún vai “Em không sao” Nó mấp máy tổng khi cúi gằm xuống đĩa thức ăn.

Brand nhướn mày nhìn Melody dò hỏi nhưng cô lắc đầu “Có thể chỉ vì thời tiết” cô nói, cố gắng che giấu bằng vai lời giải thích “Gần đây trời nóng quá, ngay cả em cũng không thấy ngon miệng, và mấy ngày trước Tammy cũng hay đi ra ngoài nắng”

“Hừm” Brand thốt lên bằng giọng nghi ngờ nhưng may thay anh lại không gặng hỏi tiếp. Khi lấy một ổ bánh mì trong giỏ và bắt đầu phết bơ, anh nói “Hôm nay Carl gọi cho anh để xem có đi chơi gôn vào buổi sáng được không nhưng anh phải làm việc”

Melody nói “Anh không thường làm việc vào thứ bảy. Em mong là anh có thể đi cùng anh ấy, Brand. Trông anh có vẻ rất mệt mỏi từ sau chuyến đi vừa qua”

“Liệu đây có phải là một chút quan tâm của người vợ về sức khoẻ và hạnh phúc của anh không?” Anh hỏi. Nụ cười thoáng qua trên môi thật đáng ghét.

Melody đỏ bừng mặt và vội cầm cốc nước lên, cố gắng che giấu sự bối rối. Đúng là mấy ngày trước Brand đã làm việc rất vất vả, khi về nhà anh vẫn ngồi lì trong phòng làm việc. Melody hiếm khi gặp anh, và tối nay quầng mắt thâm đen vì thiếu ngủ của anh đã khiến cô phải lên tiếng. Thế nhưng giờ đây cô lại ước mong là mình im lặng. Cô lo lắng nhìn Tammy để xem nó có nhận ra sự mỉa mai trong lời nói của Brand , nhưng hình như không vì cô bé vẫn nhìn như hoá đá vào đĩa của mình.

“Anh rất cảm kích trước sự quan tâm của em” Brand nói thêm khi nhận ra Melody không định đáp lại những lời bình phẩm gai góc của anh “nhưng anh vẫn có một số việc phải làm ở văn phòng.Tuy nhiên, anh không định làm việc chiều mai, vì thế anh nghĩ chúng ta có thể mời Carl và Nicole tới chơi, nếu em đồng ý”

“Tất nhiên rồi”

“Tuần vừa qua thật là khủng khiếp nên bây giờ anh có thể nghỉ ngơi. Hay là.” Anh đột nhiên hăng hái “tại sao ta không đến Rockport chủ nhật này và lấy thuyền của bà nội đi câu?”

Melody gật đầu “Được đấy. Thế còn em, Tam?”

“Em có thể mời cậu cháu của Carl cùng đi, nếu em thích” Brand thêm vào “Anh cá là cậu ta sẽ rất vui đấy”

Tammy bật khóc và xô ghế đứng dậy, chạy nhanh ra khỏi phòng.

Brand tròn mắt cứ như vừa bị Tammy giáng cho một đòn mạnh “Anh đã làm gì nào” Anh ngạc nhiên.

Melody lắc đầu gượng cười “Anh đã nói điều không nên nói, vào lúc không nói: nhắc đến Jim”.

“ Anh nghĩ là mình đã đề xuất một ý kiến hay, nhưng thực tế lại không phải vậy” anh lạnh lùng “Tốt hơn hết là em kể anh nghe toàn bộ câu chuyện”

Chính Melody giờ cũng không thấy ngon miệng nữa. Cô buông dao đĩa và kể sơ qua chuyện gì đã xảy ra, cố gắng giảm nhẹ sự thô lỗ của Tammy với Jim, nhưng Brand hiểu em gái mình, thậm chí nhiều hơn cô, nên khi nghe cô xong, anh dựa lưng vào ghế và hỏi “Và Tammy đã cư xử tồi tệ đến không thể nào tha thứ được với Jim phải không?”

“Em..em đoán là anh sẽ nói thế” cô ngập ngừng, rất không thích vẻ sầm tối trên mặt anh “Nhưng có một số lý do, và..”

Brand cắt ngang “Không, không có lý do nào cho phép một cô gái cư xử khiếm nhã như vậy. Ngay bây giờ nó phải gọi điện xin lỗi Jim”

Anh đứng dậy, Melody cũng đứng theo “Con bé sẽ không làm thế đâu, Brand” cô thấp giọng “Em đã thử khuyên, nhưng nó không đủ dũng cảm”

“Dũng cảm cái gì” anh nóng nảy “Nó phải xin lỗi Jim ngay lập tức!”

“Anh không thể bắt nó làm như thế được!”

“Ồ không, anh có thể, và nếu phải đánh nó, anh cũng đành”

“Không!” Melody gay gắt và cô chạy đến đứng giữa anh và khung cửa ra vào “Anh không thể làm như vậy” cô run rẩy “Tammy mười lăm tuổi rồi! Nó đã là một thiếu nữ chứ không còn là một đứa trẻ nữa. Anh không thể đánh nó!”

Anh gầm lên “Anh có thể. Nó là em gái anh và anh sẽ dạy bảo nó thế nào anh cho là thích hợp”

“Không” Melody phản đối, và cũng tức giận như anh “Anh đã nói Tammy là do em coi sóc. Anh cũng nói đấy là lý do để anh tái hôn với em! Tất nhiên là anh không hiểu gì về các cô gái vị thành niên. Brand, em thề với anh là nếu đánh nó, anh sẽ mãi mãi mất đi sự kính trọng của nó”

Anh cau mày lại, và trong giây lát cô nghĩ anh sẽ xô sang bên. Nhưng rồi anh đã trấn tĩnh và nói bằng một giọng ôn hoà “Thế em có cách gì? Dù thế nào cũng phải làm rõ sự việc này”

“Không, chúng ta không thể làm gì cả, anh có hiểu không, Brand? Tammy yêu Jim” Thấy anh

tỏ vẻ hoài nghi, cô tiếp tục “Em công nhận đó là tình yêu trẻ con, nhưng nỗi đau là có thật. Tin em đi, Tammy đang rất đau đớn. Chúng ta hoàn toàn không thể can thiệp vào. Nó cần phải được ở một mình, nhất là vào lúc này. Con bé bị tổn thương và luôn trong tư thế phòng thủ, và đó cũng chính là lý do để nó té tát với Jim. Nếu để chúng một mình, có lẽ chúng sẽ tự giải quyết được”

Brand nhìn cô không chớp mắt “Dường như không ai trong nhà Traves có đời sống tình cảm suôn sẻ cả, đúng không em?”

Melody hướng mặt xuống tầm ngực Brand. Vẻ nhợt nhạt xuất hiện trước mặt, nhưng cô cố gắng kiềm chế.

“Cuộc tình của chúng ta cũng từng suôn sẻ một thời gian” Brand nhẹ nhàng nói “Chuyện gì đã xảy ra thế, Melody?”

Đúng lúc đó chuông cửa kêu vang, như một lưỡi dao sắc, cắt ngang sự nặng nề giữa họ.

“Để anh” Brand nói rồi bước nhanh ra.

Melody đi theo Brand. Khách là Lorraine. Brand nói “Thật ngạc nhiên, Lorraine”

Lorraine mỉm cười quyến rũ. Chưa bao giờ Melody thấy cô ta đẹp như bây giờ. Đôi mắt xám sắc sảo đánh chút phấn xanh rất hợp với chiếc váy. Tự so sánh với vẻ hoàn mỹ của Lorraine, Melody thấy mình thực lồi thối trong chiếc váy xanh lá cây giản dị.

“Em mang theo vài giấy tờ để anh ký” Lorraine nói, tay lôi ra một xấp giấy “Em biết anh muốn những giấy tờ này được chuyển đi càng sớm càng tốt, vì thế em nghĩ nên ghé qua lấy chữ ký của anh rồi sẽ bỏ vào bưu điện trên đường về”

“Em thật là chu đáo” Brand nói với nụ cười ấm áp “mặc dù đây là những việc ngoài phạm sự của em. Sang sớm anh sẽ đến văn phòng và họ sẽ phải đợi đến lúc đó, nhưng dù sao thì cũng cảm ơn em. Sao em không vào nhà và uống một tách cà phê trong khi chờ anh ký nhỉ?”

“Em rất sẵn lòng” Chỉ đến lúc đó cô ta mới thôi nhìn Brand, và nhận ra sự hiện diện của Melody bằng một cái nhếch mép.

Ba mươi phút sau. Melody đặt tách cà phê xuống bàn và đứng dậy. Sự có mặt của cô là thừa. Brand và Lorraine quá mê mải với công việc, và chắc chắn rằng Brand còn không nhận thấy cô vẫn ở cùng phòng với anh.

Brand nhìn lên đầy vẻ ngạc nhiên khi cô đứng dậy “Em không định đi đấy chứ?” Anh mỉm cười và sự trêu mến dâng đầy trong mắt khi anh nói “Có phải bọn anh đã làm em chán vì những chuyện công việc này không? Em cứ ở lại, anh hứa sẽ nói về một chuyện gì khác”

Melody ngạc nhiên khi thấy Brand băn khoăn và muốn cô ở lại. Anh không thích được ở một mình với Lorraine ư? Cô cay đắng nghĩ có thể anh làm thế chỉ vì lịch sự, và cô đi càng sớm thì anh càng vui.

Melody trả lời tội lỗi “Em muốn lên xem Tammy thế nào. Hai người thứ lỗi nhé.” Cô cố nở nụ cười “Rất vui được gặp lại cô, Lorraine” Cô nói thêm, hy vọng sẽ không bị trời phạt về lời nói

dối đó.

Lorraine gạt đầu lịch thiệp và Melody đi ra, đầy mệt mỏi khi tưởng tượng hai người sẽ ngồi sát lại gần nhau hơn, thậm chí quàng tay qua nhau vì đã có được sự riêng tư. Cô biết chính mình đã tạo cơ hội cho họ, nếu sự thực đúng như cô tưởng tượng.

Chiều muộn ngày thứ bảy thật nóng bức, và hầu như không có một ngọn gió. Mặt nước dưới chân dốc phẳng lặng và ánh mặt trời chói chang dát vàng trên làn nước xanh mát. Melody dựa lưng vào ghế và nhắm nghiền mắt lại. Cái nóng dường như làm cô mất hết sinh lực và tăng thêm cơn đau đầu âm ỉ. Cô còn cảm thấy buồn nôn, và nuốt nước bọt rất khó khăn.

Những câu chuyện ngoài sân cứ ồn ào quanh cô, và trong giây lát, dường như cô không thể nghe thêm được chứ không đến tham gia. Ngoài Brand, Carl, Nicole; Dale và Marie vừa đột ngột ghé qua. Marie và Nicole có vẻ hợp nhau ngay và đang trò chuyện như hai người bạn cũ nên Melody cũng yên tâm nghỉ ngơi đôi chút.

Cô cho rằng cảm giác khó chịu của mình xuất phát từ đêm qua thao thức không ngủ. Cô lên giường sau khi nhòm qua phòng Tammy, lúc này đã ngủ trên chiếc gối ẩm nước mắt, nhưng chính cô lại không thể ngủ được. Tâm trí cô vẫn tiếp tục vẩn vơ xuống dưới nhà, tự hỏi xem chuyện gì đang diễn ra trong phòng khách. Mãi đến hai giờ sáng Brand mới lên ngủ. Cô biết thế vì khi nghe tiếng chân anh cô đã liếc nhìn chiếc đồng hồ dạ quang cạnh giường.

Tất nhiên cô giả vờ đã ngủ, nhưng phải mất hàng giờ sau cô mới lơ mơ và thậm chí sau đó cô cũng chỉ chập chờn.

Giờ cô tự hỏi mình, như nhiều lần trước, là tại sao anh vẫn đòi cô làm vợ trong khi đã yêu người đàn bà khác?

Dù không định nhưng cô vẫn quan sát anh trong vai một chủ nhà mến khách, chuyện trò sôi nổi với Carl và Dale, dường như anh đang tận hưởng niềm vui, và cô tự hỏi giá mình có thể biết về anh, có thể hiểu anh thực sự. Anh là một người rất kiên quyết, rất cứng rắn, ấy thế mà lại tha thứ cho người anh lầm lỗi của cô; một người cởi mở và thân thiện với khách khứa, nhưng cũng là người có thể tống tiền để một người phụ nữ phải làm vợ mình, vừa nồng nhiệt lại vừa lạnh lùng với cô. Anh cũng là người sống hai cuộc sống, cô bức tức nghĩ khi nhớ đến chuyện tối qua.

“Bây giờ ai đang ở với lũ trẻ?” Marie hỏi.

Melody quay lại với thực tế khi nghe Nicole trả lời. “Cháu mình, Jim” rồi lắc đầu với vẻ không hiểu “Mình nghĩ nó sẽ rất muốn đi để gặp Tammy, nhưng nó lại đòi ở nhà với bọn trẻ. Thế Tammy đâu, Melody?”

Melody nhún vai làm vẻ thờ ơ “Đi xem phim với mấy đứa bạn gái” Rõ ràng là Nicole không biết chuyện xảy ra giữa hai đứa trẻ nên cô cũng im lặng luôn.

Một lát sau, khi Marie và Nicole đang bàn luận về những cuốn sách mới nhất, Melody lúi vào bếp. Trước khi Juanita ra về bà đã chuẩn bị cho họ một bữa tiệc đứng gồm có thịt thái lát, salad rau và mứt quả. Melody chuẩn bị để mang đồ ăn ra sân, vui mừng vì được ở một mình, dù ngắn ngủi.

Cô kéo đĩa thịt đông trong tủ lạnh ra và mang đến quầy bar. Vừa lúc đó cánh cửa bếp bật mở và Dale bước vào. Những giây phút được có riêng mình xem ra đã chấm dứt. Giấu sự thất vọng, cô cố nở nụ cười “Anh cần gì à?”

“Lấy thêm đá” Dale nói “Nhưng anh cũng vào để xem có giúp gì được không”

“Cảm ơn anh, em cũng vừa xong, vừa lúc anh có thể mang hộ em mấy đĩa này ra ngoài”

“Được thôi, nhưng hãy nói cho anh em nghĩ thế nào về Marie?”

Melody trả lời ngay “Em rất thích cô ấy”

“Anh cũng thế. Thực tế là anh đã yêu cô ấy”

Melody cười “A ha! Trái tim phiêu của ông anh ăn chơi của tôi cuối cùng cũng bị sa bẫy!” Cô tò mò hỏi thêm “Còn Marie có cảm thấy thế không?”

Dale lắc đầu, ủ rũ nhìn vào chiếc tủ lạnh “Anh không biết”

Nụ cười trên chốc biến mất khỏi gương mặt Melody. Có một điều gì đó đang làm Dale buồn. Cô nhẹ nhàng “Thế anh đã hỏi cô ấy chưa?”

“Chưa”

Melody làm một cử chỉ khích lệ “Vì Chúa, Dale, tại sao không?”

Anh nhìn vào mắt cô và có một nỗi buồn sâu thẳm ẩn chứa trong đó. Cuối cùng anh nói “Chắc chắn em hiểu, Mel” Anh quay đi “Nếu biết Marie cũng nghĩ như anh, anh sẽ hỏi cưới cô ấy ngay”

Melody thấy khó hiểu “Thế chuyện đó thì có gì tồi tệ? Chuyện anh muốn cưới Marie ấy?”

Dale quay người lại đối diện với cô, đôi mắt anh rực sáng “Tất nhiên là anh muốn cưới cô ấy! Hơn bất cứ thứ gì trên thế gian này. Nhưng việc kết hôn rất tốn kém- nhất là khi bắt đầu một gia đình- và anh đã không thể kham nổi việc đó, nhiều năm qua!”

Giọng anh như gằn xuống, và trước khi Melody kịp nói gì, anh bất ngờ thụi mạnh nắm tay phải của mình vào lòng bàn tay trái “Anh đã làm rối tung cuộc đời em, vì thế anh không có quyền tìm kiếm hạnh phúc cho bản thân mình, cho tới khi anh giải quyết mọi việc cho em. Anh đã nói là anh đang dành dụm từng xu một để trả cho Brand, và anh định làm càng sớm càng tốt để xin anh ta giải phóng cho em. Làm sao mà anh có thể hỏi cưới ai trong tình trạng này? Điều đó thật không công bằng cho em, Mel!” Giọng anh run run “Em đã cứu anh khi anh cần em và anh sẽ không bao giờ quên điều đó”

Cô nói với nụ cười ngập ngừng “Người nhà với nhau mà, Dale. Và anh cũng không phá hỏng cuộc đời em đâu, nên cũng đừng cố chấp thế nữa”

“Không?” Dale cười khẩy “Thế tại sao lúc nào anh cũng thấy em buồn?”

Melody giật mình, và phản kháng lại ngay. “Không phải như thế. Em..”

“Đừng chối nữa. Anh thấy rõ điều đó. Anh là anh trai em, đúng không? Anh hiểu em, và biết

những gì anh đã gây ra cho em”

Cô lắc đầu và khẽ chạm vào tay anh, khẩn khoản “Không, Dale. Đúng là do lỗi của anh khiến cho em phải tái hôn với Brand, nhưng nếu em không hạnh phúc thì đó lại là lỗi của em chứ không phải của anh. Em đảm bảo với anh là Brand không hề ngược đãi em”

“Anh không nghĩ Brand là người như thế, nhưng chỉ vì anh mà em không lấy được người đàn ông em yêu và....”

“Rob? Không, anh không cần cảm thấy có lỗi vì việc đó. Em mới hiểu ra rằng em không yêu Rob. Sẽ là một sai lầm khủng khiếp nếu em lấy anh ấy”

“Thế thì điều gì khiến em không hạnh phúc, Mel?” Anh nài nỉ.

Cô mỉm cười và lắc đầu “Chẳng có chuyện gì cả. Đừng lo cho em. Giờ thì, nói về Marie” cô chuyển nhanh đề tài để khỏi phải nói về cuộc sống riêng của mình “nếu Marie yêu anh, hãy giữ chặt chị ấy, Dale. Em rất muốn Marie làm chị dâu mình”

“Nhưng anh vừa giải thích..” anh lại định bắt đầu tự trách.

Melody lắc đầu mạnh mẽ “Chúng ta đều hiểu rằng dù có phép nhiệm màu để ngày mai anh có thể trả hết tiền cho Brand, thì anh ấy vẫn không để em đi cơ mà. Dù là không khỏi tổ được anh đi nữa, thì Brand vẫn có thể huỷ hoại anh bằng cách để sự thật này phơi bày ra suốt cuộc đời của anh. Vì vậy, hãy tiếp tục cuộc sống của anh đi, và hãy tận hưởng hạnh phúc, Dale. Anh có đau khổ cũng chẳng ích gì đâu. Brand sẽ luôn nắm đằng chuôi để kiểm soát em và anh ấy biết điều đó, và chúng ta cũng nên đối mặt với thực tế: Brand sẽ không bao giờ buông tha cho em đâu”

“Hoàn toàn chính xác” một giọng nói chột vang lên “ Anh rất mừng là em hiểu rõ như vậy”

Brand uể oải tựa vào khung cửa, khoanh tay trước ngực, cứ như đã ở đó từ lâu.

“Anh không có quyền nghe trộm” Melody giận dữ.

Brand nhếch mép “Không ư? Nhưng đôi khi chỉ có thể nghe được những cuộc đối thoại thú vị bằng cách đó”

Dale nói bằng một giọng căng thẳng “Nhân tiện anh ở đây, Brand, và vì anh cũng đã tình cờ nghe được câu chuyện, tôi nghĩ, ta hãy làm rõ mọi chuyện đi”

Đôi lông mày rậm của Brand nhướn lên, anh đi vào với vẻ ung dung, đối lập với sự căng thẳng của hai anh em Dale, và hỏi bằng giọng uể oải kéo dài “Làm rõ chuyện gì hả Dale?”

“Tôi muốn anh hứa là ngay khi tôi trả anh đến đồng xu cuối cùng, anh sẽ để Melody tự do”

“Xin lỗi nhé, ông bạn” Brand hồ hững đáp “nhưng tôi không thể làm như vậy. Như quý bà đây vừa nói với ông, tôi sẽ không bao giờ để quý bà đi” Anh nhướn mắt sang gương mặt tái xanh của Melody và nhẹ nhàng nhắc “Các vị khách đang đợi. Em có nghĩ là tốt hơn hết ta nên ra với họ không?”.

Chương 10

Những con sóng vỗ nhịp nhàng vào mạn thuyền, tạo thành thứ âm thanh duy nhất có thể nghe thấy ngoại trừ tiếng kêu của chú chim mòng biển lâu lâu cất lên trên bầu trời quang đãng. Phía xa là đảo St. Jôseph mờ sương. Melody nheo mắt lại khi nhìn đường chân trời. Mặc dù đã đội mũ để tránh ánh nắng gay gắt nhưng cô lại quên đem theo kính râm. Cô nhìn Brand, khi anh cuộn dây lại và gỡ chú cá hồi đầu tiên câu được trong ngày.

“Chúc mừng!” Cô nói đầy ngưỡng mộ.

Brand cười toe toét khi gỡ con cá ra và đặt nó lên tấm ván thuyền trước khi thả lại xuống nước. Mặt trời vàng rực trên mái tóc đen huyền và đôi mắt đen thẳm của anh, như phản chiếu mặt nước lấp lánh kim cương sáng chói. “Anh luôn nói rằng em là vận may của anh” anh nói.

Melody mimỉ cười buồn bã “Thật tệ là nó chỉ đúng cho việc câu cá mà thôi” cô nói không mấy may suy nghĩ.

Nụ cười của Brand biến mất và thay thế bằng một thoáng cau mày “Đúng thế” anh tán thành với giọng lạnh lùng đột ngột “thật tệ phải không?”

Melody cắn chặt môi dưới. Cô thất vọng tự hỏi tại sao mình lại nói như vậy? Cho tới sáng nay Brand vẫn rất dễ chịu, một thay đổi tốt so với vẻ tức giận của anh hôm qua, khi Dale nói với anh về tự do của cô. Giờ thì cô đã đi quá xa và phá hỏng sự hoà thuận đã có giữa họ.

Cô thở dài, quấn dây câu của mình lại và thay mồi. Miếng mồi trước đã bị chú cá nào rửa mất mà cô thậm chí không nhận thấy. Rồi với sự thành thạo đầy kinh nghiệm, cô lại thả câu. Sợi dây vút đi trên mặt nước.

Cả hai người đều im lặng, rồi Melody nhanh chóng cảm thấy khó chịu và cô đặt mu bàn tay lên vàng trán ướt đầm mồ hôi, hoảng sợ nhận thấy cơn buồn nôn hôm trước trở lại. Cứ mỗi lần con thuyền lắc lư cô lại cảm thấy tệ hơn.

“Có chuyện gì thế?” Brand đột nhiên hỏi “Hối hận là đã đi à?”

“Em chỉ bị nóng thôi” cô quanh co “Lâu lắm rồi em mới bị gò bó thế này trên một chiếc thuyền, không chựa quây thoải mái được” Bụng cô như sôi lên và cô hơi nhăn mặt, lo lắng nghĩ rằng mình đã nhiễm phải một loại viruts nào đó, nhưng không định bảo với Brand là thấy muốn ốm.

Một lát sau, cô mừng vì đã giữ im lặng. Với bộ mặt lạnh lùng, Brand nói “Em không thích nữa phải không? Anh vẫn nhớ trước kia em thích ở đây cả ngày, vậy là em không thể chịu được khi phải ở một mình với anh, đúng không? Chắc chắn là em sẽ thích hơn nhiều nếu vị hôn phu cũ của em ở đây, thay vì anh”.

Câu nói của anh như một que diêm làm bùng lên ngọn lửa. Melody hết chịu nổi. Cô đã cam chịu nhiều hơn có thể với người đàn ông này, và giờ đây, việc bị anh ta chế nhạo trong khi cô đang cảm thấy ốm đã vượt ngoài giới hạn. Anh như chỉ muốn cãi nhau, và đột nhiên cô cũng

muốn thế.

“Đúng đấy” cô la lên “Đúng! Đúng! Đúng! Tất nhiên là anh nói hoàn toàn đúng! Thà Rob ở đây với em còn hơn! Giờ thì anh vừa ý rồi chứ?” Cô nhìn anh không chớp.

Brand cau mày lại. Anh nói bằng một giọng rất lạ, gượng ép “Khi chạy khỏi anh, em có đến với hắn ta không?”

Melody quay đi, cô không thể chịu nổi cái nhìn của anh. Những con sóng vỗ vào mạn thuyền làm bắn tung bọt nước lên mặt nhưng cô hoàn toàn không để ý. Cô hỏi lại bằng giọng căng thẳng “Việc đó có quan trọng không?”.

“Mẹ kiếp, có, rất quan trọng!” Brand nổi sung “Nó rất quan trọng để xem vợ tôi có phản bội sau lưng tôi không, trước khi cô ấy rời bỏ tôi mà không nói một lời nào!”

Melody cứng miệng lại và đôi mắt chứa đầy sự thù địch khi cô quay ngoắt lại đối mặt với anh “Đó hoàn toàn không phải việc của ranh” cô nói bằng giọng lạnh lùng, gay gắt “trừ phi anh sẵn lòng đáp lại bằng cách thú nhận những câu chuyện tình ái được che giấu của anh trong khi chúng ta đang là vợ chồng”

Anh vụt tóm lấy cổ tay cô “Em đang ám chỉ chính xác điều gì?” Anh gầm lên trong họng.

“Anh định dùng bạo lực với tôi à. Brand?” Cô chế nhạo trong khi cô vận tay để thoát ra “Chúng ta sẽ rơi xuống nước cả thôi!” Ngay khi cô nói, con thuyền trông tránh chao đảo.

Brand thả tay cô ra, và khi thuyền đã đứng yên, anh nói với cô bằng giọng kiềm chế đáng sợ “Hãy giải thích em vừa nói gì. Đây không phải là lần đầu tiên em ám chỉ một điều gì đó và chúng ta phải làm rõ chuyện này, một lần cho mãi mãi”

“Em không phải giải thích điều gì cho anh cả” Cô gắt lên khi xoa xoa cổ tay bị đau “Anh thích chơi trò tỏ vẻ vô tội, bối rối, nhưng nó không có tác dụng gì đâu! Em không còn là cô gái ngu ngốc, khờ dại trước kia nữa!”

“Em buộc tội anh ngoại tình à?” Anh hỏi đầy ve khinh miệt “Đừng lối bịch thế, Melody. Việc gán cho anh những lời buộc tội bừa bãi, thiếu căn cứ nhằm che đậy những sai trái của mình là hoàn toàn vô ích” Anh lắc đầu. “Tất cả những gì anh biếts là vợ anh đã rời bỏ anh mà không nói một lời nào, và anh muốn biết lý do. Một lúc nào đó anh sẽ biết sự thật, vì thế tốt hơn hết là em hãy thú nhận bây giờ đi. Có phải vì cái gã mà em đã đính hôn không? Anh có quyền được biết sự thật”

Melody gần như phát điên “Đúng đấy! Anh không có quyền gì với em” Cô oà khóc “Có thể anh buộc được em phải tái hôn với anh, nhưng không thể buộc em đưa ra bất kỳ lời giải thích nào cả. Nhất là khi nói cũng vô ích. Giống như em thôi, anh thừa biết tại sao em lại bỏ đi, Brand Travers, và nếu anh không chịu trung thực với em, thì tất nhiên anh cũng đừng hi vọng em sẽ thật thà với anh. Nếu có thể, em sẽ rời xa anh một lần nữa, ngay lúc này, và em sẽ đi thật xa để anh không bao giờ có thể tìm thấy. Em căm thù anh, Brand! Anh có nghe thấy không, em căm thù anh. Anh muốn sống cùng với nỗi căm thù này trong quãng đời còn lại của chúng ta không?”

Melody ôm mặt khóc. Toàn thân cô run rẩy, tiếng nước nở nghẹn lại, cơn buồn nôn lại đang hành hạ. Cô chỉ ngẩng đầu lên khi nghe thấy tiếng động cơ nổ. Brand đang hướng mũi thuyền vào bờ, và cô thấy khuây khoả, nhẹ nhõm.

Tammy và Kathy Elbert ở lại cùng với ông bà nội của Brand. Hai cô bé không thích đi câu mà thích tắm nắng và nghe đài âm ỉ trên bờ.

Ông nội cũng không ra biển vì đang bị đau lưng. Giờ cả ba gặp Brand và Melody ở cầu tàu, hỏi xem chỗ cá họ câu có đủ cho bữa trưa không.

Melody phải cố gắng tốt độ để trải qua nốt phần ngày còn lại. Bà nội muốn họ dùng bữa trưa chủ nhật mà bà đã chuẩn bị rất chu đáo và Melody buộc phải dành hàng giờ, tưởng như vô tận, để cười cười nói nói, và làm ra vẻ mọi chuyện đều tốt. Thần kinh cô như căng ra như sắp đứt, và nhìn vẻ cứng nhắc của Brand, cô hiểu anh cũng đang phải rất cố gắng.

Khi rót trà vào cốc đá, Melody tự nhủ ít nhất thì cơn buồn nôn mà cô cảm thấy lúc trước cũng đã qua đi. Chắc chỉ là một con virút trong hai tư giờ, và cô cảm thấy thật dễ chịu rằng cái cảm giác khổ sở đó ít nhất cũng không còn quấy rầy cô nữa.

Melody lén nhìn trộm Brand từ bên cạnh. Gương mặt nhìn nghiêng của anh như tạc từ đá, một gương mặt cứng nhắc và xanh xao. Toàn bộ sự chú ý của anh dường như chỉ dồn vào đường quốc lộ, nhưng cô biết rằng một trí óc đang hoạt động tích cực sau cái dáng vẻ cứng rắn mạnh mẽ kia. Anh đang nghĩ gì nhỉ? Cô tự hỏi. Có phải anh đang nghĩ về cuộc cãi vã giữa họ, về những lời lẽ đầy thù ghét mà họ đã quăng vào nhau không?

Những suy nghĩ của cô cứ quanh quẩn trong màn sương của cả sự mơ hồ lẫn tức giận. Cô đã nói thẳng với anh rằng cô biết những chuyện phiêu lưu tình ái của anh trước kia, ấy vậy mà anh vẫn không chịu thừa nhận là cô đúng. Tại sao nhỉ? Anh hy vọng che giấu được điều mà cô biết ư? Đúng, cô không gọi ra cái tên Lorraine, nhưng cũng đâu cần làm vậy. Thế là đủ để bảo rằng cô đã biết.

Vậy mà Brand còn dám qui kết rằng cô buộc tội anh nhằm che đậy cho “mưu đồ phản bội” của mình. Thật nực cười! Cô chưa xót nghĩ, song không thấy buồn cười chút nào. Thật “tiện” cho anh khi làm vậy. Gán cho người khác những tội tương tự là một cách che đậy hữu hiệu tội lỗi thực sự của mình.

Liệu anh có tin những tội mà anh buộc vào cô không nhỉ? Ngay lúc này, cô hy vọng là đúng thế. Nếu Brand thực sự nghĩ cô đã bỏ anh vì một người đàn ông khác, thì dù thế nào, điều đó cũng xoa dịu lòng tự ái của cô. Nó chứng tỏ rằng ít nhất anh cũng thấy cô còn quyến rũ với những người đàn ông khác.

Tất cả mọi thứ thật lộn xộn, cô mệt mỏi nghĩ, và không nhìn thấy giải pháp nào. Cô đã nói với Brand là căm thù anh, và vào lúc này, điều đó ngẫu nhiên lại đúng. Cô liếc sang gương mặt nhìn nghiêng của anh lần nữa, và bỗng nghĩ, chắc anh cũng thù ghét cô, vì Brand không phải là người dễ tha thứ cho phụ nữ, nhất là về tội không chung thủy. Anh thì có thể, nhưng vợ anh thì không được phép. Cô cười thầm, tan vỡ ảo tưởng. Những chuẩn mực tốt đẹp xưa cũ vẫn còn hiệu lực.

Khi họ về đến nhà, Brand vào ngay phòng làm việc còn Melody đi tắm. Cô đã kiệt quệ, cả về thể xác lẫn tinh thần, và không ao ước gì hơn là được ở một mình.

Bồn tắm nóng làm dịu bớt cơ bắp căng thẳng, nhưng không làm dịu thần kinh cô. Tắm xong, Melody không ngừng đi đi lại lại quanh phòng. Còn quá sớm để nghĩ đến chuyện ngủ. Và cô biết đêm nay giấc ngủ còn lâu mới đến. Thậm chí một cuốn sách hay, một bộ phim hấp dẫn cũng không có tác dụng vào lúc này.

Khẽ thở dài, cô rời phòng ngủ xuống nhà, thở phào khi thấy cửa phòng làm việc của Brand vẫn đóng im ỉm, và lẩn vào bếp đun một chút sữa. Vài phút sau, với cốc sữa nóng trên tay, cô ra sân.

Đó là một đêm tối trời và ngồi nghe tiếng sóng vỗ bờ rất phù hợp với tâm trạng cô lúc này. Không khí mượt như nhung, thoảng hương hoa phả vào mặt cô mát lạnh, và dần dần về yên bình của sự tĩnh lặng đã làm cô bớt căng thẳng.

Cô ngồi đó, không muốn vào nhà, vì chắc chắn sẽ lại phải đối mặt với Brand, hắt cánh cửa ra sân bật mở. Cô ngược mắt nhìn lên, thầm mong là Brand, nhưng đó lại là Tammy. Trong giây lát, cô ngồi nín lặng, hy vọng nó sẽ không thấy và sẽ quay vào. Cô vẫn chưa muốn nói chuyện với bất kỳ ai.

Hy vọng vô ích “Melody? Có chị ở ngoài này không? Giọng Tammy vang lên trong màn đêm dày đặc, bóng nó in lên lối cửa.

Melody hơi bực mình song buộc phải vui vẻ trả lời “Có, Tammy. Chị ở đây”

Tammy bước ra và đóng cửa lại “Sao chị lại ngồi ngoài này một mình, và trong bóng tối thế?”

“Chỉ để tận hưởng sự tĩnh lặng”

Cả hai cùng ngồi im, nhưng đó không còn là cái tĩnh lặng yên bình cho Melody nữa. Cô có cảm tưởng là nó đang có điều gì đó khúc mắc, và cô đợi để nó tự nói ra. Đã hình dung vậy nhưng khi nó nói, cô vẫn sốc.

“Có phải chị và Brand lại định ly hôn không?” Nó hỏi thẳng luôn.

Melody siết chặt tay lên thành ghế, và như nghẹt thở “Một cuộc ly hôn? Cái gì khiến em bỗng nhiên phải hỏi vậy?”

“Vì em thấy Brand đang chuyển quần áo từ phòng ngủ ra phòng khách. Có chuyện gì thế, Melody? Cãi nhau, hay có chuyện gì?”

Choáng váng, Melody chỉ có thể ngậy người nhìn cô em chồng, và cảm thấy mừng vì màn đêm đen che đi khuôn mặt của cô khỏi cái nhìn dò xét của nó. Một cảm giác tê liệt lan truyền trong cô, từ đầu óc đến chân tay.

Brand muốn ngủ riêng và không thêm một lời với cô? Cô đã bắt đầu có cảm giác trở lại, đó là một mớ hổ lốn của cái lạnh lẽo, cay cú, giận dữ, khó chịu và khiến cô bủn rủn hơn cả một cơn thịnh nộ.

Sao anh dám làm cô bế mặt đến thế? Sao lại để Tammy nhìn thấy và cô lại phải nghe lại từ nó; cô , vợ anh? Cô sẽ không bao giờ tha thứ được việc này. Không bao giờ!

Nhưng Tammy vẫn ở bên, chờ đợi câu trả lời. Melody cố không để có chút xao động nào trong lời nói “Tammy, đây là một vấn đề riêng tư, chỉ liên quan tới anh chị, và chị cũng không định nói với em”

“Nhưng đó cũng là việc của em” Tammy cãi “Nếu chị định bỏ đi thì điều đó ảnh hưởng tới em cũng như tới cả hai anh chị, và điều đó có nghĩa là cuối cùng thì Brand sẽ lại gửi em đến một trường nội trú khác, và em không muốn..” Giọng Tammy lạc đi khi cố nén nước mắt, rồi nó bỗng hét lên “Điều này sẽ thành sự thật! Em biết điều này sẽ xảy ra! Thế thì rốt cuộc tại sao chị lại quay trở lại? Em vừa mới bắt đầu y-yêu quý chị lại, nhưng giờ thì em căm thù chị, Melody. Em căm thù chị hơn bất cứ ai hay bất cứ thứ gì trên đời này!” Cô bé bật đứng dậy và chạy vội vào nhà.

Melody để mặc. Không thể nói chuyện với Tammy khi nó đang trong trạng thái ấy, và hơn nữa, trong hoàn cảnh này thì không thể đưa ra một giải thích hợp lý nào.

Nhưng cô bàng hoàng “Em căm thù chị!” Cái tính từ ấy được thốt ra quá dễ dàng, vào hôm nay. Đó là lời cô đã nói với Brand, và giờ đây Tammy tự nói với cô. Và Brand không nói, nhưng đang chuyển đi khỏi căn phòng vợ chồng.

Vẻ yên bình của đêm đã bị phá vỡ, thế giới đột nhiên đảo lộn. Thế thì tại sao những con sóng vẫn vỗ bờ? Tại sao gió vẫn thổi? Tại sao vầng trăng cứ ở mãi trên trời? Thật không thể tin được rằng ở ngoài kia, vạn vật vẫn như cũ, nhưng thực tế chẳng gì còn như cũ cả.

Cô đứng lên, bạnh vai một cách vô thức, như sẵn sàng gánh chịu, và với những bước chân quả quyết, cô đi vào nhà.

Cô gặp Brand trong phòng ngủ của họ. Anh đang lấy những chiếc áo gấp ngay ngắn ra khỏi ngăn kéo tủ, và không thấy cô vì đang quay lưng lại ra ngoài. Trong giây lát, cô nhìn anh với sự tức giận rồi đóng sầm cánh cửa sau lưng lại.

Họ nhìn nhau. Gương mặt anh xanh xao hơn ban ngày, và xuất hiện những nếp nhăn sâu. Mái tóc anh rối bù như thể phải liên tục xột tay vào đó và đôi mắt là hai hốc tối sẫm.

Sự căng thẳng giữa họ có thể cầm nắm được. Melody hết đan tay vào lại gỡ tay ra. Trái tim cô đập dữ dội trong lồng ngực, và chắc là anh nghe thấy, dù đứng tận đầu kia căn phòng.

“Thì ra..đó là sự thật” cuối cùng, cô nói bằng một giọng rời rạc “Tammy bảo với em là anh đang dọn đi”

“Đúng. Anh nghĩ như thế là tốt nhất”

“Anh có định đi khỏi nhà không?” Cô hỏi, gần như bóp nghẹn từng từ.

“Không. Chỉ là chuyển sang một cái giường để trống bên phòng khách thôi” Đột nhiên anh lục lại ngăn kéo tủ lần nữa.

Hành động đó làm Melody giận điên lên, và cô lao tới bên anh “Anh không thể làm thế” Cô rít

lên.

Brand ngẩng đầu lên và có một vẻ nhạo báng trên gương mặt “Không ư? Thì em cứ chờ xem”

“Anh không thể” Cô nhấn mạnh “Anh vừa khiến Tammy đau khổ, và rồi những người làm sẽ rỉ tai nhau, sau đó nữa sẽ là tất cả...Tôi không chịu được điều đó, Brand. Anh có nghe thấy không?” Giận quá mất khôn, cô đánh anh và làm rơi chiếc áo anh đang cầm xuống sàn.

Brand, với sự nhanh nhẹn bất ngờ của một con rắn tấn công, nắm chặt cổ tay cô và lắc mạnh “Hãy hiểu điều này, Melody” anh gầm lên “tôi sẽ làm tất cả những gì tôi muốn và cô không thể làm gì để ngăn tôi được” Anh thô bạo đẩy mạnh khiến cô ngã xuống giường “Hãy tránh xa tôi ra” anh nói thêm.

Sửng sốt, cô nằm đờ ra, đôi tay run run gạt tóc vương trên mặt, không nhận thấy chiếc áo choàng đã tuột xuống, và lộ bộ ngực phập phồng dưới chiếc áo ngủ mỏng và ngắn mà cô đang mặc “Tại sao?” Cô hỏi “Tại sao anh lại làm thế?”

Brand lườm cô “Chắc chắn là sau sáng nay” Rồi, đầy vẻ nhạo báng, anh nói sảng “Cái mảnh khoe nhỏ đó không có tác dụng gì đâu. Thân thể cô không bao giờ cảm dỗ được tôi đâu, vì vậy tốt hơn hết là cô nên che người lại đi”

Sục sôi bởi sự ngượng ngùng, và tức giận làm cô biến sắc “Tôi không định làm thế” cô phản kháng, trong khi những ngón tay run rẩy xếp nếp áp choàng trên ngực lại “Tôi... nguyên rửa anh, chứ không phải đang cố tình quyến rũ anh”

Anh nhướn mày lên, thể hiện sự hoài nghi “Không ư?”

“Không!” Cô mệt mỏi lắc đầu “Không phải mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nếu để tôi đi sao?” Giọng cô mệt mỏi.

Anh nắm mạnh tay lên nóc tủ và tiến về phía cô, cho tới khi đứng trước mặt cô, đầy vẻ hăm dọa “Quên cái chuyện quái quỷ đó đi, melody. Tôi đã nghe anh em cô nói về nó đủ rồi. Cô sẽ không rời khỏi đây nếu cô còn muốn cứu anh trai mình” anh tàn nhẫn nói thêm.

“Tại sao không? Rõ ràng là anh không còn cần tôi nữa” Cô nhìn vào mắt anh, không nao núng.

“Cô hoàn toàn đúng, tôi không còn cần cô nữa. Đã có lúc tôi nghĩ chúng ta vẫn còn có được một cuộc hôn nhân bình thường, bất chấp quá khứ, nhưng tôi nhầm. Sáng nay cô nói rõ mọi chuyện rồi. Tuy nhiên, cái lý do khiến tôi lấy cô vẫn còn tồn tại, và cô phải ở đây”

“Trong khi anh chuyển sang một phòng khác, và cứ tiếp tục những chuyện lăng nhăng?”

“Tôi không quan tâm đến chuyện đó” anh đáp bằng một giọng chán nản.

Máu dồn lên mặt khi cô nhìn anh “Có thể anh không quan tâm, nhưng tôi thì có” Cô khóc “Anh làm tất cả những việc này để gây khó dễ và làm tôi bế tắc phải không?”

Brand cười nửa miệng “Tôi không nghĩ đến những điều đó” anh nói “nhưng giờ cô nhắc đến thì có đúng như thế cũng không sao. Bởi cô từng gây khó dễ và làm tôi bế tắc hơn thế này nhiều khi cô bỏ tôi mà đi, năm năm trước đây!”

“Tôi căm thù anh, Brand” Cô thốn thức “Và sẽ không bao giờ, không bao giờ tha thứ cho anh về hành động này”

Brand nhún vai “Tôi có thể chịu đựng được” Anh bình tĩnh nói.

“Thế còn Tammy thì sao?” Melody hỏi “Nó rất đau khổ, nghĩ rằng chúng ta sắp có một cuộc ly dị nữa”

“Nó sẽ nhanh chóng nhận ra mình đã lầm, bởi tất cả sẽ vẫn tiếp tục như cũ, chỉ trừ việc chúng ta không còn ngủ cùng giường, thậm chí cùng phòng nữa” Anh vắt một đồng quần áo trên mắc qua vai rồi dừng lại nhìn cô một lần nữa “Cô lại được ngủ một mình, Melody. Nó sẽ giúp cô tự do mơ về cái gã mà cô không lấy được. Hãy mơ đẹp nhé”

Rồi anh đi, Melody yếu ớt ngã xuống chiếc giường to lớn và trống trải.

Chương 11

Sáng hôm sau, Melody thức dậy muộn. Cô đã trải qua một đêm thao thức, chỉ ngủ được khi đã nhọc mệt sau nhiều giờ trần trọc. Cô đi tắm, rồi mặc chiếc quần soóc trắng với chiếc áo cô tông in hoa. Đứng trước gương, cô choáng váng thấy mình trông thật xanh xao. Dưới mắt có những quầng thâm, còn đôi mắt thì đờ đẫn, không sinh khí.

Cô đã nhiều lần tự nhủ rằng Brand sẽ không bao giờ có thể làm cô tổn thương nữa. Cô không cho phép anh khiến cô đau khổ. Đầy quả quyết, cô ngồi vào bàn trang điểm, những quầng thâm được che phủ bằng phấn, đôi môi được thoa một lớp son bóng tươi trẻ. Dù cho việc gì xảy ra đi nữa, cô sẽ đối mặt với nó bằng một nụ cười tươi tắn. Nếu mọi người muốn bàn tán suy diễn về Brand và cô, thì cứ việc, nhưng không ai có thể nhìn cô mà dám nghĩ rằng cô đang bị suy sụp trầm trọng.

Khi cô xuống ăn sáng thì Brand đã đến văn phòng. Juanita dọn cho cô thịt muối xông khói với trứng, và Melody tự hỏi liệu bà đã biết sự thay đổi trong căn nhà chưa. Hay đã biết nhưng bà vẫn im lặng, và Melody rất biết ơn bà về điều đó.

Cô đã nghĩ là mình rất đói, nhưng không hiểu sao mùi thức ăn lại mang đến cho cô một cảm giác buồn nôn khác. Melody đâm bực với chính mình về cái thứ bệnh thoát đến thoát đi này. Cô chỉ đựng đến thức ăn khi dạ dày phản ứng dữ dội, song không thể đựng đến cà phê được. Thay vào đó cô uống nước cam và đường như nó có tác dụng một chút.

Tờ báo buổi sáng nằm trên bàn nhưng cô không buồn cầm lên. Tâm trí cô vẫn còn bị ám ảnh bởi những chuyện xảy ra tối qua, và cô biết mình khó có thể tiêu hoá bất kỳ thông tin gì trên báo.

Cô đang định rời bàn ăn thì Tammy đến, và ngồi phịch xuống một chiếc ghế đối diện.

“Chào em” Melody ép mình nở một nụ cười “Có phải đêm qua em cũng thức khuya?”

Tammy lắc mái đầu đen nhánh “Không, em dậy từ lâu rồi” Nó nhìn Melody với vẻ dò hỏi, nói thêm “Và em đã ăn sáng với anh Brand”

“Thì ra vậy” Dù cố gắng mấy, Melody cũng không thể nghĩ ra điều gì để nói lúc này.

Tammy cầm lọ muối lên và xoay giữa hai lòng bàn tay “Anh ấy nói hai người không phải đang định ky dị hay bất cứ cái gì tương tự khác”

“Đúng đấy” Melody đáp ngay. Các cơ của cô như căng ra, giọng nói cứng nhắc.

“Thế thì.... em không hiểu? Thế thì tại sao anh ấy lại không.... ngủ cùng chị nữa?”

Melody lắc đầu “Chị đã nói với em tối qua, đó là chuyện giữa chị và Brand thôi. Chị xin lỗi, Tammy, nhưng chị không định nói chuyện đó với em”

Tammy nôn nóng “Brand cũng nói hết chị. Nhưng có một điều mà mà cả hai dường như cố tình không hiểu là em cũng sống trong căn nhà này!”

Melody mỉm cười “Đúng thế, nhưng anh chị cũng có những chuyện riêng tư, kể cả với em. Em cũng không cho chị biết tất cả những bí mật giữa em và bạn bè em, đúng không?”

Tammy miễn cưỡng cười “Đồng ý” Cô bé đặt lọ muối xuống và cầm tờ báo lên “Hôm nay có rất nhiều quảng cáo về hàng hóa cho năm học mới” nó nói bằng giọng gợi ý.

Melody cười “Và khi chỉ còn một tháng nữa là đến năm học mới thì vấn đề đột nhiên lại trở nên cấp bách, đúng không?” Cô nhìn Tammy từ đầu đến chân “Em gầy đi nhiều đấy, Tam” Cô hơi ngạc nhiên, nói, và thầm trách gần đây, vì quá bận tâm đến chuyện riêng nên đã không chú ý tới nó. “Thực tế là” cô chậm rãi tiếp tục “giờ thì em đã có một vóc dáng hoàn hảo. Tất cả những quần áo của em nay đều quá rộng rồi phải không? Chị nghĩ em nói đúng. Đã đến lúc chúng ta phải đi mua sắm nhiều thứ. Và sẽ đi ngay hôm nay. Trước hết phải lên danh sách những gì cần mua đã, đúng không?”

Mười lăm phút sau, hai chị em chụm đầu vào nhau trên chiếc sofa trong phòng khách “Được rồi” Melody nói “Quần bò, áo sơmi, áo khoác, váy ngắn, mấy cái váy dài và...” Tiếng chuông cửa cắt ngang lời cô. Cô nhìn Tammy dò hỏi “Đang đợi ai à?”.

Tammy lắc đầu “Không. Để em mở cho”

Chỉ giây lát sau nó đã trở lại, mọi màu sắc trên mặt hoàn toàn biến mất, trở nên trắng bệch, với Jim Simon nghiêm nghị đứng sau.

“Chào Jim” Melody lịch sự nói trong khi đứng dậy “Em thế nào?”

“Tốt ạ” Cậu bé đưa ra một túi giấy to màu nâu “Nicole bảo em mang đến cho chị ít rau trong vườn nhà”

“Nicole tử tế quá. Đừng quên cảm ơn cô ấy hộ chị”

“Vâng” Jim cúi xuống nhìn chăm chăm vào nền nhà và mấp máy “ồ, em phải đi rồi”

“Chưa đi được đâu” Melody nói nhanh “Ngồi xuống đây và nói chuyện với Tammy vài phút để chị mang chỗ rau này vào bếp. Juanita vừa làm mứt đào và chị muốn gửi vài lọ cho Nicole”

Cô lảng lơ ánh mắt lờm nguýt của Tammy, và đi nhanh ra.

Đât là cơ hội tuyệt vời để Tammy xin lỗi, và cô mong nó sẽ biết tận dụng.

Trong bếp, Melody tìm ngay mút đào, nhưng cô không vội quay trở lại phòng khách. Sẽ cho chúng thêm mười phút nữa.

Mười phút trôi qua chậm chạp và khi cô vừa định đi ra thì Tammy bước vào, đôi mắt rạng ngời hân hoan “Jim và em đã làm lành, và đang muốn biết liệu em có thể đi với anh ấy ra biển hôm nay không? Anh ấy đi bằng xe jeep của Carl và chúng em muốn rủ Kathy cùng bạn trai cậu ấy đi cùng, và..”

Melody làm vẻ thất vọng “Thế còn cuộc đi mua sắm của chúng ta? Chị đã nghĩ chúng ta sẽ đi cả ngày, và chị thực sự muốn”

Tammy xịu mặt xuống “ừ nhỉ, đúng thế. Em quên mất. Em sẽ bảo Jim.”

Melody cười khúc khích khi Tammy định đi. “Ngốc ạ, chị trêu em thôi. Chị đang mong hai đứa sẽ hết chuyện hiểu lầm. Sao không tự hỏi chị đi lấy mút gì mà lâu vậy? Đi với Jim đi, và vui vẻ nhé. Nhớ về nhà trước sáu giờ”

Melody và Juanita nhanh chóng xếp cho chúng một giỏ thức ăn và đồ uống nhẹ. Xếp chặt mấy lọ mút đào vào trong góc, Melody nghiêm nghị nhắc chúng đưa cho Nicole trước khi ra biển. Chúng đồng thanh vâng ngoan ngoãn.

Melody đứng ở cửa vẫy chào bọn trẻ, và ngay khi cô đang định quay vào thì Dale bất ngờ đến.

“Có việc gì mà xuất hiện vào giờ này thế?” Melody ngạc nhiên hỏi khi Dale bước ra khỏi xe. Trông thật điển trai trong bộ comlê công sở thẫm màu và chiếc áo sơ mi xanh nhạt.

“Anh vừa kết thúc một cuộc họp kéo dài từ sáng sớm và anh đang trên đường đến công ty, chỉ định ghé qua để cho em biết tin tức của anh” Gương mặt anh rạng ngời hạnh phúc.

Melody trêu chọc “Marie mềm yếu đến độ chấp nhận anh rồi chứ gì?”

“Làm sao em biết?” Anh cần nhần.

“Qua nụ cười ngớ ngẩn của anh lúc này” cô cười to, lại gần Dale và hôn lên má anh “Anh hỏi cô ấy khi nào?”

“Tối qua. Đó là lý do tại sao mà anh tới đây ngay. Anh muốn khoe với em càng sớm càng tốt”

“Thế anh đã định ngày chưa?”

Dale gật đầu “Ba tuần nữa, kể từ thứ Bảy”

“Nhanh vậy sao?”

“Cả hai bọn anh đều không nghĩ đính hôn lâu thì tốt. Họ hàng thân thuộc cử Marie sống ở Ohio và cha cô ấy thì đã khá già, sức khoẻ lại yếu, vì thế bọn anh sẽ kết hôn ở nhà cô ấy..chỉ là một sự kiện riêng nho nhỏ trong gia đình nên sẽ không làm ông cụ mệt mỏi”

“Thật tuyệt! Nhưng thế cũng có nghĩa là em nên sắp xếp một bữa tiệc cho Marie càng sớm càng tốt. Nói với cô ấy gọi sớm cho em để lên danh sách khách mời”

“Em làm vậy cho anh sau tất cả những gì mà anh bắt em phải chịu à?” Dale ngờ vực.

Melody gắt “Đừng vớ vẩn. Em chán ngấy cái chủ đề đó rồi” Cô đẩy mạnh anh về phía chiếc xe “Em còn có nhiều việc quan trọng khác cần suy nghĩ. Giờ thì đi đi, em còn có hàng nghìn việc phải làm! Và đừng quên nói với Marie gọi cho em ngay lập tức!”

Dale cười “Em là cô em tuyệt vời, Mel” Anh ôm cô thật chặt trước khi lên xe, vui vẻ vẫy chào rồi phóng đi.

Melody chậm rãi quay vào nhà. Sự lãng mạn của mọi người dường như đều đơm hoa, cô nghĩ vậy, tất cả mọi người, chỉ trừ cô. Đột nhiên cô đứng lại. Tại sao cô lại nghĩ cái từ “lãng mạn” có liên quan tới Brand nhỉ? Đúng vậy, anh đã ân ái với cô kể từ khi họ tái hôn, nhưng nó đâu giống với “đang yêu”. Đó chỉ đơn giản là sự đòi hỏi của thể xác- không hơn không kém- và giờ anh cũng không còn ham muốn cô nữa, ngay trên cái hành động phi tình cảm đó nữa. Cô lạnh lùng nhắc nhở, đó chính là lý do tại sao anh dọn khỏi phòng ngủ của họ.

Cô lắc đầu giận dữ. Không được nghĩ về điều đó. Càng không được nghĩ về Brand. Nên tập trung vào bữa tiệc cho Marie. Nó sẽ khiến cô bận rộn, và ít nhất cũng giúp cô cảm thấy dễ chịu khi có một việc gì đó cụ thể để làm. Thật lạ, khi họ kết hôn lần đầu, dường như cô không bao giờ thiếu việc để làm, ngay cả khi có sự trợ giúp của gia đình. Nhưng lần này cô luôn cảm thấy như người ngoài, luôn lưỡng lự không biết nên làm một số việc cho gia đình hay tham gia lại vào các câu lạc bộ mà trước đây cô đã từng là thành viên. Tất cả những điều đó đã từng rất dễ dàng khi cô cảm thấy an toàn trong cuộc hôn nhân, nhưng giờ thì khác rồi.

Cô ngồi ăn trưa qua loa rồi vào phòng làm việc của Brand và ngồi xuống cạnh bàn, mỉm cười khi cầm bút lên danh sách khách mời. Lúc trước cô vừa kê danh sách mua sắm cho Tammy; giờ lại là một bữa tiệc cưới. Ngày hôm nay dường như là ngày sắp xếp mọi chuyện.

Cô thở dài và nhìn hư vô vào bức tranh trên tường. Thực là một sự hổ thẹn khi người ta không thể dễ dàng sắp xếp và chế ngự những tình cảm cũng như những mối quan hệ với người khác, nhưng cuộc sống lại không thể chuyển thành những danh sách giản đơn để có thể làm theo từng bước một. Cuộc sống là mặt biển đầy sóng gió bất chợt, với qua nhiều cạm bẫy ngầm và luôn gây nguy hại cho những ai không cẩn thận.

Melody cắn chặt môi. Đầy cương quyết, cô bắt đầu viết. Cô cần phải chuẩn bị thiệp mời, đồ trang trí, đồ ăn, thậm chí một số trò chơi.

Một lát sau Marie gọi đến, luôn miệng cảm ơn cô. Hai người dành một chút thời gian để bàn về đám cưới trước khi chuyển sang danh sách khách mời. Họ bố trí bữa tiệc một tuần sau đó, và khi đã gác máy, Melody thấy rất hài lòng vì đã có sự khởi đầu tốt đẹp. Cô đang định gọi cho Nicole, một người chắc chắn sẽ có nhiều ý tưởng cho việc trang trí và các trò chơi thì chuông điện thoại lại reo vang.

Cô nhắc máy lên nghe và lơ đãng nói “Alô” trong khi vẫn chăm chú vào tờ danh sách trên tay.

“Melody à, tôi là Lorraine White”

Ngay lập tức, tất cả sự chú ý dồn cả vào người ở đầu dây bên kia và cô tự nhiên căng thẳng “Vâng, Lorraine” cô lạnh lùng đáp lại “Tôi có thể giúp gì cho cô?”

“Tôi muốn nói chuyện với Brand” Một đề nghị cộc lốc vang lên.

Melody ngạc nhiên “Anh ấy không có ở đây”

“Không có?” Giọng Lorraine nghe cũng đầy vẻ ngạc nhiên như cô “Thế anh ấy ở đâu?”

“Tôi e là không nói cho cô được, Lorraine” Melody chậm rãi “Tôi cứ nghĩ là anh ấy ở văn phòng”

Lorraine dứt khoát “Hôm nay anh ấy không đến văn phòng và cũng không gọi điện”

“Kỳ lạ thật” Melody trầm tư cắn móng tay. “Hay là anh ấy có việc phải đi đâu đó và quên không nói với cô”

“Và cũng không báo cho cả cô nữa à?” Giọng Lorraine đầy nhạo báng “Hình như cuộc hôn nhân của cô có nhiều điều cần phải bàn đến nếu cô thậm chí không biết chồng mình ở đâu”

Những đốt tay của Melody như trắng bệch ra khi bấu chặt tay vào ống nghe. Cô trả lời với một sự bình tĩnh vượt qua tưởng tượng “Cô có một quan niệm thật kỳ lạ về hôn nhân khi nghĩ rằng vợ chồng phải kiểm soát từng hành động của nhau. Ngay cả trong hôn nhân cũng phải có một chút tự do nhất định”

“Thế thì tại sao cô lại không để cho Brand tự do?” Lorraine nói đầy hằn học “Brand là một con người vui vẻ cho tới khi cô quay trở lại. Giờ thì anh ấy thường xuyên ủ rũ, cáu kỉnh, và tôi biết đó là lỗi của cô. Cô đã mang lại điều gì tốt đẹp cho Brand nào?”

Melody như nghẹt thở trước sự nham hiểm của người đàn bà kia “Cuộc nói chuyện này hoàn toàn vô ích, Lorraine. Tôi còn có việc phải làm và tôi chắc chắn cô cũng thế. Nếu Brand về nhà sớm, tôi sẽ nói với anh ấy là cô gọi đến. Chào cô” Melody kết thúc dứt khoát trước khi gác ống nghe.

Cô đứng lên và đi tới bên cửa sổ. Như thường lệ, Lorraine cố gắng làm cô đau khổ và cô căm ghét chính bản thân mình vì đã quá yếu đuối để điều đó xảy ra. Lorraine phải rất chắc chắn về mối quan hệ của cô ta với Brand thì mới dám nói chuyện với vợ anh thẳng thừng đến thế. Có vẻ như cô ta không sợ Brand cũng sẽ được nghe những lời nói đó. Melody khoanh tay lại. Điều gì sẽ xảy ra nếu cô nói lại với anh? Liệu Brand có cười xoa, bảo rằng quan hệ của anh với Lorraine không phải việc của cô, hay nếu cô đưa chuyện này ra công khai thì liệu anh có để cô đi không? Có thể, nhưng không chắc chắn lắm, cô nghĩ vậy. Lòng tự trọng của Brand sẽ ngăn cản, cho dù anh có đang yêu một người đàn bà khác.

Những bức tường như vây lấy cô. Đầy hấp tấp, cô vội đi lên gác, thay chiếc quần soóc bằng một chiếc váy mùa hè in hoa đơn giản.

Vài phút sau, khi lái xe ra khỏi nhà, cảm thấy như được giải thoát. Cho dù đó chỉ là hành động ra khỏi nhà, cô cũng đã bỏ lại tất cả những phiền muộn ở phía sau. Tất nhiên đó chỉ là cảm tưởng, nhưng nó cũng gần được như vậy.

Cô quyết định đến thăm Nicole thay vì gọi điện, và Nicole cũng rất mừng khi thấy cô “Bọn trẻ đang ngủ, và mình thì đang buồn muốn chết. Vào đây, và hãy nói cho mình biết có chuyện gì mới”

Uống xong cốc trag mát lạnh, Melody nói với Nicole về bữa tiệc cho Marie, và họ giành một tiếng rượu sao đó để vạch kế hoạch cho buổi tiệc đó. Khi Melody nhìn đồng hồ thì đã gần năm giờ, và cô đứng dậy ra về.

Nicole đi cùng cô ra cửa để tiễn cô “Gần đây cứ như là mũi tên tình yêu bắn trúng phải mọi người ấy” Nicole nói trùng khớp với những suy nghĩ của Melody trước đó “Đầu tiên là cậu và Brand trở lại với nhau, giờ thì Dale và Marie, thậm chí cả Jim và Tammy nữa” Cô cười ranh mãnh “Mình biết là chúng có vài mâu thuẫn, vì thế mà mình mới bảo Jim tới nhà cậu sáng nay. Mình hy vọng sẽ cho chúng cơ hội nói chuyện và mình biết nó đã có tác dụng khi Jim và Tammy đang đi ra biển với nhau”.

Melody mỉm cười “Đúng thế, nó rất có tác dụng, mặc dù Tammy lờm mình khi để nó ở lại một mình với Jim”

Nicole cười khúc khích “Carl sẽ quở trách chúng ta vì trò mai mối này, nếu anh ấy biết” Khi Melody lên xe, Nicole nói thêm “Tại sao lát nữa cậu và Brand không đến đây ăn tối với bọn mình nhỉ?”

Melody đang định đồng ý thì chợt nhớ ra rằng Brand không biết hiện giờ ở đâu. Hơn nữa, sau chuyện đêm qua, cô không chắc là anh còn muốn đi đâu với cô nữa “Mình nghĩ là Brand đã nói gì đó về việc có rất nhiều việc phải giải quyết tối nay” cô nói dối “vì thế tốt hơn hết là để dịp khác. Dù sao thì cũng cảm ơn cậu”.

Giao thông buổi chiều tắc nghẽn, nhưng Melody không chú ý đến tốc độ chậm như sên mà cô đang phải di. Căn nhà đồng nghĩa với Brand và vực sâu ngăn cách giữa họ, vì thế cô không vội vã gì trở lại đó. Và ngay cả khi anh không có nhà, cô cũng cảm thấy căng thẳng khi phải chờ đợi, cảm thấy đau khổ vì một việc gì đó nữa có thể lại xảy ra, và nỗi đau ấy như đang tồn tại trong mọi bức tường của ngôi nhà, bao vây lấy cô và khiến cô ngột ngạt. Trong giây lát, cô chợt thấy vui vui với ý nghĩ ra ngoài ăn tối và đi xem phim, đơn giản chỉ để kéo dài một sự việc không thể tránh khỏi, nhưng rồi cô chợt nhớ đến Tammy. Nó sẽ trở về nhà sau khi đi chơi với Jim, và chắc chắn sẽ muốn nói nhiều chuyện, và cho dù bất cứ chuyện gì sai lầm trong cuộc đời cô thì Tammy vẫn là một điều đúng đắn nhất. Tất nhiên là cô không muốn khiến nó thất vọng.

Cô tách khỏi dòng xe đường như vô tận dọc theo Ocean Drive, rẽ lên đường vào nhà và quay xe ra sau nhà để đỗ vào gara, và thở phào khi thấy xe của Brand không có ở đó.

Khi cô vào nhà thì Opal đang ở đại sảnh, chiếc ví kẹp dưới cánh tay “Tôi đang định về, bà Travers”

Melody mỉm cười “Vâng. Hẹn gặp chị ngày mai”

“Vâng, thưa bà.” Người hầu gái đi ra cửa rồi chợt dừng lại “ồ, tôi suýt quên mất. Cô White gọi hai lần và còn có thêm vài cuộc gọi khác. Tôi ghi hết lại trên tập giấy ở cạnh điện thoại đấy”

Melody gật đầu “Cảm ơn chị. Opal” Cô định lên gác nhưng lại đi vào phòng làm việc.

Tất cả các cuộc gọi là của Brand. Ngoài Lorraine ra còn có thêm ba cuộc gọi khác, và Melody nhận ra tên của những người lần ăn với anh. Cô cau mày tự lự khi đặt tập giấy lại cạnh điện thoại. Hình như cả ngày hôm nay Brand không đến văn phòng- nếu không thì Lorraine đã không phải gọi lại và những doanh nhân này cũng phải gọi điện đến văn phòng của anh trước khi gọi về nhà.

Tính thiếu trách nhiệm đối với công việc hoàn toàn không giống Brand. Thực ra thì cô chưa từng biết anh xử sự kỳ lạ như vậy. Một cảm giác bút rút khó chịu bao trùm khi cô tự hỏi anh hiện ở đâu.

Dòng suy nghĩ của cô bị cắt ngang khi chuông cửa reo vang. Khi cô mở cửa, Lorraine đang đứng đó và bất chợt lướt qua cô để vào nhà mà không đợi một lời mời “Anh Brand đã về chưa?” Cô ta hỏi ngay khi Melody chậm rãi đóng cửa và quay lại đối mặt với cô ta.

“Chưa. Thế anh ấy có gọi đến văn phòng không?”

“Không” Lorraine gõ tay lên chiếc ví với một cử chỉ khiêu khích “Tôi nghĩ chắc chắn giờ này anh ấy phải ở đây rồi, nên tôi mang tới mấy thứ cần anh ấy ký. Tôi cũng có vài tin nhắn quan trọng cần phải nói lại”

“Chắc anh ấy sẽ về ngay thôi” Melody hy vọng. “Cô có muốn đợi một chút không?”

Lorraine bước nhanh vào phòng khách rồi đột ngột quay lại. Gương mặt và giọng nói của cô ta rất căng thẳng “Tôi nghĩ chúng ta nên gọi cảnh sát”

“Cảnh sát?” Melody lặp lại yếu ớt. Gương mặt cô biến sắc, đôi mắt mở to đầy sợ hãi khi nhìn chằm chằm vào người đàn bà kia “Nhưng..tại sao?”

Lorraine ném tới cái nhìn khinh bỉ “Có phải cô ngốc thật không? Brand giàu có. Có thể anh ấy bị bắt cóc”

“Không!” Melody thốt lên bằng giọng khản đặc. “Không, không thể như thế được!”

“Tất nhiên là có thể” Lorraine nhấn mạnh “Không thể loại trừ khả năng đó. Brand chưa bao giờ không đến văn phòng cả ngày mà lại không gọi điện đến. Còn nếu gặp tai nạn thì bây giờ chúng ta phải biết rồi. Tôi nói cho cô biết, chúng ta đang lãng phí thời gian để đứng đây bàn cãi. Tôi sẽ gọi cho cảnh sát và báo cho họ là anh ấy đã mất tích!”

Mất tích? Brand? Đầu Melody quay cuồng trong ý nghĩ khủng khiếp đó mặc dù trí óc cô bác bỏ nó. Khó có thể xảy ra cho một Brand mạnh khỏe tràn đầy sức sống!

Trong sự giằng co giữa một bên là không thể và một bên là nỗi đau dằn vặt rằng rất có thể xảy ra, cô nhận ra một sự thật đã ngủ im lìm trong trái tim từ nhiều năm nay, một sự thật mà cô vô tình chối bỏ trong nhiều tháng qua. Cô yêu Brand! Cô vẫn luôn yêu anh. Cô có thể cố gắng phủ nhận điều đó, nhưng nó tuyệt đối không làm thay đổi sự thật. Bóng tối nhân từ bao trùm lên cô.

Cô đang nằm trong một vòng tay khoẻ khoắn, ấm áp khi tỉnh lại. Trong giây lát cô không vội mở mắt để được thư thái trong vòng tay che chở hạnh phúc. Nhưng một giọng khản đặc đã phá

tan sự yên bình của cô.

“Chuyện gì đã xảy ra với cô ấy? Cô đã làm gì cô ấy?” Brand hỏi bằng một giọng tức giận.

“Em?” Giọng Lorraine như chế nhạo “Em chẳng làm chút xíu gì cả. Cô ấy vừa mới bất tỉnh thôi. Thế anh ở đâu cả ngày? Em đã lo có chuyện không hay xảy ra với anh”

“Tôi rất cảm kích trước sự quan tâm của cô” Brand lạnh lùng đáp “nhưng việc tôi đi đâu cả ngày không phải là chuyện cô cần biết”

Melody ngạc nhiên khi nghe Brand gay gắt với Lorraine. Đúng lúc đó Brand ngẫu nhiên lại liếc xuống nhìn cô đang trong vòng tay anh. Gương mặt anh trắng bệch và phờ phạc, đôi mắt cứng đờ như đóng băng, nhưng khi thấy cô đã tỉnh lại, một sự chuyển đổi kỳ diệu làm tan biến vẻ lạnh băng đó.

“Melody?” Anh reo lên với sự nhẹ nhõm và vui sướng không giấu nổi “Tạ ơn Chúa! Em không sao chứ?”

“Vâng, tất nhiên rồi” cô mấp máy “Em ổn cả”. Như để chứng minh, cô cố gắng ngồi thẳng lên. Brand giúp cô, rồi sau đó, không rời tay cô ra nữa.

“Em chắc chắn chứ?” Sự lo lắng tạo thành những vết gợn trên trán anh “Em làm anh sợ muốn chết. Chuyện gì đã xảy ra thế? Anh chưa từng bao giờ thấy em ngất cả”

“Em lo cho anh” cô buột miệng thành thật “Hình như không ai biết cả ngày nay anh ở đâu, rồi Lorraine tới và nói có thể..có thể anh đã bị bắt cóc. Cô ấy đang định gọi cảnh sát”.

“Cô ta định làm thế?” Anh quay lại nhìn Lorraine lúc này đang đứng cạnh là suối.”Có phải cô luôn gọi cảnh sát với những câu chuyện bắt cóc mỗi khi có ai đó không thể liên lạc được trong khoảng thời gian tám giờ đồng hồ không?”

Lorraine đỏ bừng mặt “Tất nhiên là không!” Cô ta kêu lên phần nộ “nhưng em chờ anh ở văn phòng và...”

“Chúng ta hãy nói thẳng một điều, Lorraine” Brand rút tay đang ôm Melody khiến cô có cảm giác ớn lạnh bất ngờ khi anh đứng dậy “Cô là thư ký chứ không phải là người quản lý tôi, và tốt hơn hết là sau này cô nên nhớ rõ điều đó. Tôi không có nhiệm vụ phải báo cho cô từng hành động của mình”

“Brand!” Melody nói to đến nỗi cả anh và Lorraine đều quay lại nhìn, đầy ngạc nhiên. Cô vươn vai lên khi nhìn anh. Cô không thích Lorraine, nhưng ngay cả như vậy thì cô cũng không thể cho phép anh bắt công đến thế với cô ta. “Lorraine lo cho anh, và em cũng thế. Anh không thể trách cô ấy vì điều đó”

“Tôi không cần sự biện hộ của cô, rất cảm ơn cô!” Lorraine giận dữ cắt ngang. Cô ta cầm chiếc ví lên rồi sải bước đi. Giây lát sau, cánh cửa sập lại đánh rầm.

Brand lua tay lên mái tóc rối bù, thở dài và quay lại ngồi phịch xuống cạnh Melody trên sofa, nhẹ nhàng “Chắc anh đã xử lý mọi chuyện thật tồi tệ. Em hoàn toàn đúng, anh không nên trách

ai, vì đã quá lo lắng cho anh, trong khi anh dường như biến mất” Anh nắm lấy tay cô, rồi tiếp tục “Nhưng khi vừa bước vào nhà, thấy em nằm ngất trên sàn và tất cả những gì cô ấy làm là nhảy bổ vào anh, chỉ gắng hỏi xem đã ở đâu, thì anh không kiềm chế nổi” Anh mỉm cười với cô “Ngày mai đến văn phòng anh sẽ xin lỗi cô ấy, thế có được không?”

Melody gật đầu. Cô cảm thấy nghẹt thở trước tình cảm ấm áp biểu lộ trong mắt anh khi anh quan tâm đến cô, làn da cô bỗng nóng hổi khi bàn tay anh chạm đến. Đây cứ như là một Brand khác, so với con người đầy thù hận, giận dữ tối qua, và cô còn cảm thấy lạ trước sự thay đổi ở anh.

“Anh cũng muốn xin lỗi em” anh tiếp tục bằng một giọng trầm và nhỏ “Anh không bao giờ muốn làm ai lo lắng, nhất là em, Melody. Em phải tin điều đó. Nhưng anh có rất nhiều điều cần suy nghĩ và anh cần ở một mình” Anh cười gượng “Anh ở ngoài tàu Tammy II”.

“Cả ngày?” Cô hỏi đầy ngạc nhiên.

Anh gật đầu. Ngón tay cái của anh vuốt ve bàn tay cô với một cử chỉ lơ đãng, làm toàn thân cô rung động, nhưng dường như chính Brand cũng không nhận ra điều đó “Anh đã nghĩ về chúng ta, về những chuyện giữa chúng ta”

“Và gì nữa?” Melody như nín thở chờ đợi câu trả lời của anh.

Anh chậm rãi “Và anh đã đi đến một quyết định rằng thật sai lầm khi giam cầm em suốt đời trong một cuộc hôn nhân không hạnh phúc” Anh nhún vai “Em đã đúng khi nói đó là một hình thức của sự hận thù, song cùng lúc đó, anh thật lòng tin rằng chúng ta sẽ thành công. Nhưng giờ thì anh hiểu điều đó thật không công bằng cho cả hai chúng ta”.

Những cơn sóng chấn nản thất vọng bao trùm lấy cô. Thật mỉa mai khi cô vừa nhận ra mình vẫn luôn yêu anh. Miệng cô khô khốc, và cô nuốt rất khó khăn. Cô ngập ngừng “Brand..”

Anh cắt ngang lời cô bằng một cái lắc đầu. “Không, để anh nói hết trước khi em nói điều gì. Anh hiểu điều anh đang sắp yêu cầu ở em, cũng là bất công, như tất cả những điều đã xảy ra, nhưng anh sẽ vẫn hỏi. Em biết đấy, vẫn còn vấn đề của Tammy. Kể từ khi em ở đây, nó đã trở lại đứa trẻ biết cư xử như trước kia. Nó ngưỡng mộ và rất tin em, vì thế nếu em lại ra đi thì đó sẽ là một đòn khủng khiếp đối với nó. Thế nên điều anh đề nghị ở đây là- em có thể làm ơn ở lại thêm ba năm vì Tammy không? Ngay khi nó tốt nghiệp trung học, anh hứa sẽ trả tự do cho em.”

“Và cho tới lúc đó thì sao?” Giọng cô khản đặc- cô đã biết anh sẽ nói gì.

“Cho tới lúc đó, chúng ta sẽ ngủ hai phòng riêng biệt và anh sẽ không bắt em phải chịu đựng anh thêm nữa” Giọng anh trở nên rời rạc và đột nhiên anh buông tay đứng dậy, nhìn vô hồn vào bức tường đối diện “Điều duy nhất mà anh có thể làm là để em thoát khỏi những sự quan tâm không cần thiết của anh, nếu em đồng ý làm giúp anh chuyện này”

Anh nhìn vào mắt cô “Em có đồng ý không? Liệu em có thể dành cho Tammy ba năm để đổi lại tự do của em không?” Anh cười cay đắng “Hãy nhớ rằng em không nhất thiết phải đồng ý. Nếu em từ chối, anh sẽ vẫn để em đi. Em có thể đi ra khỏi cánh cửa kia ngay bây giờ nếu em muốn”

Melody nhìn xuống hai bàn tay đang đặt trong lòng. Chúng đều ướt đầm và lạnh giá. Cô mơ hồ tự hỏi liệu chúng còn có thể cảm thấy ấm lại nữa không. Cuối cùng cô trả lời “Em sẽ ở lại. Vì Tammy” Ngay cả khi nói thế, Melody biết cô đang tự buộc mình sống ba năm trong địa ngục.

Chương 12

Thậm chí qua những cánh cửa sổ phòng ngủ đóng kín ở tầng trên, tiếng la hét và cười đùa vẫn lọt vào. Melody mở tủ đựng thuốc trong phòng tắm, nơi hầu như cách biệt với tiếng ồn bên ngoài. Đạo này cô luôn phải uống thuốc để làm dịu đi cơn buồn nôn. Cô đã từng nghĩ có thể đó là một khối u, nhưng vì cách triệu chứng không bao giờ kéo dài liên tục nên cô không đi khám nhưng hiểu rằng nếu kéo dài lâu hơn, cô sẽ buộc phải đi.

Cô ngồi trước bàn trang điểm chải tóc. Khi ngắm mình trong gương, cô nghĩ hình như hơi sút cân. Gần đây cũng thấy ăn không ngon miệng. Đúng lúc đó, cô thấy gương mặt Brand trong gương. Cửa phòng mở và anh đang ngắm cô.

“Chào anh. Em không biết là anh đã về” cô nói khi quay về phía anh.

Brand mỉm cười “Anh đã có một ngày rất mệt nhọc nên quyết định về nhà sớm hơn một chút. Có chuyện gì ngoài kia thế?”

Melody nhún bờ vai mảnh khảnh “Bọn trẻ mọi khi ấy mà. Tammy mời khoảng hơn chục đứa cả trai lẫn gái đến bơi và ăn thịt nướng. Lát nữa khi bọn con trai ra về, mấy đứa con gái sẽ lăn ra ngủ”

Brand cau mày lại “ít nhất khi Tammy hay sung sủa và ủ rũ, chúng ta cũng được yên tĩnh hơn. Bây giờ anh thấy như chúng ta đang điều hành một trung tâm giải trí hoạt động hết công suất trong ngày”

Melody cười thông cảm “Đấy là chưa kể đến một nhà hàng miễn phí. Em cảm giác như đang đi mua sắm cho cả một đội quân cứ mỗi lần đến siêu thị”

Brand gật đầu “Dường như chúng ta đã quá thành công khi tìm hiểu xem ở đâu thì Tammy được quan tâm?”

Melody gật đầu rồi sau đó, chủ đề về Tammy đã hết và giữa họ là một sự im lặng gò bó. Melody xoay xoay cán lược bằng một cử chỉ lúng túng, trong khi Brand nói lỏng cà vạt.

“Ngày hôm nay của em thế nào?” Lát sau anh hỏi.

“Tốt thôi” cô trả lời nhanh “Mọi chuyện đều ổn cả. Em đi với Nicole đến lớp học làm đồ gốm của cô ấy. Em đang định thử học. Anh nghĩ thế nào?”

“Anh thấy rất hay, nếu đó là điều em muốn” anh vui vẻ “Anh phải đi thay quần áo đây”

“Em đang định xuống dưới nhà, và sẽ pha cho anh một chút gì uống, nếu anh muốn”

“Hay đấy, cảm ơn em” Brand đi ngang qua hành lang và bước vào phòng mà anh tạm dùng làm phòng ngủ.

Mọi việc đã như thế kể từ hai tuần qua, cái thái độ li dị sự khách sáo giữa cô và Brand. Suốt từ cái hôm đề nghị trả tự do cho cô, anh rất quan tâm đến sự thoải mái và vui vẻ của cô, đưa cô ra ngoài ăn tối hôm này, đi dự tiệc hôm khác... nhưng về phần cô lại thấy vô cùng mệt mỏi, thậm chí kiệt sức. Giờ đây họ cảm thấy khó khăn trong việc duy trì những cuộc chuyện trò, dù là ngắn ngủi hay kéo dài. Không cần phải cãi vã nữa, và sự gần gũi giữa họ cũng biến mất, khiến cả hai đều như những người xa lạ, chỉ tình cờ cùng sống dưới một mái nhà.

Về phần cô, có một sự dè dặt hơn trong mối quan hệ mới của họ. Bất cứ khi nào ở riêng với nhau, cô phải kiềm chế mình chặt chẽ vì sợ rằng nếu lơ lửng kiểm soát bản thân trong giây lát, thế nào Brand cũng đoán ra được điều bí mật của cô. Và, trước nhất, cô không muốn anh biết cô cảm thấy thế nào. Cô hiểu rằng cô sẽ không thể chịu đựng nổi nếu anh biết cô vẫn còn yêu anh. Cô không thể chịu đựng được sự thương hại của anh, hoặc sự cự tuyệt liên tiếp, nếu anh biết điều đó.

Dù có thế nào, về một khía cạnh nào đó, hai tuần qua cô cũng hạnh phúc hơn thời gian dài trước đây. Brand không thể bị trách cứ vì sự quan tâm tuyệt đối dành cho cô; hơn nữa, cô cũng bận rộn suốt ngày. Bữa tiệc cho Marie là một thành công tuyệt vời, và cùng tối hôm đó, Brand cũng tổ chức một bữa tiệc của những anh chàng độc thân ở một câu lạc bộ để dành cho Dale. Melody và Tammy thích thú với cuộc mua sắm quần áo đi học, và đó là niềm vui thực sự của hai người. Tammy đã giảm hết trọng lượng thừa, giờ thon thả và đẹp rực rỡ. Vấn đề duy nhất của họ là quyết định nên mua gì trong số vô vàn quần áo đẹp.

Khi cô vừa đến chân cầu thang, tiếng cười đùa ầm ĩ từ ngoài sân như xuyên vào màng tai. Melody mỉm cười. Brand nói đúng. Họ đã thành công với Tammy. Cô pha ly Scotch và nước cho Brand, ly nước chanh cho mình và mang cả vào phòng khách, đặt cả hai ly xuống bàn và ngồi trên ghế sofa khi Brand bước vào. Anh đã thay bộ com lê công sở bằng chiếc quần màu đen bình thường với chiếc áo trắng thoải mái. Làn da ánh lên màu đồng của anh tương phản với chiếc áo. Melody đau đớn khi nhận thấy vẻ đẹp khoẻ khoắn, đầy nam tính ở anh. Trong cô tràn ngập ước muốn được lao mình vào vòng tay anh, để chìm sâu trong sự ấm áp của nó, để đắm mình trong dòng chảy dịu dàng đã từng dâng đầy trong đôi mắt anh trước đây. Cảm giác đó mãnh liệt đến nỗi cô phải xoắn chặt tay trong lòng và ghì mình xuống ghế.

Brand dường như không biết cơn cuồng phong đang hoành hành trong cô khi đến ngồi ở đầu kia chiếc ghế, để một khoảng trống lớn giữa họ. Anh bình thản cầm cốc nước lên và sao khi nhấp một ngụm, anh nói những chuyện vu vơ về Dale.

“Anh ấy hoàn toàn vô phương cứu chữa” anh bảo cô “Không thể chuyên tâm làm việc gì” Anh nhả mặt cười “Đó là những gì mà tình yêu có thể gây ra cho một người. Nó hoàn toàn phá hủy khả năng suy nghĩ và hành động theo lý trí của người đó”

“Em không tin nó đã từng tác động đến anh như vậy” cô nói và cảm thấy mất tinh thần khi cổ mình nghẹn lại.

“Ồ, đúng đấy” Đột nhiên gương mặt của Brand trở nên căng thẳng và giọng điệu đầy chua xót

“Anh đã biến mình thành một thằng ngốc khi là người thứ hai”

Cô tin rằng anh đang nghĩ đến Lorraine, nghĩ đến thực tế là anh đã để khát vọng trả thù ngăn cản anh cưới cô ta. Bờ vai Melody hơi rũ xuống, cô nhìn chăm chăm vào tay, giấu đi những giọt nước mắt bất chợt làm cay xè mắt cô.

Im lặng kéo dài sau những lời nói của anh, nhưng rồi Brand lại khuấy động lên, dường như để giữ sạch những ký ức buồn. Giọng anh thật dịu dàng khi nói “ồ, anh chắc chắn là Dale sẽ tỉnh táo và trở lại bình thường ngay khi tuần trăng mật kết thúc. à, anh quên mất, có một bất ngờ dành cho em”.

“Cho em?” Cô ngẩng đầu lên, đôi mắt mở to.

Brand mỉm cười “Anh nghĩ anh và em có thể đi Ohio cuối tuần này, nếu em thích”

Đôi mắt Melody rạng ngời. Cô hỗn hển vì vui sướng “Chúng ta sẽ đến đám cưới à?”

Brand cười to và nói đùa “Thật đáng tiếc nếu bỏ phí hai chiếc vé máy bay mà anh đã mua hôm nay”

Melody siết chặt hai tay vào nhau và mỉm cười “Brand, cảm ơn anh! Em không hề thích cái ý nghĩ sẽ bỏ lỡ đám cưới anh trai mình” Cô chợt dừng lại “Nhưng còn Tammy thì sao?”

“Anh chắc ông bà nội sẽ vui lòng trông nó vào cuối tuần, hoặc nó có thể ở với một trong những đứa bạn”

Họ đi Ohio vào thứ sáu còn Dale và Marie thì đã tới từ hai ngày trước đó. Hai người đón Brand và Melody tại một sân bay ở Cleveland và lái xe năm mươi dặm đưa họ về một thị trấn nhỏ, nơi cha mẹ của Marie sống. “Hai người phải ở lại nhà tôi đây” Marie nói với họ trên xe “Chúng tôi có rất nhiều phòng và bố mẹ tôi cũng muốn vậy”

“Tôi đã đặt phòng ở khách sạn rồi” Brand nói “Chắc là cùng khách sạn Dale đang ở”

“Đúng thế, nhưng tôi đã huỷ hộ anh rồi” Dale nói “Họ hàng của Marie rất tuyệt, hai người sẽ rất thích ở với họ đấy, và như thế” anh cười khoái trá “Melody sẽ không bỏ lỡ bất kỳ việc gì”

Melody cố nở nụ cười trên môi. Từ khi biết họ sẽ đến, cả Dale và Marie đều mời cô và Brand tới dự lễ cưới và Melody rất vui khi được mời, nhưng thực sự, ở cùng nhà lại là một vấn đề khác. Cô nghĩ về nó với một cảm giác chao đảo, rằng cô và Brand sẽ lại phải- hay là được?- cùng ở một phòng.

Cha mẹ Marie sống trong một ngôi nhà đã cũ, song khá rộng, và đầy đủ tiện nghi, ở một khu phố tĩnh lặng và rợp bóng cây. Hai ông bà Ellis nồng nhiệt chào đón họ và đã chuẩn bị bữa ăn nóng hổi cho họ.

Sau bữa ăn, cả bà Ellis và Marie đều không đồng ý để Melody giúp dọn dẹp nhà bếp, vì thế cô đi lên phòng ngủ đã được chuẩn bị cho cô và Brand để dỡ đồ.

“Anh xin lỗi” Brand nói khẽ khi bước vào phòng và đóng cửa lại. “Khi dự kiến chuyển đi này anh đã không tính đến chuyện này” Anh đưa tay chỉ về phía chiếc giường đôi to đùng ở giữa căn phòng”

“Em hiểu” cô nói bằng một giọng miễn cưỡng “Không sao đâu” Rồi quay ngay lại với chiếc va li đã mở sẵn để tránh ánh mắt của anh.

Anh tiến đến đứng cạnh cô, đưa tay nhẹ nhàng nâng mặt cô quay lại phía anh. Đôi mắt anh sâu thẳm và như xuyên thấu. Anh chậm rãi nói “Chỉ hai đêm thôi. Em có thể chịu được anh ở cùng phòng tới chừng đó không, Melody? Nếu không, chỉ cần em nói một lời, dù thế nào anh cũng sẽ đến khách sạn ở”

Cô khẽ lắc đầu “Không” giọng cô khản đặc “Điều đó..điều đó thật không hay cho cả hai chúng ta và...và dù sao..” Cô ngừng lại rồi lại tiếp tục ngay “em sẽ cùng anh trong hai đêm, nếu anh cũng có thể”

Brand mime cười, nhưng nó không xuất hiện trong mắt. Anh nói với vẻ hài lòng “Em thật tốt”. Rồi, bằng một giọng hoàn toàn khác, anh nói thêm “Để anh giúp em đỡ đỡ”

Ngày hôm sau, đám cưới diễn ra suôn sẻ và khi hoàng hôn buông xuống, căn nhà cuối cùng cũng trở nên yên tĩnh sau một ngày náo động. Marie là một cô dâu rất đáng yêu còn Dale là một chú rể đẹp trai, Melody nghĩ đầy tự hào. Đôi vợ chồng mới cưới đã đi nghỉ tuần trăng mật và sẽ trở lại Texas sau một tuần nữa. Ông bà Ellises rất vui vì có Brand và Melody ở lại tối đó, khi đứa con duy nhất của họ đã kết hôn và chuyển đi. Họ hiểu rằng phải nhiều tháng nữa Marie mới có thể về thăm nhà. Melody cố hết sức làm một vị khách vui vẻ, và Brand cũng vậy, khi anh kiên nhẫn ngồi nghe ông Ellis nói về công việc kinh doanh phần cứng máy tính trước khi ông nghỉ hưu.

Đến mười giờ, Melody thở phào khi hai vị chủ nhà tỏ ý muốn đi ngủ. Cô thấy hoàn toàn kiệt sức, dù không hiểu lý do vì sao. Đúng là ngày hôm nay thật bận rộn nhưng không đến nỗi vậy.

Trong phòng ngủ, Melody cởi quần áo, và mặc dù đã tắm buổi sáng, cô vẫn định sẽ tắm nước nóng một lần nữa với hy vọng sẽ làm thư giãn những cơ bắp mệt mỏi. Cô ném chiếc váy màu xanh nhạt lên ghế rồi thêm cả quần lót.

Làn da trần của cô trở nên hồng hào dưới ánh đèn và khi cô đang đi về phía sau chiếc ghế để nhặt áo choàng lên thì cánh cửa buồng ngủ bật mở. Cô giật mình quay lại. Brand đang sải bước vào phòng và không hề biết cô ở đó, vì thế anh đột ngột đứng sững lại và hình như anh cũng giật mình như cô.

Brand khẽ kêu lên một tiếng rồi lập tức rút ngắn khoảng cách giữa họ. Đây thô bạo, gần như thèm khát, anh kéo cô lại, ghì chặt thân thể ấm áp mềm mại của cô vào vòng tay cứng rắn của anh. Khẽ rên lên, đôi môi anh tìm kiếm môi cô, và theo bản năng tự nhiên, cô vòng tay lên ôm cổ anh.

Melody cảm thấy hoà tan và mặc cho các giác quan điều khiển tình cảm và hành động mình. Tân thể cô như tê dại trước từng nụ hôn của anh, trước những xúc cảm sâu sắc làm ấm nóng dòng máu trong cơ thể cô, khi bàn tay anh vuốt ve làn da trần, làm tăng thêm những khát khao dữ dội, đau đớn trong cô và cô ép mình vào gần hơn, gần hơn với anh.

Cô không cần biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. Trong giây lát, đôi môi của Brand mơn man trên người cô đầy đam mê thèm muốn; sau đó, bằng một sự thô bạo bất ngờ khiến cô như

ngừng thở, anh xô mạnh làm cô ngã lên giường.

Cô cố gắng tập trung đôi mắt vẫn còn sững sốt với những ham muốn rạo rực và đôi môi mọng đỏ của cô run rẩy “Chuyện ..chuyện gì vậy..?” Cô không thể tiếp tục khi vô vọng nhìn vào dáng vẻ dữ tợn, tàn nhẫn của anh sừng sững trước mặt cô.

Phũ phàng, Brand chộp lấy chiếc áo choàng và phăng nó cho cô “Mặc vào đi” anh nghiêng răng đầy đe dọa.

Đầy lúng túng, cô gắng ngồi dậy, kéo chiếc áo che trước người, đôi mắt vẫn không rời khỏi anh “Em..em không hiểu...” cô lắp bắp.

“Không hiểu?” Brand cười nhạo “Anh thì rất hiểu. Lại một lần nữa em định biến anh thành một thằng ngốc” giọng anh cay nghiệt “Em vẫn nhắc đi nhắc lại rằng em căm thù anh, rằng em yêu một người đàn ông khác, nhưng khi anh chuyển ra khỏi giường của chúng ta thì lại đụng chạm đến lòng tự ái của em, vì thế anh định lợi dụng tình thế này, khi chúng ta bị buộc phải ở chung phòng?”

Melody quỵ xuống trước những lời nói nghiệt ngã đó “Anh ...anh nghĩ tôi đã chuẩn bị trước sao?”

Brand thoáng cười “Anh biết là em đã làm thế. Vẫn chưa đủ khi em đã từng rời bỏ anh một lần, xé vụn lòng tự ái của anh, và giờ em lại làm thế một lần nữa! Em sẽ không hạnh phúc cho tới khi nào em thấy anh quỳ gối dưới chân em phải không? Nhưng vợ yêu của anh ạ, chuyện đó không bao giờ xảy ra đâu!” Bằng hai sải bước dài, anh đã đến cửa và đi ra ngoài, để lại Melody nhìn chằm chằm vào cánh cửa đóng kín trong trạng thái ê chề tột độ với một nỗi đau chưa bao giờ biết đến.

Đêm đó Brand không quay lại và mãi gần sáng Melody mới chìm được vào giấc ngủ đầy những ác mộng hành hạ.

Sáng hôm sau, thật khó khăn vì phải gắng làm ra vẻ bình thường, thậm chí vui vẻ khi ông bà Ellises lái xe đưa họ đến Cleveland để lên máy bay. Và càng khó khăn hơn vì phải ngồi cạnh Brand khi máy bay đưa họ về miền nam. Cả ngày anh không nói với cô một lời, trừ khi thật cần thiết.

Anh nghĩ rằng cô đã sắp đặt khung cảnh cám dỗ tối qua, và chỉ nhằm mục đích khuất phục anh. Cô không tin anh có thể nghĩ về cô tệ hại đến thế, rằng trên thực tế, cô tiếp nhận sự ân ái của anh nhằm mục đích làm anh tổn thương. Melody nhìn chằm chằm vào màn mây mỏng ngoài cửa sổ máy bay, cảm thấy sự tuyệt vọng hoàn toàn che phủ trái tim cô.

Cô thở phào khi cuối cùng thì họ cũng về đến nhà, nơi cô có thể đi vào căn phòng mà cô đã từng ở chung với Brand, và được chỉ một mình. Giờ đây nó là biểu trưng cho nơi ẩn náu an toàn duy nhất mà cô có, bởi vì ở đó, cô chắc chắn là anh sẽ không bao giờ tìm cô.

Hai ngày sau, cô không còn lơ đãng được với những cơn buồn nôn xuất hiện từ nhiều tuần nay. Cô gọi đến phòng khám của Carl Simon và hẹn gặp anh hôm sau, khi biết có thể tránh được những câu hỏi tò mò của người khác, vì đó là ngày nghỉ của Juanita và Opal. Cả Tammy cũng không gây trở ngại gì cho cô. Nó đang đi cùng Kathy Elbert và gia đình cô bé đến thăm

vườn thú Brownsville rồi đi mua sắm ngang qua biên giới Mehico, ở thị trấn Matamoros.

Cuộc kiểm tra không kéo dài lâu, khi cô đã mặc lại chiếc váy xếp nếp màu trắng và chiếc áo đơn giản màu vàng, Carl dẫn cô vào văn phòng riêng của anh. Tại đây anh đã khẳng định mối nghi ngờ mà bấy lâu nay cô đã giấu vào góc sâu kín nhất trong suy nghĩ.

“Em có thai, khoảng hai tháng, Melody” Anh nói “Chúc mừng em!”

Melody cố nở một nụ cười mệt mỏi “Cảm ơn anh, Carl”

“Thế Brand có biết không?” anh hỏi

Cô lắc đầu “Không, em muốn mình biết chắc trước đã”

Carl đề nghị “Chúng ta sẽ có một bữa ăn mừng lớn. Anh nói cho em biết, Nicole và anh sẽ mời hai người ra ngoài ăn tối cuối tuần này”

Một lần nữa cô lại lắc đầu rồi nghiêm mặt nhìn anh đang ngồi phía bên kia chiếc bàn “Không. Nếu anh không phiền, Carl, làm ơn không nói gì cho Brand..hay Nicole được không? Em.. em không chắc là đã sẵn sàng nói cho anh ấy”

“Nhưng tại sao không?” Anh rõ ràng là rất bối rối “Anh ấy sẽ rất vui. Em biết thế mà, đúng không?”

“Vâng” cô nói, hy vọng rằng sự ngờ vực mà cô cảm thấy không biểu lộ ra “Nhưng..thôi, em muốn giữ điều đó làm bí mật cho riêng em..chỉ ít lâu thôi. Chỉ tới khi nào chính em quen với nó”

Carl mỉm cười và gật đầu đầy bao dung “Tất nhiên rồi, đặc quyền của một phụ nữ khi mang thai mà, cũng giống như muốn ăn đồ chua hay những thứ kỳ lạ khác vào lúc nửa đêm. Đương nhiên là anh sẽ không nói gì, với bất kỳ ai” Anh quả quyết “Xét cho cùng thì đó cũng là một tin vui mà chính em sẽ phải thông báo, chứ không phải là anh”

Melody đứng dậy ra về “Cảm ơn anh, Carl”

“à, chỉ một phút nữa thôi” Anh viết vội đơn thuốc và đưa nó cho cô “Đây là một số vitamin liều cao. Sức khỏe của em đang rất tốt, nhưng những viên thuốc này sẽ giúp em luôn giữ được như vậy. Về chuyện buồn nôn, nó thường hết vào khoảng tháng thứ ba. Còn bây giờ, anh muốn em quay trở lại đây để kiểm tra, một tháng nữa kể từ hôm nay”

Melody bước ra ngoài trời nóng nực và đi về phía ô tô như người mất hồn. Cô mở khoá cửa xe và lách người vào trong, nhưng không bật khoá điện ngay.

Mình đang mang thai đứa con của Brand, cô tự nhủ. Cảm giác hoang mang bao gồm cả vui mừng lẫn buồn bã. Sâu thẳm bên trong, cô biết mình rất vui. Cô yêu Brand và giờ đây đang mang trong mình đứa con của anh. Sự ngạc nhiên và vui sướng trước điều kỳ diệu này ngập tràn trái tim cô.

Nhưng không hiểu tin này sẽ tác động tới Brand thế nào? Cô sợ cả cái ý nghĩ phải nói cho anh. Giờ anh rất căm ghét cô. Liệu anh có thể yêu đứa con của họ không, hay lại nghĩ rằng cô chủ tâm, để có thể khống chế anh suốt đời? Cô cau mày lại. Thật khó có thể đoán được phản

ứng của anh? Khi họ kết hôn lần đầu, Brand luôn mong có con, nhưng giờ thì sao? Có thể anh sẽ rất bức khi phải nuôi đứa con của người vợ mà anh không còn thương yêu nữa. Cô lắc đầu buồn bã và nhẹ đưa tay lên bụng. Tội nghiệp đứa trẻ, cô nghĩ. Tội nghiệp. Một đứa trẻ bé bỏng vô tội đã được thai nghén bởi sự thù hận và được sinh ra khi cha nó căm ghét mẹ nó. Thật là một sự khởi đầu bất công!

Khi về đến nhà, Melody như vui gấp đôi vì sự tĩnh lặng và trống vắng như dành riêng cho cô. Cô hơi mệt, nhưng hơn cả nghỉ ngơi, cô cần thời gian để suy nghĩ, thời gian để tiếp nhận sự thay đổi hết sức quan trọng này, cái điều đang tác động đến cơ thể cô cũng như sẽ nhanh chóng ảnh hưởng đến cả cuộc đời cô.

Cô rút túi xách lên chiếc bàn ở đại sảnh, thần thờ bước vào phòng khách, thầm nhủ rằng nếu cuộc hôn nhân của cô bình thường như bao cặp vợ chồng khác, cô sẽ lập cả một kế hoạch ăn mừng khi thông báo tin tức tuyệt vời như vậy cho chồng! Thật là một niềm vui lớn lao. Thay vì như thế, cô lại sợ hãi khi phải nói cho Brand biết.

Chuông cửa reo vang, kéo cô ra khỏi những suy nghĩ rối bời. Cô thấy bức mình khi ra mở cửa, vì không còn tâm trạng nào để tiếp khách nữa, và nếu đó là Nicole, sẽ phải mất hàng giờ trước khi cô có thể lại được ở một mình.

Không phải là Nicole. Là Rob Willis.

“Ồ” anh nói sau một hồi lâu im lặng khi cô cứ nhìn chăm chăm như thể anh là ma vậy “Thậm chí em còn không định chào anh à, Melody?”

Dần bình tĩnh lại, cô lơ đãng gật đầu “Chào anh, Rob. Anh đang làm gì ở đây thế?”

Anh mỉm cười và phần đuôi đôi mắt màu nâu nhạt hơi nhăn lại “Tất nhiên là anh đến thăm em. Em không định mời anh vào nhà à?”

“Tất ...tất nhiên rồi” Cô mở rộng cửa và dẫn anh vào phòng khách. Họ đứng đối diện nhau, cách nhau vài bước.

“Em còn đẹp hơn anh nhớ” Rob dịu dàng nói sau giây lát.

“Cảm ơn anh” cô lịch sự đáp lại “Anh..anh trông cũng khỏe, Rob. Nhưng anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em. Anh đang làm gì ở đây?”

Anh nhún vai” Anh quyết định nghỉ làm vài ngày và xuống đây thăm em. Để xem em dạo này thế nào. Anh vẫn không thể tin nổi là em rời bỏ anh, Melody- rằng cuộc hôn nhân của em vẫn đang tiến triển tốt đẹp. Chuyện xảy ra quá bất ngờ, và chúng ta đã tính hôn cơ mà” Giọng anh đầy trách móc.

“Em rất tiếc” cô xin lỗi trong khi dăm dăm nhìn xuống chân” Em thừa nhận là chuyện xảy ra quá nhanh, cuộc tái hôn của em với Brand, nhưng..”

“Em có hạnh phúc không?” Rob khẳng khẳng.” Anh nghĩ đó là điều mà anh phải đến đây để biết. Lần này em có hạnh phúc không, Melody? Vì nếu em không, thì anh muốn em biết rằng anh vẫn yêu em, vẫn đợi em quay lại”

Cuối cùng thì cô cũng ngẩng đầu lên, nghiêm mặt nói “Đừng như vậy, Rob. ý e là anh đừng chờ đợi. Điều đó không tốt đâu”

Anh nhăn mặt “Thế có nghĩa là em hạnh phúc? Em thực sự yêu chồng?” Đôi mắt anh sâu thẳm khi anh nhìn cô.

“Vâng” Giọng cô như thì thầm khi công nhận điều đó “Vâng, em yêu Brand, nếu không thì em đã không tái hôn với anh ấy”. Cô nói thêm để anh yên tâm “vì thế, sẽ không ích gì nếu anh cứ tiếp tục hy vọng về một điều không bao giờ xảy ra”. Cô thấy thương cho Rob và cho nỗi đau hiện rõ trong mắt anh; cô hiểu hết sự đau đớn khi yêu một người mà không được đáp lại. Nhưng anh sẽ càng bị tổn thương hơn nếu cô không thể thuyết phục anh rằng hai người chấm dứt là tốt hơn cả. Cô kiên quyết làm rõ điều này để anh có thể ra về mà không mang theo những hy vọng không đâu.

Hình như anh đọc được sự thật và sự chân thành trong mắt cô, cũng như trong những lời nói của cô, nên giây lát sau anh nói “Anh nghĩ là anh đã nhận ra điều này, nhưng anh vẫn phải tận tai nghe em, phải tìm ra sự thật” Anh cố gắng mỉm cười và nắm lấy tay cô “Anh hy vọng em sẽ mãi hạnh phúc, Melody”.

“Cảm ơn anh, Rob” giọng cô khản đặc trong khi nước mắt làm cay xè mắt cô “Anh là một..anh là một người rất cao thượng và anh xứng đáng với một ai đó tốt hơn em..người có thể một lòng yêu anh mà không có điều kiện gì” Cô nở một nụ cười đầm lệ :Em nghĩ là anh sẽ tìm được người đó”

Anh siết chặt tay cô và nói “Anh nghĩ không còn điều gì để nói giữa chúng ta, đúng không?”

“Vâng” cô thừa nhận “Em chắc là không còn gì nữa”

“Thế thì tạm biệt em, Melody” Thật dịu dàng, Rob kéo cô vào vòng tay anh và khi anh cúi xuống hôn cô lần cuối, cô không cưỡng lại.

Đúng lúc đó, một giọng nói rất to làm cô giật mạnh khỏi vòng tay anh “Cái quái gì đang diễn ra ở đây thế này?”

Với cơn thịnh nộ khủng khiếp làm tối sầm gương mặt, Brand đang đứng ở cửa chầm chầm nhìn họ. Mọi đường nét trên người anh như căng ra với một sự giận dữ tàn phá mà Melody chưa từng thấy bao giờ, và cô run rẩy trước sức mạnh của nó.

Chương 13

Mặc dù Rob đã rời tay khỏi cô, anh vẫn không đi. Hình như anh đang cố che chở cho Melody trước sự phẫn nộ của người đàn ông ở phía bên kia căn phòng.

Cầm như nhô ra khi anh đối mặt với Brand. “Chắc hẳn anh là chồng Melody” anh nói “tôi muốn giải thích điều anh vừa nhìn thấy”

Brand tiến đến đầy đe dọa. Anh nghiêng rằng. “Không cần giải thích. Tôi tự thấy là đủ” Anh chỉ ra phía cửa “Cút ra khỏi nhà tôi”

“Brand, nghe này..” Melody khấn khoản.

Anh quay ánh mắt toé lửa sang cô và cô chùn bước trước cái nhìn đó “Cô im đi” Anh gào lên “Tôi sẽ xử lý cô sau” Một lần nữa anh lại nhìn Rob đầy giận dữ “Anh sẽ đi hay tôi phải tống cổ anh ra?”

“Nghe này, ông bạn, không cần phải có bạo lực ở đây. Dù sao tôi cũng đang định đi” Rob quay lại nhìn Melody, dịu dàng nói “Bất cứ khi nào cần anh, em biết phải tìm anh ở đâu rồi”

Melody gật đầu nhưng cô thậm chí gần như không nghe anh. Toàn bộ thể xác cô đang căng lên cùng Brand và cơn thịnh nộ khủng khiếp của anh.

Rob tiến ra phía cửa nhưng khi ngang qua Brand, anh dừng lại “Tôi yêu Melody” anh thành thực “và nếu tôi biết anh làm tổn thương cô ấy bằng cách nào đi chăng nữa, anh sẽ phải trả lời tôi”

Nét mặt Brand đầy dữ tợn “Anh đang đe dọa tôi ngay trong chính nhà tôi à?”

Rob gật đầu “Đúng thế, vì chẳng hiểu sao tôi không tin anh tốt với cô ấy. Nếu như anh tử tế, thì cuộc hôn nhân lần trước đã không đổ vỡ” Anh quay lại nhìn Melody một lần nữa “Hãy nhớ điều anh dặn em” anh nói, rồi đi luôn.

Sự im lặng còn lại sau khi anh đi dày đặc và khủng khiếp như màn sương mù che mờ cầu cảng. Cổ họng Melody như bị siết lại đau đớn trước cái nhìn trừng trừng của Brand.

“Thì ra đó là Willis” cuối cùng anh nói “Người mà cô đã đính hôn phải không?”

“Vâng” Giọng cô nhỏ và đứt quãng.

Anh cứng hàm lại “Tôi biết chuyện gì kèm theo cảnh yêu đương âu yếm đang diễn ra”

Melody liếm môi “Anh không hiểu” cô nói. “Chuyện đó..chuyện đó không phải như anh nghĩ đâu”

“Không phải?” Đôi mắt đen huyền của anh dò xét cô với sự hoài nghi đầy khinh miệt “Chúa ơi, tôi tưởng tôi hiểu cô hơn cơ!” Anh hét lên “Tôi tưởng cô đứng đắn, không mời hân ta về đây! Cô thật vô liêm sỉ và đáng ghê tởm, tôi không thể chịu đựng được thêm nữa!”

“Anh hãy để em giả thích” cô nài nỉ “Brand, những gì anh nói là không đúng!”

Anh vụt quay lại nhìn cô trừng trừng, gào lên “Đừng nói dối thêm nữa” Anh hít một hơi thật sâu rồi bình tĩnh nói “Tôi giải thoát cho cô khỏi thoả thuận của chúng ta, Melody. Tôi muốn cô đi càng sớm càng tốt.. tốt nhất là ngay tối nay. Hãy trở về Dallas với Wallis đi”

Gương mặt cô biến sắc, toàn thân cô rũ xuống đến nỗi phải gắng sức dựa vào sau ghế để khỏi ngã “Anh..anh không thể làm thế được” Melody thì thầm thốt lên.

“Tôi muốn thế đấy, chẳng sao cả” anh bảo cô, vẫn bằng cái giọng bình thản chết người. Nó còn tệ hơn cả sự tức giận và cách cư xử thô bạo trước đó. “Cô có thể mang theo ô tô nếu muốn,

và tất cả số tiền trong tài khoản của cô. Nếu cô cần thêm, tôi sẽ xem xét để đưa. Cô có thể để đơn ly dị và tôi sẽ trả mọi phí tổn. Chúng ta sẽ gọi đó là từ bỏ vì sự tốt đẹp”

“Thế còn Tammy thì sao?” cô lặng người.

Brand thấy tay “Cô không cần phải lo cho nó” anh nói bằng một giọng lạnh băng “Cả hai đều đã xoay sở được khi cô bỏ chúng tôi lần đầu tiên và giờ chúng tôi cũng sẽ giải quyết được. Có thể tôi sẽ thuê một bà tốt bụng, cẩn thận để làm người kem cặp nó và nó sẽ sống cùng nhà. Tôi chắc chắn là Lorraine có thể tìm được người phù hợp. Vấn đề chính lúc này là tôi muốn cô đi. Khi rời khỏi căn phòng này, tôi không bao giờ muốn gặp lại cô nữa, Melody”

Lòng tự trọng khiến cô trở nên cứng rắn. Những lời nói của anh như lưỡi dao cứa sâu vào tim cô, nhưng cô không để anh thấy điều đó. Cô ngẩng cao mặt và kênh ngang vai lên “Được thôi” cô đồng ý không chút cảm xúc “Tôi sẽ đi ngay hôm nay, nếu đó là điều anh muốn. Tôi sẽ chỉ mang theo những thứ tôi cần bây giờ và anh có thể gửi cho tôi số còn lại sau này”

Brand gật đầu “Được”

“Còn một điều nữa” cô quả quyết “Thế còn Dale thì sao?”

Anh mím môi cười cay đắng “Dale vẫn là mối quan tâm duy nhất của cô phải không? Cô quay lại với tôi cũng chỉ vì anh ta, nhưng cô cũng không thể duy trì được cái thoả thuận mà cô đã tạo ra” Anh cười cay nghiệt “Tôi cam đoan là cô không cần phải lo cho Dale. Giờ tôi còn tôn trọng anh trai cô hơn cô. Dale thành thật hối hận vì những gì anh ấy gây ra và hiện đang làm việc rất chăm chỉ để chuộc lại lỗi lầm đó. Và bây giờ, khi đã kết hôn, tôi tin rằng anh ấy sẽ biết cách xử sự khéo léo và hợp lý, có thể nói là còn hơn cả cô!” Anh nhún vai “Tôi sẽ không kiện Dale đâu, không bao giờ, vì vậy cô không cần phải bận tâm đến điều đó”

“Cảm ơn anh” cô nói qua đôi môi mím chặt “Nếu không còn chuyện gì nữa thì tôi sẽ lên gác thu dọn đồ đạc”

“Đúng đấy” Anh liếc nhìn đồng hồ “Tôi có một cuộc hẹn làm ăn trong vòng nửa tiếng nữa. Vì cần vài giấy tờ trong phòng làm việc nên tôi ghé qua để lấy rồi lại đi ngay. Cô sẽ có thời gian để thu dọn. Tôi sẽ không về nhà cho đến tối khuya đâu.”

“Tôi sẽ đi trước lúc đó” Melody hứa.

Brand gật đầu và đi về phía cửa cứ như không có chuyện gì quan trọng đã xảy ra giữa họ.

Melody đứng như hoa đá một lúc nữa, và khi chắc chắn là anh đang ở trong phòng làm việc, toàn thân cô như sống lại và cô lao về phía cầu thang.

Nhưng ngay khi đã ở trong sự cách biệt của căn phòng, cô lại ủ rũ và lao lên giường. Lát nữa cô sẽ phải gắng sức ngồi dậy và bắt đầu gói ghém đồ đạc, nhưng giờ thì cô hiểu rằng việc đó vượt quá khả năng của cô.

Cô nhìn xuống hai bàn tay và thờ ơ khi thấy chúng đang run lên. Cô nắm chặt lại, cố gắng giữ yên chúng và tình cờ chú ý tới những chiếc nhẫn cưới. Không còn cần đến chúng nữa, cô tự nhủ khi tháo chúng ra khỏi tay, và cẩn thận đặt chúng lên chiếc bàn cạnh giường.

Cô ngồi yên không động đậy một lúc lâu. Hình như từng giọt sức lực trong cô đã cạn kiệt, khiến cô không còn sinh khí, không còn có ý định hay mục đích gì. Đầu óc cô thậm chí cũng trông rỗng. Cô chỉ đơn thuần ngồi đó, lặng im, dỗi mắt nhìn chăm chăm vào hư vô, trí óc cũng dường như không thể hoạt động. Thậm chí cô đã tê liệt đến nỗi không khóc cho dù là một giọt nước mắt.

Cuối cùng, khi đứng dậy, cô giật mình thấy đã hơn bốn giờ. Cô trở về từ phòng khám của Carl khoảng ba giờ kém mười lăm và kể từ lúc đó, một cuộc đời dường như đã trôi qua. Nhưng giờ đây, chiếc đồng hồ vẫn chuyển động không ngừng về phía trước và cô vẫn phải gói ghém đồ đạc rồi tìm một chỗ nào đó để ngủ qua đêm.

Dường như có quá nhiều việc phải làm, và lúc này cô không còn sự lựa chọn nào khác. Brand đã nói rõ là anh muốn cô ra đi trước khi anh trở về nhà, đêm nay.

Cô bơ phờ đứng dậy và đi vào phòng để đồ, mở tung cánh cửa và kéo ra một chiếc vali. Rồi ánh mắt cô đảo quanh khắp căn phòng, tự hỏi nên bắt đầu từ đâu và nên mang theo những gì.

Điều này hình như không quan trọng, và sau giây lát, cô bắt đầu lấy thứ này từ ngăn kéo này, thứ khác từ ngăn kéo khác, một cái giá treo trong phòng để đồ..Hoàn toàn mất phương hướng, cô thậm chí không nhận thấy mình đang gói ghém một chiếc váy dạ hội mà có thể sẽ rất ít khi dùng đến, trong khi hoàn toàn không chú ý tới chiếc váy đi chơi phổ ưa thích. Cô xếp quần lót mà không có áo lót, một chiếc áo choàng mà không có váy ngủ, máy sấy tóc cầm tay mà không có lược.

Đúng vào lúc đó, cô đột nhiên nghĩ tới Tammy, bèn dừng tất cả những việc đang làm để xuống nhad lấy giấy bút. Cô không hề ngập ngừng khi bước vào phòng làm việc của Brand vì biết còn lâu nữa anh mới trở về nhà.

Bức thư thật khó viết, cả về nội dung lẫn trạng thái bối rối của cô. Nhưng cuối cùng thì cô cũng viết được, mặc dù đã để lại trong cô cảm giác không vui, song đó là điều tốt nhất cô có thể làm được. Trong thư, cô giải thích rằng cô lại phải sắp sửa ra đi lần nữa, mà lần này không phải do cô muốn, cô vẫn rất yêu quý Tammy và hy vọng cô bé sẽ tha thứ cho cô. Rồi cô gấp thư, nhét nó vào trong phong bì, dán lại và viết nguệch ngoạc tên Tammy ra ngoài.

Cầm lá thư, cô đi ra đại sảnh, đang định lên gác để đặt lá thư trên bàn phấn của Tammy thì chuông cửa lại reo.

Melody cắn môi lưỡng lự không biết có nên mở cửa hay không. Có thể nếu cô giữ im lặng tuyệt đối, bất kỳ là ai cũng sẽ đi. Nhưng ngay khi cô đang nghĩ vậy, chuông cửa lại reo lên, vang to và nhấn đi nhấn lại.

Cô thoáng dừng lại để thả lá thư lên chiếc bàn ngoài sảnh rồi đi ra cửa. Bà nội đứng đó, trông thật đẹp và lịch sự trong bộ váy màu be.

“Bà nội! Thật bất ngờ” Melody kêu lên “Bà vào nhà đi. Anh..anh Brand có biết bà đến đây không ạ?”

“Không” Bà nội trả lời khi bước vào sảnh “George có hẹn với bác sĩ để kiểm tra định kỳ, vậy

nên ta đi theo”

Melody đã định đóng cửa nhưng nghe vậy cô ngó ra ngoài “Thế ông đâu ạ? Ông có đến đây cùng ban không?”

“Không. Ông ấy muốn đến thăm một người bạn từ hồi chúng ta ở đây nên ta bảo ông ấy cho ta đến đây trước. Cháu yêu ơi” bà nói thêm bằng giọng đầy thuyết phục “ta đang chết vì khát đây”

Melody nở ngay một nụ cười “Cháu sẽ pha cho bà một cốc trà...hay bà thích cà phê hơn?”

“Trà tốt hơn” Bà nội trả lời trong khi đi vào phòng khách.

Melody vào bếp, thầm trách bà nội lại đến hôm nay. Thời gian đang dần trôi và việc thu dọn đồ đạc còn dang dở. Hơn nữa, trong điều kiện tinh thần hiện tại, cô không dám chắc là mình có khả năng chuyện phiếm và giả vờ như không có chuyện gì xảy ra hay không.

Nhưng cô không có sự lựa chọn nào hơn là phải cố gắng. Cô cầm hai cốc trà đá và mang vào phòng khách, nơi bà nội đang ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế có tay dựa.

Trong vài phút, họ nói về những chủ đề có thể đoán trước được- về Tammy, về quần áo, về cơn bão đang hình thành phía dưới Bahamas mà họ hy vọng nó sẽ không phát triển thành một cái gì đó có thể ảnh hưởng tới bờ biển Texas. Thực ra, Melody không hề có một ý nghĩ thoáng qua nào về cơn bão. Cô đang quá bận rộn chiến đấu với cơn bão trong chính cuộc đời cô.

Câu chuyện đột nhiên ngừng lại và Melody nhìn chăm chăm vào chiếc cốc trên tay, cố tìm ra một vài chủ đề hợp lý để có thể chấm dứt sự im lặng khó xử này.

Nhưng bà nội lại là người làm điều đó.”Những trò vớ vẩn này thế là đủ rồi đấy, Melody” bà nói với thái độ nghiêm khắc “Có chuyện gì đó không ổn và ta muốn biết đó là chuyện gì”

Melody giật mình trước sự tinh tường của bà nội và trở nên thận trọng “Liệu ch..chuyện gì có thể xảy ra được ạ?”

“Hãy nói cho ta biết” bà nội nhấn mạnh “ngoài việc cháu đang có thai”

Melody cứng người lại, quá bất ngờ để có thể nói dối quanh “Làm sao bà biết?” Cô há hốc.

Bà nội mỉm cười và nhấp ngụm trà “Ta là phù thủy mà” Bà cố đầu cô “Thực ra thì đó chỉ là sự suy đoán thôi. Đơn giản là trông cháu hơi khác, có lẽ là đôi mắt. Nhưng..” bà tiếp tục giọng đầy trách cứ “trạng thái của cháu không có vẻ như cháu đang vô cùng hạnh phúc. Thực tế là ta trông cháu rất đáng thương. Có chuyện gì vậy, cháu yêu?”

Sự ân cần trong lời nói và vẻ dịu dàng trong đôi mắt bà làm tiêu tan sự phòng thủ của Melody, và cùng một lúc những lời nói dường như tuôn trào khi cô kể cho bà nội tất cả, không giấu giếm chuyện gì. Không có lý do gì để không thành thật lúc này. Brand đã muốn ông bà anh tin rằng họ kết hôn lại vì họ yêu nhau và cuộc hôn nhân của họ bình thường về mọi mặt, nhưng thời gian nói dối đã hết rồi. Dù thế nào họ cũng phải biết càng sớm càng tốt, là cô và Brand lại chia tay một lần nữa.

Bà nội lặng yên nghe cô nói, bộ mặt sang trọng đầy trầm tư. Vẻ chịu đựng của bà bằng cách

nào đó đã khiến Melody bình tĩnh lại, và khi câu chuyện kết thúc, lời nói của cô chậm rãi hơn, giọng nói của cô kiềm chế hơn.

“Thật là vớ vẩn” bà nội trầm ngâm khi câu chuyện kết thúc “Một cuộc hôn nhân dựa trên nền tảng như trả thù, đe dọa tổng tiền và cả sự lo sợ thì chắc chắn sẽ đổ vỡ. Nhưng có một điều mà cháu bỏ qua không nói với ta, Melody”

“Điều gì ạ?” Melody cau mày cố nghĩ xem mình đã quên chuyện gì.

“Cháu có yêu cháu trai ta không? Bất kể tất cả những điều đã xảy ra giữa các cháu?” Đôi mắt bà nội thật sắc sảo và tinh nhạy khi nhìn chăm chăm vào mắt cô. Cô muốn nói dối nhưng đôi môi bất chợt run rẩy và thốt lên sự thật “Vâng” cô thò thăm dứt quãng “Vâng, cháu yêu anh ấy, nhưng điều đó có ích gì đâu vì anh ấy căm ghét cháu”

“Hừm” bà nội lăm bắm “và ta chắc là cháu chưa nói cho nó biết cháu cảm thấy thế nào phải không?”

Melody ngược hàng mi dài lên “Tất nhiên là không ạ” cô kêu lên “Cháu ..chúa không thể nói cho anh ấy” Gương mặt cô tái nhợt khi nghĩ đến điều đó.

“Thế cháu đã nói cho nó biết về đứa bé chưa?” Bà nội nghiêm giọng lại.

“Cháu không thể” Đôi tay Melody lại run lên và cô phải kẹp cốc trà đá bằng cả hai tay để giữ yên “Cháu...cháu vừa mới biết chắc chắn hôm nay thì anh ấy thấy..thấy anh Rob ở đây và...và..” Giọng cô lạc dần đi.

“Cháu có hiểu rằng nó phải được biết không? Đây cũng là con nó, và nó có quyền được biết”

“Không!” Melody bật khóc “Không! Bà hãy hứa với cháu là bà cũng sẽ không nói cho anh ấy đi! Brand không đáp lại tình yêu của cháu- cháu đã giải thích tất cả những chuyện đó với bà rồi. Vì thế cháu không thể nói cho anh ấy về đứa bé được! Nhất định anh ấy sẽ nghĩ rằng cháu đang cố gắng ràng buộc anh ấy một cách không đúng đắn!”

Bà nội khịt mũi “Đến chết ta cũng không thể hiểu tại sao cháu có thể nghĩ đó là không đúng đắn. Xét cho cùng, cháu là vợ nó và cháu đang mang trong mình đứa con của nó!”

Melody ngược đôi mắt tuyệt vọng lên “Cháu xin bà, bà nội, hãy hứa với cháu là sẽ không nói cho anh ấy biết!”

“Thế thì nói cho ta biết, Melody. Cháu định đi đâu khi rời khỏi đây?”

Melody vung tay tạo một cử chỉ mơ hồ “Cháu..cháu không biết. Chuyện đó không quan trọng”

“Thế cháu lại hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời chúng ta một lần nữa, và lần này cùng với đứa chắt chưa sinh của ta sao?” Bà nội ngắt lời với chút tức giận đầu tiên trong suốt cả buổi chiều “Không, cháu yêu, ta không cho phép như vậy!” Khi Melody mở miệng định nói, bà giơ tay ra hiệu im lặng “Cứ rời bỏ Brand, nếu cháu buộc phải làm thế, nhưng cái giá phải trả cho sự im lặng của ta về đứa trẻ là cháu phải đến ở với chúng ta!” Bà mỉm cười, xua tan vẻ gay gắt của những lời nói trước đó “Ít nhất là trong một thời gian, cho tới khi cháu suy nghĩ đủ kỹ mọi việc

và có thể có một quyết định sáng suốt, việc mà cháu không có tâm trạng nào để làm ngay bây giờ” Bà nhẹ nhàng đứng dậy và đưa tay về phía Melody “Đi nào, cháu yêu, và ta sẽ giúp cháu thu xếp đồ đạc”

Chiều hôm sau, khi ngồi trên boong tàu một mình, cô thấy rằng không ai có thể tốt hơn bà nội; hiểu biết và chu đáo, và đã làm hết sức để giữ cô lại, cứ như cô thực sự là đứa cháu gái yêu quý. Thế thì tại sao, cô bức mình tự hỏi, sao cô lại luôn muốn khóc.

Brand không xứng đáng để khóc, cô thầm nhủ vậy. Anh đã buộc tội và chỉ trích cô mà không thèm nghe một lời giải thích. Anh đã quyết định từ bỏ cô kể từ tối hôm ở nhà cha mẹ Marie, cô có thể khẳng định như vậy, và nhìn thấy Rob hôn cô chỉ là cái cớ mà anh đang tìm kiếm.

Cô lục trong trí nhớ nhằm tìm ra chính xác thời điểm mà tất cả những chuyện này trở nên tồi tệ. Dù họ thường xuyên bất hoà nhưng cũng có những lần, bằng cách nào đó, họ có thể bên nhau trong một htoàu gian dài, khi Brand ôm cô trong tay và ân ái với cô, mang đến cho cuộc sống nóng bỏng những đam mê ngọt ngào và hoang dại mà họ đã có trước kia. Những khi như thế, cô thậm chí cũng không thể quên Lorraine.

Tuy thế, hiện giờ cô cũng không thể quên cô ta. Một lần nữa cô lại ra khỏi cuộc đời của Brand trong khi Lorraine vẫn còn ở đó, vẫn đang chờ đợi, và chắc chắn lần thứ hai này người đàn bà đó sẽ không thất bại. Không cần nghi ngờ là cô ta có thể làm được, vì chính lần này Brand đã đuổi vợ đi. Anh đã bất ngờ bỏ cả sự ham muốn trả thù bằng cách kìm giữ cô trong một cuộc hôn nhân trống rỗng và vô nghĩa, và điều đó chỉ có thể có một lý do. Anh đã quá mệt mỏi với trò chơi; giờ đây anh muốn một mối quan hệ bền vững với người đàn bà anh thực lòng yêu. Liệu còn có lý do nào đằng sau việc anh rời phòng của họ, thậm chí trước cả sự thất bại gần đây nhất.

Melody cau mày và thay đổi tư thế ngồi. Cả ông bà nội đều thuyết phục cô rằng chưa nên đâm đơn ly dị, cho đến khi đứa bé được sinh vào mùa xuân năm sau. Đứa trẻ có quyền được có một cái tên hợp pháp. Cũng như vậy, Brand cũng phải được biết.

Cô đã tranh luận về điều đó, nhưng bà nội tỏ ra đặc biệt cứng rắn. Dù cô có thể lại đi làm một lần nữa, nhưng với bất kỳ một đồng lương nào, cũng không thể nuôi nấng đứa trẻ tốt như Brand, với toàn bộ tài sản anh có. Nuôi nấng đứa con của mình là cả nghĩa vụ và quyền lợi của anh. Cuối cùng, đuối lý, Melody đành phải chịu thua. Nhưng cô vẫn khẳng khái không thông báo cho Brand, cho tới khi nào đứa trẻ chính thức chào đời. Cho tới lúc đó, cô không cần gì ở anh ngoài số tiền cô đã rút khỏi tài khoản của mình. Số tiền đó kèm thêm với khoản tiền tiết kiệm của riêng cô sẽ đủ để cô xoay sở cho tới khi đó. Cô không cần bất kỳ sự giúp đỡ nào của anh, về mọi mặt.

Cô ngược nhìn lên và thấy một chú chim mòng biển đang bay lượn qua lại trên eo biển neo tàu. Tại sao cuộc sống đối với con người lại phức tạp và rắc rối hơn nhiều so với những tạo vật khác của thiên nhiên? Dường như càng sống lâu thì lại càng trở nên khó khăn hơn. Khi cô rời bỏ Brand lần đầu tiên vì phát hiện ra mối quan hệ của anh với Lorraine, cô đã từng nghĩ không chuyện gì có thể tồi tệ hơn. Khi Brand bước vào nhà hàng ở Las Vegas và sau đó ép cô phải kết hôn lại với anh, cô biết rằng mọi việc còn có thể tồi tệ hơn nữa. Và bây giờ.. bây giờ cô đang mang trong mình đứa con của anh, tình yêu của cô dành cho anh từ sâu thẳm trái tim cùng với

nổi đau ghê gớm cô đang phải trải qua đã làm tất cả những điều đó biến mất trước khi trở nên lu mờ vô nghĩa.

Tối đó, khi cô ngồi gần bà nội, cố gắng tập trung vào một vở hài kịch trên ti vi thì Brand gọi đến. Khi bà nội nói chuyện với anh, Melody hồi hộp lắng nghe câu chuyện một phía “Các cháu lại chia tay sao?” Bà nội hỏi, ngạc nhiên đầy thuyết phục “Thế nó đi đâu rồi? Cháu không biết? Brand, cháu thật qua vô trách nhiệm. Nếu nó cần giúp đỡ thì sao?”

Melody cau mày lại. Mặc dù không nghe thấy giọng anh, cô cũng dễ dàng tưởng tượng ra Brand sẽ trả lời điều đó thế nào, cứ như cô có thể cảm nhận được sự thù ghét phát ra từ dây điện thoại.

Cô nghĩ không sai. Vài phút sau, những tia lửa giận dữ lấp lánh trong mắt bà nội khi bà gác ống nghe. Bà nói với hai người “Đó là Brand gọi đến để thông báo cho chúng ta là hai cháu lại chia tay nhau”.

“Thế nó nói những gì?” Ông nội hỏi.

“Không nhiều lắm” Bà nội trả lời “Khi nó thừa nhận là không biết chắc Melody đi đâu và tôi nói là có thể con bé cần giúp đỡ, nó nói nó chắc chắn rằng nếu Melody cần gì thì sẽ có một gã ở Dallas có thể chăm lo cho con bé. Trên thực tế, nó ít nhiều muốn ám chỉ rằng con bé đang ở..với anh ta”

“Cháu rất ngạc nhiên” giọng Melody khản đặc vì cổ họng đột nhiên khô cháy “vì anh ấy đã nói với bà về Rob. Cháu không nghĩ là anh ấy muốn ông bà biết”

“Ta chắc chắn là nó không muốn” bà nội ngắt lời “nhưng khi ta nói nó vô trách nhiệm đã làm nó giận dữ và nó có thể nói nhiều hơn những gì nó dự định. Melody yêu quý, ta không muốn bảo cháu phải làm gì, nhưng liệu mọi việc có tốt hơn không nếu cháu để ta nói cho Brand biết cháu đang ở đây với chúng ta? Và cả về đứa bé nữa?”

“Không!” Melody giọng cứng rắn “Không, cháu không muốn anh ấy biết vội!”

Bà nội thở dài, nắm lấy tay cô chán nản và nhìn lên trời “Cầu chúa phù hộ cho tất cả chúng con! Thú thật, Melody. Ta muốn đánh cả cháu và Brand!”

Tất nhiên là bà nội không thực hiện lời ước đó. Dù vậy, trong suốt những ngày tháng sau đó, đôi khi dường như bà coi Melody là một cô bé, còn cô ngạc nhiên và thích thú khi thấy mình được chiều chuộng. Bà nội nghiêm khắc bắt cô hàng ngày phải ăn những thứ mà bà cho là có lượng dinh dưỡng phù hợp với người mang thai. Cô thấy mình đã uống đủ vitamin, tập thể dục và cũng đã nghỉ ngơi đầy đủ. Đã từ nhiều năm nay, kể từ khi mẹ mất, Melody mới có người chăm nom lo lắng đến từng cử động của cô, và không hiểu sao lần này dường như dễ chịu hơn, ít phải cố gắng để làm quen với điều đó.

Sang tháng Mười, cô tự nhủ mình nên chuẩn bị cho tương lai..có một chỗ cho riêng mình, có thể ở Rockport để gần ông bà nội, hay một nơi hoàn toàn xa lạ. Nhưng ngày tháng cứ dần qua đi, và cô chẳng làm được gì ngoài việc giúp đỡ bà nội vài việc trong nhà. Nhưng ngay cả việc đó cũng không có tác dụng lắm vì bà nội có người giúp việc hàng ngày, chỉ trừ cuối tuần.

Cô ở đó được sáu tuần thì Brand lại gọi điện và nói là anh và Tammy sẽ đến thăm vào một ngày chủ nhật. Trong suốt những tuần lễ đó, hai ông bà Travers đã đến thăm họ ở Corpus christi một vài lần, tránh cho Melody phải khó xử trước sự đến thăm của họ. Nhưng lần này họ lại đến đây. Bà nội cố gắng hết sức để thuyết phục Melody gặp họ, nhưng vô ích. Có thể cô sẽ gặp, nếu chỉ có một mình Tammy, nhưng Melody nao núng trước ý nghĩ sẽ gặp lại Brand, đây là chưa kể đến sự giận dữ của anh khi phát hiện thấy thực ra cô đang ở cùng chính ông bà anh.

Vào ngày họ đến, Melody chuẩn bị một bữa ăn trưa ngoài trời rồi lái xe về phía bắc, đi qua vịnh Copano tới đảo Goose. Đó là một nơi rất đẹp với thảm cỏ dày và những cây sồi sù sì. Trời trong và mát mẻ khi cô đi xuyên qua những con đường uốn lượn để vào công viên quốc gia. Hôm nay, cả công viên này gần như là của cô, mặc dù mùa hè nơi đây luôn chật cứng khách tham quan và đi cắm trại.

Cô đỗ xe và đi dọc theo đường bờ biển, hít thở không khí mặn mòi của biển cả. Có một gia đình trẻ đang ngồi ở chiếc bàn gần mép nước và cô không thể tránh khỏi được thỉnh thoảng liếc nhìn họ. Hai bố mẹ đang bận chuẩn bị bữa ăn trên một chiếc lò nướng du lịch và họ bất chợt cười to, kể một câu chuyện hài ước bí mật; cậu con trai nhỏ của họ, chừng khoảng ba tuổi, đang chạy chơi với chú chó con gần mép nước và tiếng reo hò vui sướng của cậu bé như xuyên thủng sự yên ả của ngày hôm đó.

Melody đột ngột quay lại phía đối diện và bắt đầu bước đi đầy mạnh mẽ, hai tay đút trong túi quần bò. Cổ họng cô như ngen lại và đôi mắt nhức nhối. Cô phải đối diện trực tiếp với thực tế. Cuộc hôn nhân của cô và Brand đã kết thúc. Họ sẽ không bao giờ có một ngày giống như đôi vợ chồng hạnh phúc phía sau kia. Nếu có bao giờ Brand thấy đứa con của họ vui đùa, đó sẽ là khi anh có “quyền đến thăm” do toà án chỉ định.

Trong khi đi dạo, cô quyết định rằng cô càng sớm rời khỏi bà nội thì càng tốt cho tất cả mọi người. Cô bắt họ phải đứng giữa như bây giờ thật là không công bằng. Cô không thể dựa vào họ mãi mãi, và cô cũng không thể luôn luôn tìm được một chỗ thuận lợi để trốn tránh mỗi lần Brand đến thăm họ. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh đến bất ngờ một lần nào đó?

Bất cứ sự di chuyển nào cũng phải được thực hiện sớm, cô nghĩ vậy. Bụng cô đã to đến độ khó có thể mặc vừa nhiều quần áo của cô. Nếu định chuyển đi một mình, cô phải đi ngay bây giờ, khi còn chưa bị vướng víu quá.

Cô nghĩ về cha mình ở Tây Ban Nha. Lá thư cuối cùng cô nhận được từ ông là trước khi cô rời bỏ Brand, cả ông và người vợ sau của ông đều muốn cô đến thăm họ. Cô không dám chắc họ có muốn cô đến thăm lâu dài hay không, nhưng rồi lại nghĩ có thể họ muốn.

Cô quyết định ngày mai có thể hỏi các đại lý du lịch về các chuyến bay. Sau đó, trước khi quyết định cụ thể về việc đặt vé, cô sẽ gọi điện cho họ, giải thích tình hình.

Vui mừng vì đã có ít nhất một kế hoạch hành động rõ ràng trong đầu, cô quay trở lại xe ô tô để lấy bữa trưa. Dù vậy, đó vẫn là một buổi chiều dài dằng dặc, đơn độc, trước khi cô dám quay trở về nhà ông bà Travers.

Chương 14

Có cái gì đó làm lung lay chiếc giường, lay chuyển cả cô, và Melody mấp máy phản đối vì cô đang gắng sức giữ lại giấc mơ mà cô đang có. Giấc mơ thật đẹp..cô đang đi dạo trên bờ biển với một đứa bé, con của cô...và Brand cũng ở đó, âu yếm mỉm cười với cả hai. Cô quay đầu trên chiếc gối mềm êm ái, hy vọng giấc mơ sẽ tiếp tục, mãi mãi. Thay vào đó, sự lung lay vẫn tiếp tục không dứt.

“Dậy đi, Melody!” Giọng bà nội nài nỉ. Dấu hiệu của sự xúc động trong giọng nói cuối cùng cũng lọt vào giấc ngủ của Melody và khiến cô hoàn toàn tỉnh dậy.

Đôi mắt cô mở to, và khi nhìn thấy gương mặt bà nội, sự lo lắng ngay lập tức khiến cô ngồi bật dậy “Có chuyện gì không ổn à?” Cô hỗn hển, đột nhiên cảnh giác “Có phải ông nội ốm không ạ?”

“Không” Bà nội, một bà nội mạnh mẽ, giỏi giang, bỗng bật khóc.

Một cảm giác ớn lạnh chạy dọc xương sống Melody, cô chớp lấy bàn tay run rẩy của bà nội, khẩn thiết “Bà phải nói cho cháu biết chuyện gì đã xảy ra”

May thay, đúng lúc đó, ông nội bước vào. Ông dứt khoát “Brand vừa gọi điện . Tammy bị thương trong một vụ tai nạn giao thông tối qua. Nó đang đi cùng vài đứa bạn” Giọng ông như vỡ ra và ông nuốt đầy khó khăn trước khi tiếp tục “Những đứa khác chỉ bị vài vết cắt nhỏ hoặc thâm tím, nhưng Tammy thì..bị thương khá nặng. Các bác sĩ đã phẫu thuật đêm qua và giờ thì Brand nói là nó đã khá hơn”. Nói xong ông nhìn sâu vào trong mắt cô, cả hai hoàn toàn không để ý đến thực tế là cô đang đứng đó, chỉ mặc duy nhất chiếc váy ngủ khi cô nắm chặt bàn tay lạnh giá của bà nội. “Giờ thì thỉnh thoảng nó tỉnh lại, nhưng vẫn chưa qua cơn nguy hiểm đâu”. Ông dừng lại, rồi đi thẳng vào trọng tâm của vấn đề. “Nó hỏi về cháu đấy, Melody. Brand đã nhờ Dale gọi điện đến Dallas để cố gắng tìm xem cháu đang ở đâu”.

Miệng Melody khô khốc “Ông không nói với anh ấy là cháu đang ở đây chứ?”

“Không. Ta hứa với cháu, nhưng, Melody..”

Sự hối hận bao trùm lấy cô. Ngay cả trong hoàn cảnh gay cấn thế này, ông nội cũng không phản bội cô. Thật khó có thể tin vào một sự kiên định như vậy. Giờ là lúc trả những món nợ của cô với ông và bà nội, nhưng nhiều hơn cả là với Tammy. Cô cố nở một nụ cười trên đôi môi cứng, một nụ cười mà cô hy vọng rằng bằng một cách nào đó sẽ truyền cho cả ông bà nội sự tự tin và lòng can đảm . “Ông đi lấy cho bà một cốc cà phê trong lúc cháu thay quần áo nhé” cô mạnh mẽ nói với bà nội . “Chúng ta phải đi ngay lập tức”

Gương mặt lo lắng của ông nội cũng giãn ra chút ít. “Cảm ơn cháu, Melody” giọng ông khản đặc “Ta biết cháu sẽ không để cho Tammy thất vọng”

Hai mươi phút sau họ đã ở trên đường. Melody lái xe và mừng rằng việc này mang đến cho cô một thứ để tập trung, ngoài nỗi sợ hãi khủng khiếp, đau đớn về Tammy. Ông nội hoàn toàn

có thể kiềm chế được cảm xúc của mình, cố gắng an ủi bà nội, lúc này hoàn toàn tan nát, ngay trước mắt họ.

Khi đến cầu cảng, bà nội đã bình tĩnh hơn nhiều. Bà báo cho cả hai rằng bà vừa kết thúc một cuộc chuyện trò dài với đức Chúa và giờ bà chắc chắn Tammy sẽ sớm bình phục.

Một lát sau, khi họ bước vào căn phòng của Tammy trong bệnh viện, Melody như cảm thấy chính mình có nhu cầu cấp bách nói chuyện với đức Chúa. Tammy trông như một bóng ma nhỏ bé, xanh xao trên giường bệnh. Gương mặt không bị tổn thương nhưng bị băng kín bởi một miếng băng lớn màu trắng ngang trước trán và một chiếc giá dựng bên cạnh giường, truyền máu vào tĩnh mạch. Đôi mắt Tammy nhắm nghiền và cô bé vẫn bất động khiến sự lo sợ dâng đầy trong Melody.

Trong một lúc lâu, cô nhìn Tammy chăm chăm. Sự tuyệt vọng hoàn toàn vì không giúp đỡ được gì ngập tràn trong cô. Cô yêu cô bé này nhiều lắm mà cô lại chẳng thể làm gì được. Nước mắt khiến cô thổn thức và khi ngẩng đầu lên, đôi mắt đau khổ của cô bắt gặp ánh mắt Brand. Anh đang đứng phía bên kia giường, nhìn cô chăm chăm, cứ như vẫn không tin vào mắt mình. Cho tới tận lúc đó, cô hầu như không nhận thấy sự hiện diện của anh, bởi mọi chú ý của cô đều dồn vào Tammy.

“Nó thế nào rồi?” Bà nội hoie bằng một giọng trầm từ đâu đó sau lưng cô.

Cái nhìn của Brand vẫn còn tập trung vào Melody thêm vài giây trước khi anh lắc đầu và quay về phía ông. “Cháu không biết” Anh nói rành rọt từng từ theo kiểu không tạo thành tiếng trước khi liếc nhìn trở lại phía chiếc giường. Giờ thì anh nói ra tiếng bằng một giọng nhỏ nhẹ “Nó lúc tỉnh lúc không” Anh cúi người về phía trước và đưa tay vuốt nhẹ lên má Tammy “Tam, Tam, em có nghe thấy anh nói không, em thân yêu? Ông bà nội đang ở đây để gặp em, và cả Melody nữa”

Vẻ nghiêm nghị trên gương mặt anh khiến Melody nhận thấy lần đầu tiên trông anh suy sụp khủng khiếp. Gương mặt anh vàng bủng dưới làn da rám nắng mùa hè vẫn còn sót lại, và dường như anh đã thức trắng mười năm.

Nhưng cô không có thời gian để nghĩ về anh. Chính cô cũng đang cúi người về phía trước và nói với Tammy như Brand đã làm. “Tammy? Chị đây, em yêu quý. Melody đây”

Lần này hàng mi của cô bé chớp chớp và rồi nhìn thẳng vào Melody. “Chào chị” cô bé nói bằng một giọng yếu ớt.

Melody suýt cười to lên, đầy nhẹ nhõm, rằng Tammy vẫn có thể nói với cô. Một phút trước đó cô đã rất sợ hãi. Cô mime cười và cầm lấy tay Tammy. “Chào em. Trông này, Tam, ông bà nội cũng ở đây”

Tammy nhận thấy sự hiện diện của ông bà bằng một nụ cười mệt mỏi đúng lúc một y tá bước nhanh vào phòng.

“Tôi xin lỗi” cô ta kiên quyết, “nhưng tôi e rằng chúng ta không thể có quá nhiều người thăm cùng một lúc. Làm ơn chỉ hai người thôi”

“Thế thì bà và ông hãy ở lại, bà nội” Brand quả quyết “Melody và cháu sẽ đi ra ngoài”

Những ngón tay của Tammy chuyển động dưới tay Melody “Chị sẽ quay lại chứ?” Nó lo lắng hỏi. “Em muốn chị ở lại” Miệng cô bé trễ xuống như đứa trẻ làm nũng.

Melody siết chặt tay cô bé và mỉm cười. “Tất nhiên là chị sẽ ở lại, em thân yêu. Sau khi ông bà nội ra ngoài, chị sẽ quay lại với em”

“Chị hứa chứ?” Tammy cố nài.

“Chị hứa” Cô cúi xuống và hôn lên má kín bằng của Tammy rồi ra khỏi phòng.

Đôi vai cô rũ xuống. Brand chạm vào tay cô, trầm ngâm. “Thôi nào, anh sẽ gọi cho em một tách cà phê”

“Brand..” Giọng cô như nghẹt lại khi cô để anh dìu ra ngoài sảnh “Nó không... Tammy sẽ không chết chứ?”

“Không!” Anh trả lời cụt lủn “Chúng ta không được phép nghĩ đến điều đó!” Nhưng rồi anh lắc đầu với một cử chỉ tuyệt vọng. “Anh không biết. Các bác sĩ thường rất thận trọng với những điều họ nói. Con bé bị nhiều thương tích bên trong. Cuộc phẫu thuật đêm qua dường như kéo dài vô tận”

Họ lấy cà phê và tìm một nơi tĩnh lặng để ngồi, nơi họ có thể nói chuyện mà không bị làm phiền. “Anh đã ở đây một mình từ đêm qua à?” Melody hỏi đầy quan tâm khi anh đưa tay vuốt đôi mắt đỏ ngầu.

“Không. Bà Mason ở đây với anh cho tới tận sáng sớm hôm nay, rồi anh bảo bà ấy về nhà. Đó là bà mà anh thuê để trông nom Tammy, hay em muốn gọi là gì cũng được. Dale và Marie cũng ở đây” anh bất ngờ nói “và họ ở đây cho tới khi con bé ra khỏi phòng phẫu thuật. Lorraine cũng ở đây một lúc”.

Một chiếc kim siết chặt lấy trái tim của Melody. Trong cô tràn ngập hối hận rằng Lorraine còn có quyền được ở bên cạnh Brand vào lúc khó khăn hơn là cô. Cô khẽ lắc đầu và nhấp một ngụm cà phê nóng bỏng. Bây giờ nghĩ xem đáng lẽ phải như thế nào thì cũng chẳng có ích gì.

“Em đã ở đâu thế?” Brand bất ngờ hỏi “Dale gọi cho Wallis đêm qua. Bọn anh nghĩ em ở đó với anh ta, nhưng anh ta nói với Dale là chẳng hề gặp hay biết tin tức gì về em” Một thoáng cau mày bối rối hiện ra trên hàng lông mày đen của anh. “Làm sao ông bà nội biết chỗ để liên lạc với em?”

Melody nhún vai lơ đãng “Em vẫn giữ liên lạc với họ, thế thôi” cô trả lời mập mờ. Giờ không phải là lúc nói ra sự thật. Cô đứng dậy, “Anh có nghĩ là đã đến lúc chúng ta phải quay lại không?”.

Brand gật đầu đứng dậy, và họ đi về phía chiếc thang máy trong im lặng.

Một giờ sau, Brand thuyết phục ông bà về nhà. Bản thân họ không thể làm gì cho Tammy lúc này, và họ ở lại cũng chẳng có ích lợi gì. Bà nội yên tâm là đã có Melody bên cạnh Tammy mới chịu về.

Đó là một ngày dài dặc. Tammy vẫn cứ xen kẽ giữa những lúc tỉnh ngẫn ngủ và những cơn mê man kéo dài mà Melody hy vọng đó chỉ là những giấc ngủ để nghỉ ngơi và làm lành vết thương. Cô ngồi trên chiếc ghế bành ở gần giường nên bất cứ khi nào Tammy mở mắt cô đều có thể nhìn thấy ngay. Brand ngồi trên chiếc ghế duy nhất còn lại trong phòng ở phía bên kia giường.

Một vài lần trong suốt buổi chiều, bà Mason đến, mang theo hoa và cả ba người bọn họ bước ra ngoài cửa để nói chuyện. Melody có cảm tình ngay với người phụ nữ này, có lẽ vì bà có vẻ thật lòng lo cho Tammy và đề nghị ở lại với cô bé. Melody và Brand khéo léo từ chối lời đề nghị đó vì cả hai đều không có ý nghĩ rời khỏi chỗ của họ bên giường bệnh.

Nhưng đến chiều muộn hôm đó, Melody nhất định bắt Brand phải về một lúc. Anh đã mờ mắt và râu ria mọc lởm chởm trên mặt. Đôi lần anh đã ngủ gật trên ghế, và cuối cùng cô đến đứng cạnh anh, nhẹ nhàng lay dậy. “Anh không thể cứ tiếp tục thế này được” cô dịu dàng nói “Brand, anh hãy về nhà và nghỉ ngơi đi. Em sẽ ở đây”

Anh định từ chối, nhưng rồi lại khẽ gật đầu. “Được rồi, chỉ vài giờ thôi. Nhưng em sẽ gọi cho anh ngay nếu có gì thay đổi chứ?”

“Tất nhiên rồi” cô quả quyết.

Anh đứng lên, nhìn Tammy rồi dừng lại trước mặt Melody trước khi đi ra cửa. “Anh..” Giọng anh khản đặc và hơi run “Anh chưa nói với em, nhưng...anh rất biết ơn vì em đã đến đây, Melody. Anh muốn xin lỗi em về việc..”

Melody lắc đầu nhanh. “Được rồi, Brand. Giờ anh về nghỉ đã. Chúng ta có thể nói chuyện lúc khác mà.”

Anh mỉm cười mệt mỏi rồi lại gật đầu “Được rồi”

Trong vài giờ sau đó, Tammy cũng tỉnh dậy mấy lần. Đôi ba lần cô bé còn tỉnh táo, đòi uống nước hoặc kê đau đầu, nhưng sau đó, khi tỉnh lại, cô bé nói lung tung và oằn người trong cơn co giật và những cử động không kiểm soát được. Melody phải gọi y tá và Tammy được cho uống thuốc giảm đau, nhưng hình như cũng chỉ giảm được phần nào.

Vào nửa đêm, Melody đang định gọi cho Brand thì anh đến. Anh đã tắm và thay quần áo mới, nhưng những nếp nhăn vẫn chẳng chịt quanh mắt anh.

“Em đang định gọi cho anh” cô thì thầm khi gác ống nghe “Ôi Brand, em rất mừng khi thấy anh!”

“Con bé tệ hơn à?” Anh hỏi ngay. Đúng lúc đó Tammy bắt đầu rên rỉ và quằn quại trên giường. Tay phải của nó lần mò định rút chiếc kim tiêm đang truyền ven trên tay trái. Brand chớp vội lấy tay Tammy trong khi Melody lấy một chiếc khăn ẩm lau mặt cho Tammy lúc này đang lên cơn sốt.

Sau đó, Tammy chìm vào sự bất tỉnh kéo dài và không còn sức sống. Điều này còn đáng lo ngại hơn là những cử chỉ dữ dội vừa rồi. Cô y tá kiểm tra mạch cho cô bé và hốt hải chạy đi, sau đó quay lại với một bác sĩ rồi nhanh chóng mời Brand và Melody ra khỏi.

Họ đang đi đi lại lại ngoài sảnh thì vị bác sĩ tới. “Nếu kéo dài qua đêm nay, tôi tin là cô bé sẽ qua khỏi, nhưng...”

Từ “nhưng” treo lơ lửng trong không khí, và ông ta không cần nói cả câu. Thực ra, nếu có nói thì Melody cũng không bao giờ nghe điều đó. Cô chạy ngược lại về phòng bệnh và thầm cầu nguyện “Con bé sẽ làm được. Lạy Chúa, con bé phải làm được. Nó sẽ làm được”

Cô không hề biết mình đã nói thành tiếng cho tới khi bàn tay của Brand siết chặt lấy vai cô lúc cô đứng cạnh giường của Tammy. Anh thì thầm “Em nói đúng. Con bé sẽ làm được. Nó là một chiến sĩ mà.”

Trong suốt thời gian dài đằng đẳng, im lặng trước rạng đông, cả hai vẫn ngồi cạnh giường, và mặc dù không nói nhiều, nhưng dường như có một sự đồng điệu giữa họ. ý nghĩ của mỗi người đều tập trung vào cô bé đang nằm kia.

Những sắc hồng và vàng bắt đầu tô điểm trên nền trời bên ngoài khung cửa sổ. Tammy khẽ cử động. Ngay lập tức Brand đứng bật dậy, cúi người xuống giường và Melody cũng thế. Giây lát sau, Tammy mở mắt, nhìn hết người nọ đến người kia ra vẻ phê bình và nói “Cả hai trông thật khủng khiếp! Em không thể chịu được phải nhìn anh chị!”

Melody cười và khóc trong cùng một lúc, còn gương mặt của Brand trông như ánh sáng mặt trời vừa ló rạng sau một mùa đông giá lạnh. “Anh nói đúng, Brand” Melody nói khi cô mỉm cười với Tammy đầy hạnh phúc. “Nó là một chiến sĩ”

Một y tá được cử đến và hình như cô ta cũng rất vui vì tình trạng của Tammy, rồi mang tới một cốc nước cam mà Tammy yêu cầu. Đến lượt Brand bắt Melody phải về “nhà” và nghỉ ngơi. Tammy tán thành điều đó bằng một lời phê bình khiếm nhã khác về dáng vẻ khủng khiếp của cô, vì vậy mà cuối cùng Melody cũng đồng ý. Cô hứa sẽ quay trở lại vào đầu giờ chiều.

Cô gọi taxi về nhà khi bình minh với tất cả vẻ huy hoàng của nó đã bao trùm bờ vịnh. Cô thưởng thêm cho người lái xe, và thay vì đi thẳng vào trong nhà, cô lại vòng ra đằng sau, bước trên những bậc cầu thang dốc xuống và đi ra cầu tàu.

Không khí buổi sáng sớm ớn lạnh, nhưng cô không cảm thấy. Cô bị mê hoặc bởi vẻ đẹp của một ngày mới tươi sáng. Mặt trời vừa ló rạng từ phía chân trời, đang chiếu rọi ánh sáng chứa chan lên mặt nước phẳng lặng, trong suốt như gương. Con sóng vàng đang sủi bọt, nhẹ nhàng tiến vào bờ.

Trái tim cô tràn ngập lòng biết ơn đối với vẻ đẹp thiên nhiên tuyệt vời, đối với sự hồi phục của Tammy, đối với mầm sống đang lớn dậy trong cơ thể cô. Chúa đã ban cho cô quá nhiều điều để biết ơn. Cô không thể để mất những thứ đó...dù thế nào đi chăng nữa!.

Cô quay lại và đi ngược vào nhà, mở cửa bằng chiếc chìa khoá mà cô vẫn cầm theo. Khi bước lên cầu thang, cô quá mệt mỏi để có thể nghĩ đến thực tế là không bao giờ mong muốn quay trở lại đây. Cô hầu như chìm vào giấc ngủ ngay lập tức, một giấc ngủ sau, không mộng mị cho tới tận trưa. Sau khi tỉnh dậy, cô tắm nhanh và mặc một chiếc váy bằng vải hoa với chiếc áo mà cô đã để lại khi vội vàng gói ghém đồ đạc ngày trước.

Cô xuống cầu thang và gặp Juanita trong bếp. Bà không ngạc nhiên khi thấy cô. Bà giải thích

rằng Brand đã gọi điện trước nói cô đang ở đó và cô sẽ cần một chút thức ăn nóng khi thức dậy. Melody ngồi ăn ở chiếc bàn trong bếp còn Juanita tiếp tục nói rằng Brand đã thông báo tin tức rất khả quan về tình trạng của Tammy.

Khi ăn xong, Melody nói “Bữa ăn rất ngon, bác Juanita. Giờ cháu sẽ gọi taxi quay lại bệnh viện để anh Brand về nghỉ ngơi. Cháu sẽ gặp bác sau” Juanita lắc đầu “Cô cứ ngồi xuống và uống cà phê đã. Tôi sẽ bảo Opal gọi cho cô”

“Cảm ơn bác” Melody vui vẻ nghe lời. Khi Juanita ra khỏi phòng, cô nghe thấy tiếng chuông cửa reo vang. Cô nhún vai nghĩ rằng đó không còn là việc của mình nữa và cầm cốc cà phê lên.

Juanita quay lại “Cô White đang ở phòng khách và cô ấy muốn gặp cô”

Melody giấu sự kinh ngạc của mình và bình tĩnh gật đầu rồi đi về phía cửa. Lần nào cũng thế, cô rất bực mình khi phải gặp lại Lorraine. Thật không may là cô đã không đi từ năm phút trước.

Lorraine đang đi đi lại lại trên sàn phòng khách. Khi Melody bước vào, Lorraine nhìn cô đầy thù hận khiến Melody đứng khựng lại.

“Tôi nghe nói cô đã quay lại” giọng Lorraine the thé “Cô đến hoàn toàn không đúng lúc. Sao cô không biến đi mãi mãi? Brand không còn cần cô...hay không muốn có cô nữa! Cô không nhận ra điều đó à?”

“Có thể cô nói đúng” Melody chậm rãi thừa nhận “nhưng Tammy rất cần tôi”

“Đứa trẻ đó sẽ lớn lên và phải học cách đối diện với những điều thất vọng” Lorraine lạnh lùng nói. Đôi mắt xám của cô ta tối sầm lại. “Nó sẽ nhanh chóng quên cô nếu cô tránh xa khỏi nó” Cô ta bước một bước đe dọa tới gần Melody hơn nữa. “Tôi nghĩ tốt hơn hết là cô nên biết điều. Brand đã hỏi cưới tôi ngay khi hai người ly dị và tôi đã chấp nhận, vì thế tôi mong cô biến ngay đi...ngay bây giờ...và không bao giờ quay trở lại! Nếu cô không đi, tôi sẽ...”

“Cô sẽ làm gì?” Một giọng nói tức giận vang lên từ ngoài cửa.

Không ai trong số hai người phụ nữ để ý cái gì khác ngoài người kia, nhưng giờ cả hai đều giật mình quay lại và thấy Brand đang đứng đó. Melody tái mặt trước vẻ dữ tợn khủng khiếp trên gương mặt anh. Nhưng anh không hề nhìn cô. Anh đang nhìn Lorraine và khi chính Melody quay lại nhìn người đàn bà kia, cô thấy cô ta cũng tái mét và run rẩy. Rõ ràng là Lorraine không hề mong gặp Brand như Melody nghĩ.

“Brand..” Lorraine bắt đầu ngập ngừng “Em..”

Anh giơ tay lên và cô ta im bật. “Tôi muốn cô dọn bàn của cô ở văn phòng ngay hôm nay” anh nói bằng một giọng nhẹ nhàng, một thứ nhẹ nhàng khủng khiếp “Tôi sẽ gọi cho kế toán và bảo họ viết séc cho cô thay cho lương tháng sau”

“Nhưng, Brand, anh không thể sa thải em!” Lorraine phản đối “Anh cần em! Em chỉ..”

“Tôi muốn cô đi ngay bây giờ” Brand cắt ngang lời cố gắng giải thích của cô ta, vẫn bằng cái giọng nhẹ nhàng nguy hiểm đấy. “Vĩnh biệt, Lorraine”

Lorraine đứng cứng người một lúc nữa, nhưng dưới cái nhìn không mủi lòng của Brand, cuối

cùng thì cô ta cũng chịu thua. Liếc nhìn Melody đầy hận thù một lần nữa, cô ta ra khỏi phòng.

Hai người còn lại vẫn đứng trong sự im lặng căng thẳng cho tới khi họ nghe thấy tiếng sầm cửa. Melody lo lắng cắn môi dưới và khi ánh mắt Brand dồn vào cô, cô hỏi “Sao anh lại về đây? Ai đang ở đó với Tammy?”

Anh băng qua phòng và đứng trước mặt cô “bà Mason đang ở đó và Tammy đã khá hơn rất nhiều. Cả hai đều nhất định bắt anh về nhà một lúc để nghỉ ngơi và bảo em không cần phải vội đến nữa” Anh mỉm cười một mối “Tammy đã khá hơn rất nhiều và nó muốn chỉ nghỉ học trong một hời gian ngắn thôi”

“Thật tuyệt!” Melody cười đáp lại.

Gương mặt Brand lại trở nên nghiêm trọng, “Em không tin Lorraine chứ? Về việc anh hỏi cưới cô ta?”

Melody không nhìn vào mắt anh. Cô nuốt giận và nhìn chăm chăm vào chiếc túi trên áo anh. “Sao lại không nhỉ?” Cô nói bằng một giọng mai mỉa. “Từ lâu em đã biết hai người có vấn đề với nhau. Đó là lý do tại sao em bỏ đi lần trước”

“Cái gì?” Brand hét lên như sấm dậy, đôi mắt đen huyền vằn đỏ, và đôi tay anh nắm tay cô chặt đến nỗi làm cô đau. “Em đang nói chuyện quái gì vậy?” Anh dữ tợn gặng hỏi.

Cơn thịnh nộ dâng trào trong Melody. Cô lúng túng, cố gắng giải thoát mình khỏi sự kìm kẹp của anh. “Bỏ cái kiểu ngây thơ đấy đi, Brand. Em phát ốm với điều đó rồi” Bằng những lời lẽ chua xót, cô kể cho anh về cái đêm cô cố gọi cho anh ở khách sạn, khi Lorraine trả lời điện thoại. “Lúc đó đã là nửa đêm” cô nhắc lại giọng đầy khinh miệt “và khi anh nghe điện thoại, có vẻ như anh rất buồn ngủ, cứ như là anh vừa tỉnh dậy”

“Giờ thì anh nhớ ra rồi” Brand cau mày nói “Tất cả bọn anh đều dự một bữa tiệc bàn chuyện làm ăn...Dale, Lorraine và anh... và bữa tiệc đó kéo dài tới tận gần nửa đêm. Khi bọn anh về đến khách sạn, Dale đề nghị uống rượu, và vì anh có một chai bước- bông trong phòng nên mọi người đến đó uống. Anh rất buồn ngủ, nhưng anh không hề ngủ! Khi chuông điện thoại reo, Lorraine tình cờ ngồi cạnh chiếc bàn để điện thoại nên cô ấy với tay nhắc ống nghe trước khi anh kịp nhắc. Không có ai trả lời, anh nghĩ có thể người ta ngẫu nhiên quay nhầm số phòng. Anh thề với em, Melody” anh lạnh lùng kết thúc, “rằng anh không ngủ với Loraine. Không lúc đó, không bao giờ! Thực ra, nếu anh nhớ chính xác, Lorraine còn đi trước Dale tối hôm đó. Nếu em muốn gọi cho anh ấy và nghe anh ấy xác nhận, anh rất vui lòng giúp em” Anh thả tay cô ra và đưa tay lên tóc bằng một cử chỉ cáu kỉnh. “Anh chưa bao giờ nghĩ lại về chuyện đi đó, cho đến giờ phút này, vì khi anh về nhà, em đã rời bỏ anh, và không ai biết em đi đâu cũng như lý do tại sao. Anh đã nghĩ là em bỏ anh vì một người đàn ông khác!”

“Có ..có đúng thế không?” Cô thì thầm hoài nghi. “Ôi, lạy Chúa, em..” Giọng cô vỡ ra. Cô cảm thấy khiếp sợ trước sự tàn ác của những gì Brand đang nói, về những điều cô đã gây ra cho cả hai người, chỉ vì sự nông cạn, ghen tuông và hấp tấp trốn chạy.

“Có thật thế không?” Brand nhắc lại câu cô hỏi rồi nghiêm giọng. “Thật tồi tệ, Melody, em là người đàn bà duy nhất mà anh yêu”

“Nhưng..chính Lorraine bảo em hàng ngàn lần là hai người..là..” Giọng cô kéo dài ngập ngừng.

Brand thở dài tức giận “ồ, anh biết là Lorraine hơi quan tâm đến anh, nhưng anh thề với em không có chuyện gì giữa anh và cô ta. Nếu cô ta nói với em như vậy, là nói dối đấy” Đôi mắt sắc nhọn của anh như xoáy sâu vào mắt cô, khiến cô không thể nhìn đi chỗ khác, dù cố gắng, “Không ngạc nhiên gì nữa, chắc chắn em nghĩ là..” Anh đột ngột ngừng lại và dịu dàng nói. “Lorraine là một htr ký xuất sắc và anh coi cô ta là bạn tốt, cho đến hôm nay, nhưng chỉ có thể thôi” Anh cười đầy ẩn ý. “Anh không định nói với em là anh sống độc thân trong suốt những năm em bỏ đi, nhưng anh chưa bao giờ phản bội em khi chúng ta đang là vợ chồng, cả lần đầu tiên lẫn lần này. Đó là lý do tại sao anh không thể hiểu nổi những sự buộc tội liên tiếp của em. Anh chắc chắn em chỉ coi đó là sự biện hộ cho tất cả những gì em đã làm với anh!”

Melody khẽ lắc đầu khi cô nhìn anh với đầy sự ngạc nhiên trong mắt. “Brand , tại sao anh bắt em phải kết hôn lại với anh?”

Brand nhún vai “Anh rất tức giận về việc Dale rút quỹ công ty, vì thế anh đi theo anh ta đến Vegas để đối chất, và khi anh phát hiện ra em đang ở đó với anh ấy, anh..ồ, anh phát hiện anh chưa từng bao giờ hết yêu em cả. Việc anh nhất định bắt em phải kết hôn lại với anh là một quyết định bất ngờ không dự tính trước” Anh cười buồn bã. “Anh chỉ định dọa Dale và bắt anh ấy trả lại những gì anh ấy đã lấy đi, nhưng anh không bao giờ muốn nhìn anh ấy vào tù. Đường như đó chỉ là một cách để khiến em quay lại với anh thôi”

“Trò ..trò lừa phỉnh của anh thật...hoàn hảo đấy” Melody run run nói “Em căm thù anh tối hôm đó”

“ừ” Nụ cười biến mất; gương mặt anh trông thật phờ phạc, nhất là đôi mắt đen huyền trũng sâu, tái nhợt như xác chết. “Và rất nhiều kể từ ngày đó. Em đã nói đủ với anh rồi. Em nói đúng về ước vọng trả thù của anh. Anh hy vọng bằng cách kết hôn lại, anh có thể làm cho em lại yêu anh như trước đây, nhưng lý do chính của anh là dựa vào sự ghen tuông thuần túy. Em đã đính hôn với một người đàn ông khác và anh không thể chịu được điều đó. Nếu anh không thể có được tình yêu của em , anh cũng không muốn thấy một gã đàn ông nào có được nó. Ngày hôm đó...ngày cuối cùng hôm đó, khi anh thấy Wallis ở đây, trong căn phòng này và hôn em, anh biết chắc chắn là anh đã mất em. Em đã nói với anh nhiều lần, có Chúa chứng giám. Dù thế nào” giọng anh tả tơi khi tiếp tục “anh biết không có lý do gì để anh giữ em, ngược lại với ý muốn của em, ngay cả khi em đã đồng ý ở thêm ba năm nữa vì lợi ích của Tammy. Anh biết có rất nhiều điều cần phải được tha thứ, Melody, nhưng anh muốn em biết rằng anh rất hối hận và thật lòng anh..anh hy vọng em được hạnh phúc”

Cô cúi nhìn chăm chăm vào hai bàn tay siết chặt. Hy vọng vu vơ và niềm vui sướng xuất hiện đột ngột, thế chỗ sự tức giận vừa ở đó vài phút trước. “Cảm ơn anh” cô dịu dàng “Nhưng còn một điều có thể làm em thực sự hạnh phúc” Cô chậm rãi ngẩng đầu lên và đôi mắt rạng ngời. “Đó là anh, Brand, em yêu anh nhiều lắm!”

“Melody! Em yêu, em muốn nói vậy sao?” Giọng Brand vỡ ra khản đặc trong khi anh ôm lấy cô. “Nhưng..còn Wallis thì sao?”

Cô cười run run. “Việc đính hôn của em với anh ấy là một sai lầm. Em đã biết điều đó kể từ khi anh bước vào nhà hàng tối đó”

“Thế thì tất cả những sự giả vờ là sao?” Anh gắng hỏi “Em không cảm thấy anh yêu em nhiều như thế nào à?”

Cô lắc đầu. “Em nghĩ là cả hai chúng ta đều rất giỏi trò diễn xuất” Cô thở dài buồn bã. Hai tay cô quàng lên gương mặt anh thích thú trước khi dịch chuyển lên, lùa vào tóc anh. Anh cúi đầu xuống, môi anh tìm môi cô với một sự ham muốn mãnh liệt khiến cả hai cùng run rẩy.

Brand ngẩng đầu lên và gương mặt họ kề sát nhau “Anh phải đánh em” anh âu yếm lắm nắm khi kéo cô lại sát hơn nữa, “vì đã hành hạ anh trong suốt năm năm trời”

Cô mỉm cười ra vẻ khiếp sợ “Anh sẽ không đánh một phụ nữ có thai chứ?”

Cô cảm thấy một luồng điện chạy khắp người anh. Anh cứng đờ người, và nếu không quá yêu anh, cô sẽ cho rằng vẻ mặt anh thật đáng buồn cười.

“Em yêu! Em muốn nói..em đang mang..” Anh lắp bắp và lặng người nhìn cô.

Melody gật đầu và nhẹ nhàng đặt đầu ngón tay lên môi anh âu yếm. “Em muốn nói là em đang mang thai đứa con của anh, Brand” cô thầm thì “Anh vui chứ?”

“Vui?” Anh hỏi bằng một giọng sững sốt. “Vui?” Anh hét lên sung sướng. “Anh vui lắm!” Anh nâng bổng cô lên và xoay vòng. Khi đặt cô xuống, ánh sáng dịu dàng nơi mắt anh xuyên thấu vào góc sâu thẳm nhất trong tâm hồn cô. Bất ngờ anh nghiêm giọng lại “Anh nghĩ em là thứ quý giá nhất trên đời đối với anh, và giờ ..giờ..” Anh dựa đầu cô vào ngực và đôi tay run rẩy vuốt tóc cô khỏi xoà xuống mặt, “giờ anh biết thiên đường là gì rồi!”

Cô cảm thấy người anh run lên, “Chuyện gì vậy?” Cô thì thầm, chưa từng bao giờ thấy Brand xúc động như thế này.

“Anh đã suýt mất em” anh nói đứt quãng. “Em đang mang thai đứa con của anh mà anh lại để em đi xa khỏi anh!”

Melody cười khúc khích, tất cả những nỗi buồn của nhiều tuần qua đã hoàn toàn biến mất cứ như chưa từng tồn tại. Cô thú thật “Em đã sống với ông bà nội”

Brand lùi lại, nhìn cô chằm chằm đầy hoài nghi “Em đừng đùa! Ông bà phải nói với anh chứ!”

“Không!” Cô lắc đầu.

“Họ có biết về đứa bé không?” Miệng anh cứng lại.

Một lần nữa, Melody lại đặt tay lên môi anh, làm mềm nó ra. “Có, họ có biết. Nhưng anh có tức giận với họ vì không nói cho anh biết cũng chẳng có tác dụng gì. Em đã bắt họ phải thề giữ bí mật. Phải nói là” cô dăm chiêu “em thấy nhớ sự chiều chuộng của bà nội. Bà thực sự là một bạo chúa về chế độ ăn uống và nghỉ ngơi đầy đủ của em”

Brand cười to, “Thích bà nội à, được thôi. Nhưng không lo. Anh sẽ tự mình đảm nhiệm việc chiều chuộng em. Tuy nhiên, không thể nói là ông bà nội không đáng bị trách cứ được”

“Ồ, về phía em, em nghĩ anh mới đáng bị quả trách”

“Tại sao?”

“Ít nhất đã năm phút trôi qua kể từ khi anh hôn em lần cuối, và em ...”

Cô không cần kết thúc điều đang nói vì bỗng nhiên cô cảm thấy được hôn. Trái tim cô đập mạnh trước bộ ngực mạnh mẽ của anh và cô đắm mình trong ham muốn đang lan toả khắp người.

Một lúc lâu sau họ mới rời nhau ra và ngọn lửa tình yêu trong mắt Brand khiến trái tim cô loạn nhịp.

“Chúng ta nên đến bệnh viện và bảo Tammy là nó sắp được làm cô” anh nói “và rằng chúng ta mong nó làm nhiều việc trông trẻ trong tương lai, vì vậy nó cần phải bình phục sớm. Và rồi, bà Travers...”

“Vâng?”

“Còn phải chuyển trả quần áo của anh về lại phòng của chúng ta, nơi nó vốn ở đó. Và rồi..”

“Rồi sao?” Cô hạ giọng xuống. “Tất cả những việc đó sẽ tốn nhiều thời gian đấy”

Brand cười hoan hỉ. “Thôi nào, em thật quá đáng” anh nói khi bế cô lên tay. “Chúng ta sẽ lên gác ngay bây giờ”

Melody nép đầu vào cổ anh, ngoan ngoãn.

Và không ai trong hai người nhìn thấy Juanita đứng gần cửa bếp, mỉm cười và gật đầu.

Hết

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

